

ALLERS FAMILIE-JOURNAL

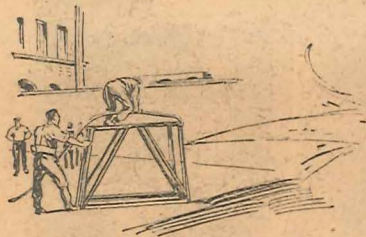
Til morgenkaffen serveres hjemmebakte rundstykker og kringler.

For en husmor findes der vel næsten ikke nogen hyggeligere beskæftigelse end at bage, ihvertfald ikke nogen taknemligere! Hvilken husmor er ikke sikker paa enstemmig bifald fra familiens medlemmer naar hun til frokost kan varte op med nybakte, duftende hvetebrød, som f. eks. rundstykker og kringler. Man kan bare se hvor delikat de tar sig ut her paa billedet! Vi anbefaler vore læsere at gjøre et forsøk med hjemmebakning av disse lækre morgenbrød. Opskriftene paa hvorledes man med mindst hodebrud kan naa det bedste resultat paa dette omraade vil man finde i „Raadgiveren“ inde i bladet.

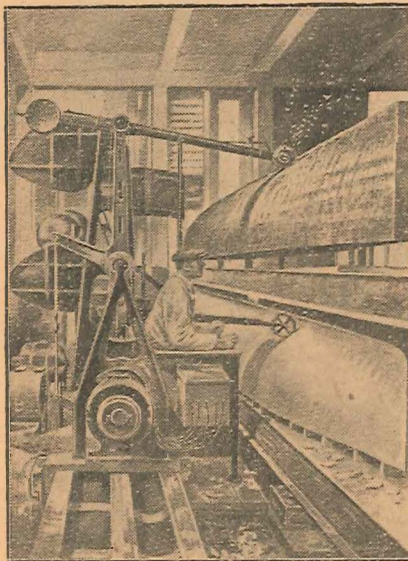
KURIOSITETER

Eldgamle mindesmerker i den nye verden. Amerika kaldes som bekjendt den nye verden, fordi europæerne forholdsvis sent opdagede den. I virkeligheden er den nye verden likesaa gammel som den saakaldte gamle verden, hvad bl. a. dokumenteres av en oldtidslevning som den vi ser her og som sikkert er flere tusen aar gammel. Det er en kjæmpestatue, hugget ut av en eneste sten. Den staar ved Tiahuanaco i Bolivia i Sydamerika.

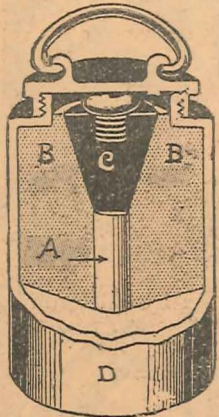

En ny form for straalør til sprøiteslanger er nylig indført ved Chicagos brandvesen. Straalørret er vinkelbøiet, og naar vandet under sterkt tryk presses gjennom munningen, opstaar der der ved et saa kraftig mottrykk, at det øverste stykke av slangen samt straalørret knuges fast ind mot det stillas, den vinduskarm eller mur paa hvilken slangen er anbragt, at den holder sig selv i stilling og med lethed kan betjenes av en mand, mens der ellers ved saa kraftige sprøitestråler kræves flere mand til at holde slangen.

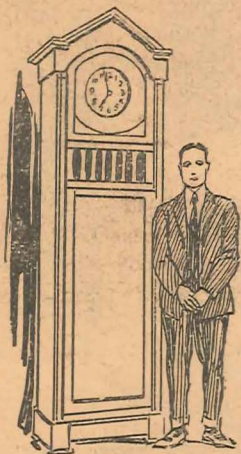

Skibsmodeller lages efter pantograf-systemet. En pantograf — populært kaldet et storkeneb — er et apparat som man bruker naar man vil kopiere en tegning, enten i samme maalestok som originalen eller i formindsket eller forstørret maalestok. Til dette bruk har pantografen været kjendt længe. Nu har man overført pantograf-princippet til modellfabrikationen og konstruert maskiner, der f. eks. som den vi ser her, er istand til at indstilles saaledes at de automatsk forstørres, formindsker eller gjengir i naturlig størrelse en eller anden

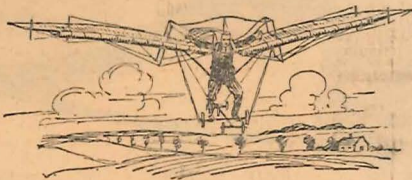
gjenstand, f. eks. en skibsmodel. En arm med et hjul paa følger de ydre omrids av originalbaaten og staar saaledes i forbindelse med en anden arm med et fræsehjul paa, saa dette sidste av en stabil planker utfraser en baat, nøiagtig av form som originalbaaten.

Naar radium skal forsendes anbringes det gjerne i et apparat som vist paa billedet ovenfor, og som i hovedsaken bestaar av et glasrør (A), hvori selve radium'et opbevares, og utenom det er der et tykt lag bly (B), som omslutes av et kobberhylster (D). Gjennem en blytragt (C) føres radium'et ind i og ut av glasrøret. Grunden til at man bruker bly som en kappe utenom radium'et er den, at bly ikke tillater de lumske og farlige x-stråler som utsendes fra radium'et at passere gjennem sig. De som skal bære radiumsæken behøver altsaa ikke at være bange for at bli gjenstand for angrep fra x-straalenes side — angrep som ellers kunde være yderst alvorlige, eftersom radium, naar man ikke beskytter sig imot det, let fremkalder stygge hudsaar, som praktisk talt er uehelbredelige og undertiden kan være dødelige.

Et ur som med ord sier hvad klokken er, istedenfor som ellers ved almindelige ur at de ved klokkeslag angir tiden, er konstruert av en mand i Philadelphia. Og ikke nok med at dette merkelige ur kan fortælle en hvad klokken er, — det kan ogsaa vække en om morgenen med en sang, likesom det om aftenen, naar klokken er 10 (eller 11, hvis man skulde foretrække det), synger et litet vers som minder om de i gamle dager i byene almindelig benyttede vægtersanger, og hvori det heter, at nu er det tid at gaa iseng.

En flyvende mand. Da flyvekunsten var i sin barndom var der mange som mente, at skulde menneskene nogensinde naa til a' hæve sig fra jorden ved hjelp av apparater tungere end luften, maatte de saa nøie som mulig efterligne fuglenes flugt og mange maskiner er bli konstruert med dette for øie, — apparater som likefrem utrustet vedkommende med vældige vinger som kunde bevæges av armene. Men noget held har aldrig fulgt disse forsøk, og de fleste har nærmest været tilbøielige til at trække paa smilebaandet naar

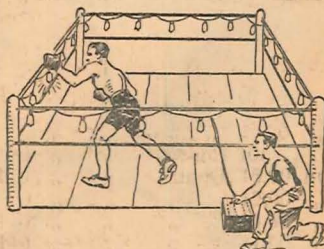
de saa dem. Dette har dog ikke avskræket en amerikaner fra at konstruere en ornithopter eller fugleflyvemaskin, hvor alle de paa flyvningens omraade gjorte erfaringer er utnyttet, og hvis vekt ved anvendelse av aluminium er bragt ned til et saadant minimum at man virkelig er istand til at flyve med den. Maskinen har et vingefang paa 7 meter og man skal kunne opnaa en hastighet av 30—35 kilometer i timen med den.

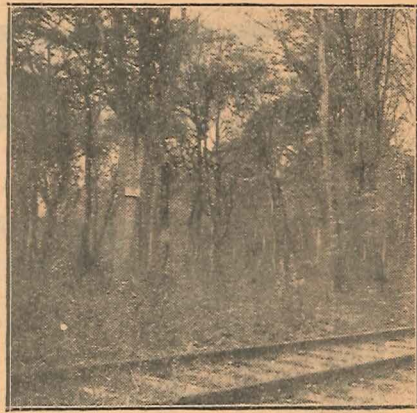
En eiendommelig anvendelse av telefonen. En violinkunstners mor laa nylig syk paa et av New Yorks hospitaler. For at glæde sin mor stilte han sig hver dag op foran telefonapparatet hjemme i stuen og spilte, og gjennem hospitalets telefon (hver patient har sin telefon) kunde moren nu høre de kjendte, hjemlige toner. Dette indvirket saa oplivende paa hende, at hun meget hurtigere end normalt overstod sin sygdom paastaar lægene, saa at man i en viss forstand her kan tale om helbredelse gjennem telefonen.

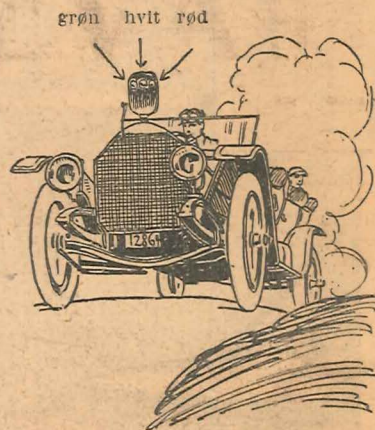
Et litet kunststykke som kræver to for for at kunne utføres, er det som er vist her paa billedet, og som det er morsomt at arrangere f. eks. som selskabelig underholdning. To sætter sig paa gulvet med ryggen mot hverandre og med armene omkring den andres armer som vist paa billedet. Det gjælder saa at begge reiser sig samtidig ved at de stemmer ryg mot ryg. Den lille, gymnastiske øvelse er tillike en kraftprøve som kanske ikke enhver deltager kan bestaa.

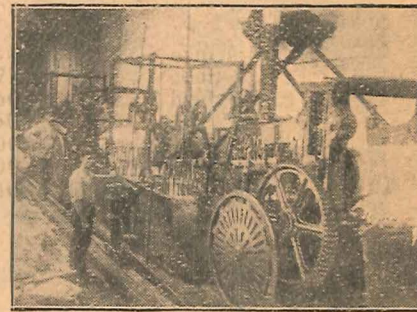
Poksekamp, hvor motstanderen er — en elektrisk lampe. Paa det amerikanske marinevæsens øvelsesskoler indtar undervisning i boksnng en fremtrædende plads Interessant og eiendommelig er den maate hvorpaa elevene øves i at ta de forskjellige parader. Paa de snorer som markerer „ringen“ er ophængt et antal elektriske glødelamper. Disse staar i forbindelse med et kontaktapparat, som betjenes av en hjælper. Ved at trykke paa forskjellige kontakter kan denne la lampene vise forskjellige lys: hvitt, blaåt, grønt, rødt osv. Og hver farve betyr at man skal parere en slags støt, blaåt en anden slags osv. Farvene veksler hurtig, saa det gjælder for eleven lynsnart at indta den rette stilling. Først naar elevene en tid har kjæmpet med de farvede lys, der som angriperer jo er forholdsvis uskadelige, blir de stillet overfor motstandere som ikke tar saa blidt paa dem.

Paa dette sted i Compiègne-skogen holdt marchal Fochs jernbanevogn den dag — det var den 11. november 1918 — da vaadenstilstanden blev sluttet mellem Tyskland og de allierte, hvorved verdenskrigen praktisk talt var ophørt. Stedet betegnes ved et paa et træ ophængt hvitt brett, hvorpaa der — paa fransk — staar de ord: Marchal Fochs tog.

Forskjellig farvede løkter viser kjørsels-hastigheten ved automobiler. En mand i Los Angeles i Kalifornien har konstruert et sindrig litet apparat, som, naar det anbringes foran paa kjøleren av en automobil og sættes i forbindelse med for-hjulene ved hjelp av en almindelig speedometer-mekanisme, signaliserer hvilken hastighet vognen kjører med, saa det kan ses langt borte. Saa snart vognen sættes i bevegelse, tændes et hvitt lys. Dette fortsætter at brænde indtil hastigheten passerer grænsen for færdsel i byene, da et grønt lys avløser det hvite og markerer, at nu kjøres der med landeveis-fart. Sættes farten yderligere op, vises der rødt lys som angir at landeveis-grænsen er overskredet. Bare vognen i et minut eller to har kjørt med for sterk fart, fortsætter det grønne (respektive røde) lys at brænde, uanset om farten straks efter sættes ned, og det er altsaa let at overbevise en automobilist om at han har kjørt for fort, hvis hans løkt viser grønt (rødt) lys. Da lysene tændes automatisk er der ingen mulighet for indgrep fra chaufførens side. Falskneri er saaledes udelukket.

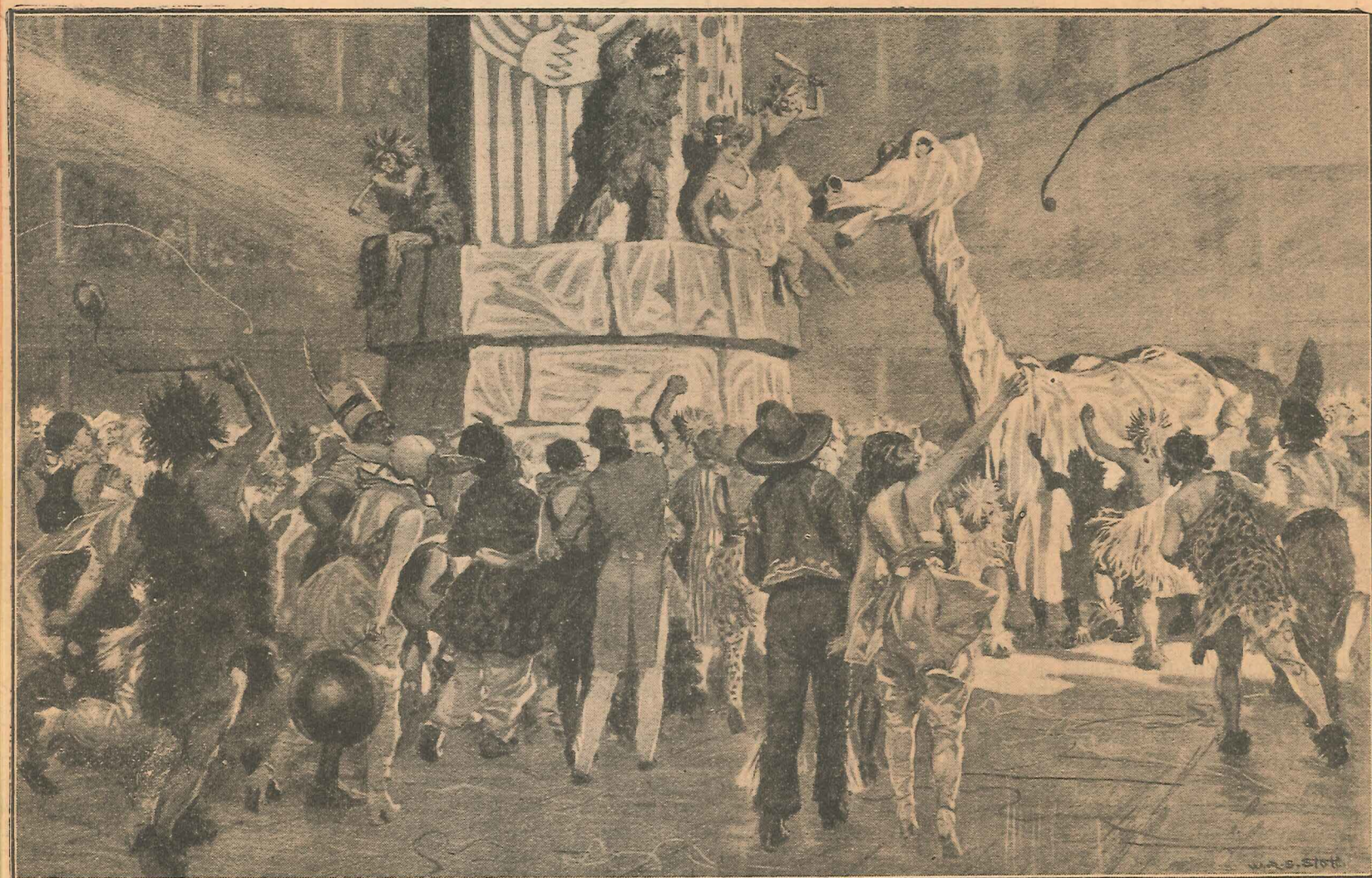
En maskin som vasker ullen. En av de første prosesser ullen maa gjennomgaa, efterat den har forlatt sin plads paa faar-nes krop, er at bli vasket. I storindustrien besørger dette arbeide ved hjelp av kjæmpemæssige vaskemaskiner som dem vi ser her, og man faar en forestilling om hvor utviklet maskinteknikken maa være bare paa et enkelt felt som uldindustrien, naar man betenker at der kræves saa store maskiner alene til en saa enkel ting som at faa ullen vasket, hvilket bare er en station paa den lange vei, inden ullen naar at bli til tøj.

ALLERS FAMILIE-JOURNAL

Nr. 10.

Torsdag 10. mars 1921.

45 aarg.

Et kunstnerkarneval i originale omgivelser.

Fantasia blir aldrig træt naar det gjælder nye paafund til ramme om de aarlige maskerader. I London blev der nylig avholdt et kunstner- og studenterkarneval, som sies at ha overgaaet alle tidligere i eksentriske utstyr. Det var henlagt til stenalderen, og alt i den vældige dansesal var av sten. Midt i salen kneiset et frygtindgydende gudebillede, musikken spillede fra et vældig soltempel, ned fra taket hang slangeaglige uhyrer, og blandt de dansende skuespillere, kunstnere og studenter som selvfølgelig ogsaa for størsteparten var klædt i „korrekte“ fantasidragter fra den „palæozoiske“ eller en anden fortid, bevæget allestags forhistoriske kjæmpe- og majestætiske omkring. Særlig lykke gjorde et enormt tusenben, ikke mindst da det ved maskenes fald delte sig og blev til en række balkavalere av det engelske „Society“. — Efter originaltegning av W. Stolt. Enereproduktionsretten for Skandinavien erhvervet av „Allers Familie-Journal“.

Taushetens aak.

Av
Amy Mac Lauren.
Autorisert oversættelse.

(Forts.)

Brevet blev bare nogen faa sætninger, for før hun hadde fylt et halvt ark papir sa Margaret at det var nok og la en konvolut foran hende. Fra sin arbeidskurv tok Margaret den strimmel papir hvorpaa Jack hadde skrevet sin adresse samme morgen som han reiste.

Ved at høre Sir Andrews navn nævne hadde Mrs. Maynard opgit alle forsøk paa motstand. Den eneste tanke hun nu hadde var at komme ut av dette hus. Det var likegyldig hvor dypt hun maatte ydmyge sig naar hun bare fik sin frihet igjen. Et fast blik paa papirstrimmelen fortalte hende hvem som hadde skrevet de ord som

stod paa den og hun kjendte godt adressen. Hun skrev den utenpaa konvolutten, kastet saa pennen fra sig og reiste sig. Hendes instinkt sa hende at det vilde være unyttig at foreslaa at hun selv skulde lægge det i postkassen; hun vilde under ingen omstændigheter faa lov til at ta det med sig.

„La mig gaa,” sa hun og saa sig forvildet omkring. „Hvor er døren? Luk den straks op for mig.”

Men Margaret hadde ingen hast med det. Der var endda tid nok til at gjøre det som var tilbake at gjøre. Hun lukket brevet ned i pulten.

„De har glemt det De kom for at hente,” sa hun, idet hun tok nøkleknippet op fra gulvet hvor det hadde ligget upaaagtet. Etter at ha aapnet et av skapene tok hun frem parasollen.

Lyset glitret i slangens juvelbesatte hode og kastet streiflys over dens gyldne, sammensnodde krop.

„Den kan ikke holde paa en hemmelighet — den er falsk,” sa hun rolig idet hun rakte parasollen til dens eierinde.

Saa gikk hun tvers gjennom værelset og trykket paa en knapp som var anbragt indi panelet og hadde samme farve som dette, og døren gikk sagte op.

Denne gang var der ingen grund til at forvirre Mrs. Maynard ved at la hende finde vei gjennom det gamle hus's mange kroker og rum.

Margaret fulgte hende gjennom stengangen som førte ind til hallen og gjennom huegangen ned til stien som førte ned til porten i havemuren. Utenfor ventet vognen som hadde kjørt Mrs. Maynard til Pittvie. — Margaret stod i den aapne haveport og saa vognen forsvinde gjennom de høie jernporter som førte ut til landeveien. Saa gikk hun langsomt tilbake.

Hun hadde hat mer held med sig end

hun hadde turdet haabe, og ingen visste noget om det som hadde fundet sted. Hun hadde opnaadd alt hvad hun vilde. Ingen maatte vite hvilken del hun hadde hat i at fravriste Mrs. Maynard denne tilstaaelse. Hvilken bruk der skulde gjøres av den og hvilken straf den skyldige kvinde skulde ha —, det var ikke hendes sak; men hun hadde en fast tro paa den almægtige Guds magt til at hevne.

Hun vilde straks ha sendt brevet og lettet sit sind for det sidste ansvar, men hun besluttet sig til at vente til aften og naar alt var stille vilde hun liste sig ut akkurat som sidst og selv lægge brevet i postkassen.

Hun hentet sit strikkeskøynde fra sit værelse og gikk ut og satte sig paa bænken utenfor. Hun likte saa godt at sitte der og se paa havet og lytte til sjøfuglenes skrik og bølgenes slag mot klippen. I det fjerne hørte hun barnas stemmer og munterheten fra festen derute paa marken ved kysten. Hun sat rolig og strikket, der var kommet en stor ro og tilfredshet over hende.

XXVII.

Nanny iagttar „Katinata”.

Senere undret Nanny sig ofte over hvorledes hun overhodet hadde kunnet eksistere i den uken mens hun ventet paa Jack og hvorledes hun tilsynelatende hadde kunnet holde modet oppe.

Efter den første aften som fulgte efter Mrs. Maynards besøk ophørte Lulu at bekymre sig over Nannys utseende. Det sløve uttrykk forlot hende og det var jo bare naturligt at hun var noget rastløs og urolig. Lulu vilde meget nødig skilles fra Nanny og barnet, men hun begyndte at vænne sig til at Jack skulde komme tilbake og ta sin hustru og sit barn i sin egen varetægt.

Kanske hadde den bitre graat som Margaret alene hadde været vidne til, lettet Nannys hjerte. Hun hadde av naturen et freidig sind, og baade hendes stolthet og hendes kjærlighet hjalp hende. Der var tider da tvilens mørke skygger hadde leiret sig saa tæt om hende at hun maatte kjæmpe en haard kamp for at splitte dem; men efter hver kamp var der en fast beslutning som tok fastere og fastere form hos hende. Hun vilde bare dømmes sin mand efter hans egne ord. Dersom

En miniatursamling av kjendte malerier med historiske motiver.

Røverridderen Hans Schüttensamen bringes til Nürnberg som fange. Efter maleri av Konrad Weigand.

Paa landeveien mellem de store byer kunde det i middelalderen gaa vildt for sig. Ridderne sat i sine horge og lurte paa naar de store karavaner med varer gikk til byerne, og de overfaldt dem da, krævet told og avgift og plyndret karavanene naar disse gjorde motstand. En av de røverriddere som i det 15. aarhundre gjorde borgerne i Nürnberg mest bryderi og skade, var en viss Hans Schüttensamen. Han fanget reisende kjøbmænd, satte dem i sit fangetaarn og krævet store løsesummer av dem, eller han plyndret og brændte deres sommerboliger paa landet. Tilslutt blev der utsat en stor belønning for at fange ham og en av hans mænd tjente belønningen ved at forraade ham. Under borgernes spot og forbitrede tilrop blev Hans Schüttensamen slæpt ind i Nürnberg, hvor man uten barmhjertighet brændte ham paa baalet og hængte hans mænd i galgen.

det han hadde at si hende var utilgivelig saa skulde alt være forbi mellem dem. Men hun vilde høre hvad han selv hadde at si og hun visste han vilde si hende sandheten hvorledes den end var. Han vilde ikke bedra hende — ikke engang for at skaane hende for en sorg.

Dagene gikk sin rolige, ensformige gang. Jack hadde ikke skrevet til hende og hun hadde heller ikke ventet at han skulde gjøre det, men Sir Andrew hadde mottatt et brev og av det visste hun at han var i London.

Timerne snek sig langsomt avgaarde, men endelig kom den sidste dag. Efter lunch da alle som regel pleide at gjøre hvad de hadde lyst til hver for sig tok hun en bok og gikk ut i haven. Herfra gikk nun ut til klippene gjennom den porten som Sandy pleide at benytte naar han bragte sin baat ind til bryggen ved foten av klippen.

Hun begav sig til et sted hvor hun særlig yndet at sitte — en krok mellom klippene hvor der vokste vilde sjøplanter og hvor der var en skraaning

langt han kunde for at se hvad som foregikk nedenunder.

Hun visste hvad han vilde og til enhver anden tid vilde det ha interessert hende at følge hans bevægelser, men nu brydde hun sig ikke om det. Hun hadde tør set sjøfugl bli fanget. De hadde alltid sine reder foran paa klippene, men det var altfor farlig at klatre nedover klippesiden, selv om man hadde et temmelig klart hode og en fast fot.

Gutten hadde øiensynlig spesielt undersøkt det sted han søkte etter og hadde indprentet sig dets beliggenhet nøie da han hadde passert stedet i sin baat. Nanny saa ham rulle op et langt fiskesnøre med et stykke fisk paa enden av en krok. Han sænket snøret langsomt ned til en dybde av omtrent tyve fot indtil det dinglet over en fremspringende klippekant hvorpaa en række unge teister sat og kvidret i solskinet.

Da gutten hadde fanget etpar fugler trak han op snøret, rullet det sammen og gikk sin vei med byttet; men hans nærvær paa klippen hadde bragt uro blandt

fuglene, og denne uro fortok sig ikke paa en stund. De flagret og kredset i store, hvite flokker omkring stedet hvor Nanny sat, og solen skinte paa deres vinger saa de lyste som sølv. Undertiden kom de helt bort til hende og utstøtte sine haarde, gjennomtrængende skrik — undertiden fløide langt utover vandet hvor vingene lyste endda hvitere mot den blaa himmel.

Stille stunder.

Et litet utvalg av de mest kjendte salmer, vuggeviser og andre sanger i let harmonisering.

Til vor lille gjerning ud —

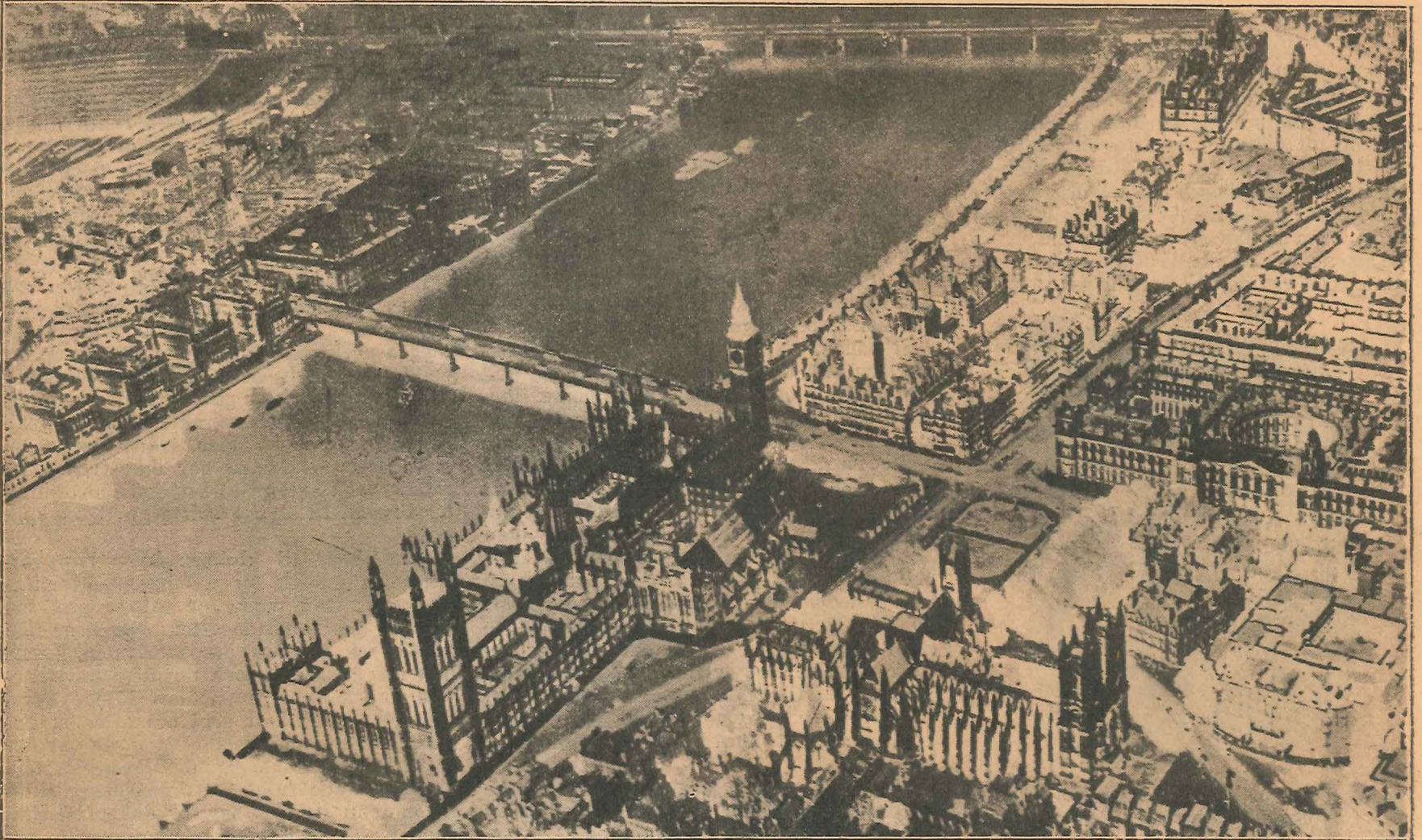

Du, som viser dag og nat,
Sol og stjerner veiel
Livets underfulde skat
Gav du os i eie,

I hver barnesjæl paa jord
Har du lagt en kjerne
Til en blomst med himmelsk flør,
Herlig som en stjerne,

Lad den kjerne underfuld
Vokse i vort indre,
Naar der skinner sol paa muld,
Og naar stjerner tindrer!

Lad det frø opvokse smukt
Med din barnevrimmel
Til at bære evig frugt
I din høie himmel!

Hvorledes London tar sig ut paa en fotografisk negativ plate, hvor alt hvitt er sort og alt sort er hvitt.

Lummerheten i luften hadde den foregaaende aften git sig utslag i et heftig tordenveir og nu var luften blit klar og gjennemsiktig. Nanny grep sig i at iagttat et lysende, hvitt punkt som ikke kredset og flagret omkring som de andre. I begynnelsen var det litet, men efterhaanden blev det større, og det var hele tiden omgitt av det samme stykke blaa himmel.

Efter at hun en stund hadde iagttat dette punkt gik det op for hende at det ikke var nogen sjøfugl, men et eller andet fartøi med hvitt skrog.

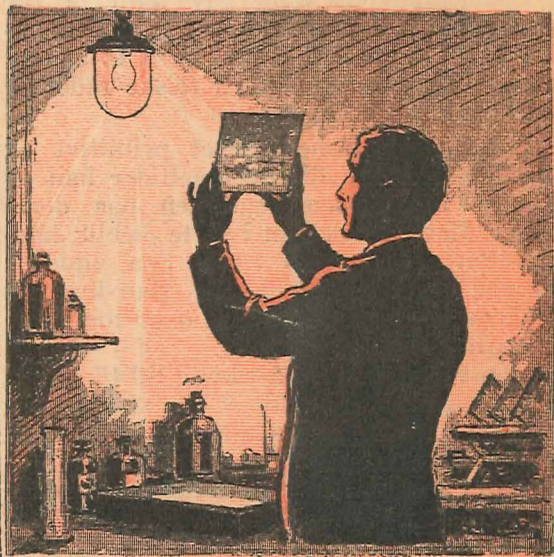
Det var endda langt borte og hun kunde ikke tydelig skjelne dets omrids. Hvis det fulgte dampskibenes sedvanlige kurs vilde det holde sig for langt ute til at man kunde se det med det blotte øie.

Hun sprang op og boken trillet utover kanten av klippen og faldt med et plask i vandet nedenunder, men hun tok ingen notis av det. Hun løp tilbake langs den steile skrænt, gjennom porten ind i ruinene og tvers gjennom haven ind i buegangen.

Sir Andrews kikkert hang i et lærhylster like indenfor døren, og hun tok den ned og skyndte sig tilbake dit hvor hun hadde sittet før. Hun saa at den hvite gjenstand hadde skiftet form i den tid hun hadde været borte. Den var blit mer langagtig, og skroget var synlig fra forstavn til agterstavn.

Nanny støttet kikkerten mot en kant av klippen og indstillet den efter sine øine. Hendes fingrer skalv saa voldsomt at hun næsten ikke kunde faa dem til at lystre sig, og da hun prøvet avstanden saa hun bare en forvirret masse av vand og klipper for sine øine. Men gradvis blev det klarere og tydeligere. Det var lykkedes hende at holde kikkerten rolig, og i næste sekund holdt hun øinene fæstet paa det hvite skrog som blev fremhævet saa tydelig mot den klare blaa himmel.

Et fotografisk negativ — den glasplate eller film paa hvis lysfølsomme hinde den fotograferte gjenstand avspeiler sig — har som bekjendt den særegenhet at det gjengir lys og skygge omvendt, d. v. s. det som paa den fotograferte gjenstand er hvitt blir paa negativet sort, og det som paa gjenstanden er sort blir paa negativet hvitt. Som det mest typiske eksempel pleier man at nævne at en skorstensteier paa et negativ er hvit, mens en baker er sort. Som regel har man ikke leilighet til at se fotografiske negativer, undtagen de enkelte ganger man selv er blit forevigel og av fotografen har faat lov til at avlægge besøk i hans mørkekammer. Derfor kan det kanskje interessere læserne at betrakte ovenstaaende billede litt nærmere. Det viser nemlig et slikt fotografisk negativ. Ved første øikast legger man neppe merke til at der er noget unormalt ved billedet. Man ser det er London med Themsens, parlamentsbygningen, Westminster Abbey (i forgrunden), Westminster bro og alle de kjendte bygningsprofiler fra Englands hovedstad, fotografert i fugesperspektiv fra en flyvemaskin. Det hele ser litt taaket og uklart ut, som om det var tat en mørk vinterdag da der laa sne paa takene. Men en fotograf ser straks at der er noget andet paa færde med billedet: det er et fotografisk negativ; alt som i virkeligheten er lyst, er mørkt her paa billedet — og omvendt! Og er man først oppmerksom paa denne kjendtgjerning ser man hurtig alle besynderlighetene ved fotografiet. Skyggene under broene er hvite, træerne som ellers alltid paa fotografier er mørke, er her lyse. Det store ur „Big Ben“ paa parlamentsbygningen, hvis skive ellers pleier at lyse hvit er her sort o.s.v., o.s.v. Alle lysforhold stilles paa hodet.

I fotografens mørkekammer.

Hun holdt pusten da den skarpe spids av baugsprydet skjøt frem indenfor synsvidde og solen faldt paa de gyldne vinger som vifteformet spredte sig fra galleonsfiguren. Og nu saa hun de fire omrids av fordækket, de to gulagtige skorstener og vinduene i kahyttene — og flaget som blaffet i vinden.

Det var „Katinata“! Den virket saa nær at Nanny var tilmode som om hendes stemme maatte høres ombord, hvis hun ropte høit. Hun kunde ikke se nogen mennesker, men yachten var bygget til høi sjøgang og dens bolverk var usedvanlig høit.

Hun lot kikkerten synke. Hun kunde bedre følge „Katinata“ uten dens hjelp. Den gik for fuld damp og styrte kursen like op Forth. At dømme av farten vilde den om faa timer lægge til ved dokken i Leith.

Hvad betydde det? Var Jack ombord? Han matte kjende dens kurs. Han maatte vite at den passerte Pittivie, og klippene ved slottet var et sjømerke som kunde ses milevidt borte. Hvorfor styrte han saa langt ut? Og hvorfor seilte han forbi naar han vilde komme igjen næste dag?

Tankene hvirvlet gjennom hendes hode, men saa kom hun til at tænke paa kaptein Craggs store forsigtighet. Han vilde ikke lægge yachten for anker i en havn naar han ikke var overbevist om dens sikkerhet. Et utaalmodig suk undslap hende. Hun flyttet kikkerten og rettet den igjen mot yachten.

„Katinata“ dampet videre med fuld damp. Snart kunde hun bare skimte den hvite agterstavn, men saa blev ogsaa den utydelig. Tilsidst var den bare som en liten hvit flek som forsvandt ind i den nedgaaende sols straal.

XXIII.

Jack i London.

Jack var ikke ombord paa „Katinata” da den seilte op Forth.

Under almindelige omstændigheter vilde han ha tat seilturen bare for den fornøielses skyld at være paa vandet istedenfor paa land; men han hadde meget at gjøre før han kunde vende tilbake til Pittivie, og han hadde bare en uke til sin raadighet.

Dagene forekom ham usigelig lange, men ventetiden var dog lettere for ham end for

Nanny støttet kikkerten mot en kant i klippen og stillet den efter sit syn.

Nanny. Den som reiser ut finder altid noget som adspredde hans tanker og hindrer dem i at dvæle ved hans egne affærer. Men værre er det for den som blir igjen; i det daglige hverdagsliv føles ensomheten langt pinligere.

I London var hvert minut av Jacks tid optat. Han hadde i næsten et aar været borte fra England, og i den tid han hadde været borte hadde han ikke været i humør til at skjænke sine hjemlige affærer megen oppmerksomhet. Han var en rik mand og hadde flere eiendommer omkring i landet. Det gikk godt overalt, — og nu var det hans hensigt at føre Nanny bort fra alt som kunde minde hende om den sørgelige tid hun hadde gjennomgått.

Hun var like glad i et ubudent liv som han. De vilde opsøke nye egne og gjense gamle steder og leve om igjen den lykkelige tid de hadde tilbragt sammen de to første aar av deres egteskap.

Han la sine planer med dette for øie og sendte kaptein Craggs ordre vedrørende yachten og naar og hvor den skulde møte ham. Og han arbeidet sig igjennem hauger av uinteressant korrespondance med sin sakfører og angaaende andre ting om forretningsaker.

Der var en ting til som han skulde besørge, men som var ham pinlig. Det var pengesakene angaaende Mr. Maynard. Der som Nanny samtykket i arrangementet angaaende denne sak saa maatte det være ordnet paa forhaand. Det var en ren forretningsaffære og krævet ingen personlig indblanding fra hans side.

Om morgenen samme dag som han agtet at reise nordover opdaget han til sin ærgrelse at han var nødt til at reise ned til en av sine eiendommer paa landet for en dag.

Det var en sak som let kunde ordnes mundtlig, men som var vanskelig at forklare pr. brev.

Efterat hans første ærgrelse hadde lagt sig gikk det op for ham at det igrunnen var en god maate at tilbringe dagen paa,

da der ikke var noget særlig at gjøre for ham inde i byen. Det var bare en to—tre timers jernbanereise og saa kunde han nyde friskheten ute paa landet istedenfor varmen og støien i London. Han kunde komme tilbake i god tid til middag og naa toget mot nord til den tid han hadde planlagt at reise.

Han var netop i stemming til at nyde landlig fred og ro. Mens han saa det ene landskap efter det andet gli forbi kupevinduet blev han i bedre og bedre humør og hertil bidrog ogsaa tanken om at ventetiden snart var forbi. Næste dag haabte han at se den sidste sky forsvinde mellem han og dem han elsket. Han var sikker paa at Nanny vilde tilgi fuldt og helt den uret han hadde begaaet imot hende. Hendes ædelmodige natur vilde forstaa den byrde som var lagt paa ham. Han trodde hun vilde ha tilgitt ham og vendt tilbake til ham den aften i haven paa Pittivie da han hadde fortalt hende alt hvad han kunde fortælle. Hun hadde ikke sendt ham bort; hun hadde gjort det meget vanskelig for ham at gaa; men han var gaat, og nu var han glad over at han hadde hat kraft til det. Naar han nu møttes med hende næste dag saa vilde han ikke lenger behøve at holde sin kjærlighet i tømme. Hans sind var fuldt optat av tankene om alt det han nu vilde gjøre for hende for at gjøre bot for alt det hun hadde lidt for hans skyld.

Det tok ham ikke lang tid at avvikle sine forretninger, da han var færdig gikk han en runde omkring paa eiendommen.

Der var bare en opsynsmand og hans hustru paa gaarden, saa han kunde gaa hvor han vilde uten at bli forstyrret. Alt gikk som det bedst kunde — den slutning kom han til. Han hadde ikke bodd i sit gamle hjem siden sin fars død, og huset hadde staat tomt i mange aar. Naar han og Nanny blev trætte av at reise saa kunde de flytte hit og bo her, og Nanny kunde saa efterhaanden bli en rigtig sat, rolig og huslig matrone. Han smilte ved tanken. Nanny vilde aldrig bli anderledes end hun var, og han ønsket hende heller ikke anderledes.

Inderfor parken var den en græsslette og paa den stod to Shetlandsponyer og græsset; han lænet sig over rækverket og betraktet dem kritisk. Den som var ham nærmest var ikke større end en stor Newfoundland. Han hoppet som en skolegut over rækverket og gikk bort til det lille dyr som øiensynlig var vant til at bli kjælt for og slet ikke saa ut til at være ræd for ham.

Han undersøkte den nøie og saa den i munden. Det var netop et dyr som et litet barn kunde ride paa saasart det kunde holde en tømme i haanden.

Opsynsmandens kone gav ham te før han reiste. Da hun ikke hadde nogen kaker at by ham hadde hun kokt et egg til ham. Hun serverte ogsaa friske reddiker som var vokset i haven.

Det var altsammen meget primitivt og mindet ham om alle de maaltider han og Nanny hadde nydt sammen paa deres reiser. Han ønsket hun i dette øieblik hadde sittet ved siden av ham. Saa vilde de ha delt egget og reddikkene. Han kunde i tankene se hende bite dem over med sine hvite tænder.

Han sørget for at ha rikelig tid til at gaa til stationen. Han skulde et litet stykke med lokaltog og skulde saa møte toget til London ved næste station.

Toget kom ruslende omtrent tyve minutter forsent og satte avgaarde igjen i et tempo saa han skulde ha gaat fortore. Han begyndte ta bli utaalmodig for de stanset hvert øieblik, og tilsidst loyte han sig selv

at hvis han nogensinde kom til at bo her i sit fædrenehjem, saa skulde han agitere av al magt for at faa indført et forbedret jernbanesystem.

Saa fik han vite grunden til forsinkel-sen, og hans utaalmodighet blev forvandlet til skræk. Ved en liten station stanset toget igjen og der blev sagt ham at et gods-tog var veltet og linjen ufarbar. Der var ikke mandskap nok til at kunne rydde sporet; det vilde være en time eller to før toget kunde gaa videre.

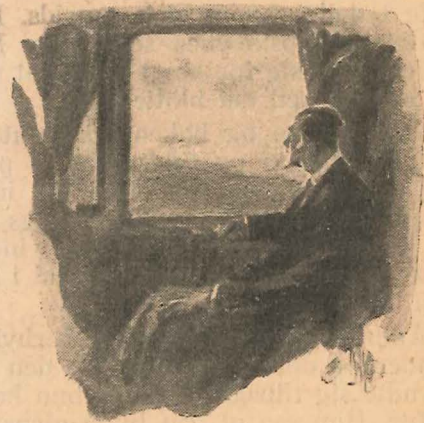
Det kunde ikke nytte at bli sint. Jack tok av sig jakken og hjalp til med at rydde sporet. Han var kanskje ikke til saa megen praktisk nytte, for hans fingrer var endda ikke helt helbredet efter ulykkestilfældet; men han gav et godt eksempel og flere av pasagerene rakte ogsaa en hjælpende haand med. Men trods deres anstrengelser naadde de dog ikke frem i ret tid, og Jack ankom til London fem minutter forsent til at naa sidste hurtigtog mot nord.

Han kjørte til klubben hvor han forlangte en togtabel for at lægge plan for næste dag. Han vilde for enhver pris naa Pittivie den følgende aften. Og naar han reiste fra London om morgenen, kunde han nok være paa den nordlige hovedstation inden seks, men han kunde først fortsætte til Pittivie sent om aftenen. Togene korresponderte ikke. Men saa var der jo yachten at holde sig til. Dersom kaptein Craggs hadde fulgt hans instruksjoner skulde han nu ha lagt sig for anker i Leith. Jack hadde bedt ham telegrafere om han var ankommet i god behold og paa forespørsel i klubben om der var kommet post til ham blev der bragt ham en bunke brever og ovenpaa dem alle laa et telegram.

Det var altsammen iorden.

„Katinata” var kommet til bestemt tid. Nu visste han hvad han hadde at gjøre. Han vilde telegrafere til kaptein Craggs om morgenen at han vilde komme direkte fra toget ned til dokkene. Saa vilde han finde yachten med dampen oppe, parat til avgang.

Han kastet togtabellen fra sig, samlet sine brever og satte sig i en lænestol for at læse dem. Haandskrifter paa den første konvolut han tok op var ham ubehagelig

Mens det ene landskapsbillede efter det andre gled forbi hans øine glædet han sig til de dager som ventet ham.

kjent og der kom et uttrykk av skræk i hans øine da han saa poststemplet var Pittivie.

XXIV.

Nanny reiser til Leith.

Den nat varte det længe før Nanny faldt i søvn, og hun vaaknet ved det første svake glimt av daggry, netop som fuglene

begyndte at kvindre utenfor hendes vindu.

Synet av „Katina-ta” hadde fylt hende med alleslags tanker og forestillinger.

Jack kunde være paa Pittivie inden middag, og selv om han ikke kom med første morgentog vilde han kunde være der en time før lunch.

De første morgentimer tilbragte hun i feberagtig forventning, og hun holdt sig saa meget som mulig for sig selv for at ingen skulde lægge merke til hendes uro og rastløshet.

Lunch kom og gik, men endda var der ikke noget spor av Jack eller noget budskap fra ham.

Hendes nervøsitet blev større og større for hvert minut. Pludselig følte hun at hun var ræd for at møte ham. Det var en uforklarlig frygt som hun ikke kunde begrunde, men heller ikke bekjempe. Hvert øieblik bragte ham nærmere til hende. Hun tvilte ikke paa at han vilde holde sit ord og komme, men denne taapelige frygt fik hende til at ønske en frist.

Straks efter lunch var hun gaat ut i haven og lænet sig utover den lave mur ved kanten av klippen. Nedenunder saa hun „Meg” ligge fortøiet, og Sandy kom netop klatrende opover skrænten med fiskekurven paa armen.

Han kom tidligere end sedvanlig med fisken, men han hadde noget at utrette for sig selv om eftermiddagen, og han hadde derfor bare fanget saameget fisk som de trængte paa slottet.

Nanny stod og ventet paa Sandy til han naadde porten som førte til ruinene, og spurte ham saa om han vilde ta hende med sig i baaten.

Sandy saa meget bestyrtet ut.

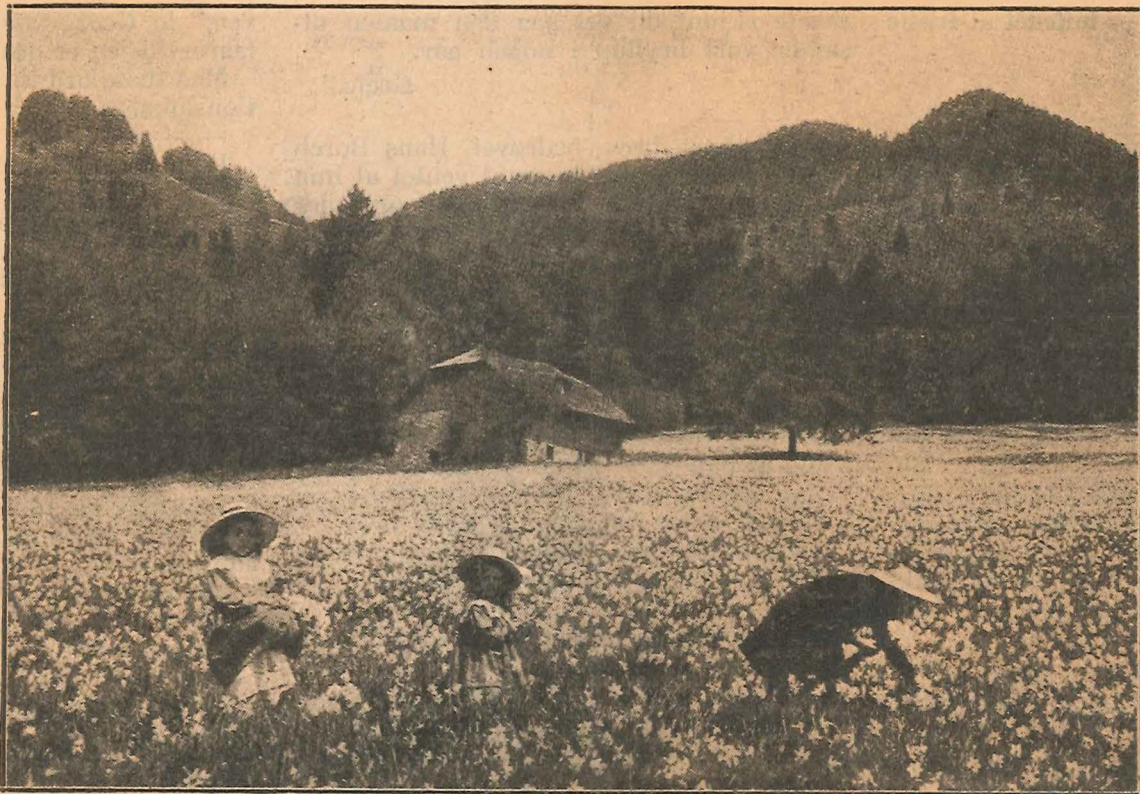
Han vilde nødig avslaa slottets beboere noget. Det var en ære for ham at kunne gjøre dem en tjeneste; men han forklarte nu nølende at det var hans hensigt at foreta en længere utflugt langs kysten om eftermiddagen bort til en fiskerby som var litt større end Pittivie. Der var en god forretning med fiskegarn, og han agtet at kjøpe sig et nyt garn, hvilket var en stor begivenhet i hans jevne liv.

„Men derfor kan De godt ta mig med,” sa Nanny ivrig. „Mens De gaar iland for at kjøpe garnet blir jeg i baaten. Jeg gjør mig istand nu og tar barnet med mig.”

Og uten at vente paa svar løp hun ind i huset.

Barnet var yaaknet og hun klædde hastig paa det. Hverken Lulu eller Sir Andrew var noget steds at se, men hun efterlot besked om at hun var seilt ut med Sandy. Saa puttet hun sin portemonnæ i lommen, for hun pleide altid at gi Sandy noget naar han tok hende med ut. Idet hun gik gjennom hallen tok hun et sjal og kastet det over armen; det var varmt i veiret, men det kunde bli kjølig for barnet paa vandet.

(Fortsættes.)

Tidlig vaar.

Fotografisk motiv fra en fjelddal i Schweiz.

Den som paa en jernbanereise fra nord til syd har passert Alpernes vældige fjeldkjede, glemmer aldrig synet av de sollyse dalstrøk som i smaa oplivende blink glir forbi kupéinduet idet toget ruller frem mellem klippevæggens graa og ensformige stenmasser. Fjeldene er deilige, synes man, men endda vakrere er dalene — disse lune, idylliske sænkninger hvor græsset staar saftig og grønt og blomstene har spredt ut sit spraglede, bløte teppe. Selv den mest grætnende reisende tør op ved synet av al denne naturskjønhet og deltar i de begejstrede utbrud og ønsker med de andre at kunne stans hurtigtoget og slaa sig ned for en tid i en av disse paradisiske daler. Billedet er et „snapshot” utover en av fjelldalene i Schweiz, hvor narcissene tidlig paa vaaren staar i fuldt flor og smaa piker plukker blomster i buketter og nyder av hjerlet glæden over naturens frodige overdaadighet.

Solen gaar ned.

Ensom staar jeg ved stranden.
Der danser de bølger som vinden vil,
mot nord og mot syd,
men sangen er evig den samme
i vikens brusende spil.

Ensom staar jeg ved stranden
i farvenes glimt fra den vikende dag,
mot vest og mot syd;
det brander i himmeldypet
ute bak skyenes lag.

Skyggene gror over havet
og natten hvisker, hvor dagen sang,
mot øst og mot syd.
Men skummet blinker som perler
paa vikens drivende tang.

Ensom staar jeg ved stranden,
min længsel følger den døende dag,
mot vest og mot syd,
og viken sukker mot kvelden
i sagte, hulkende drag.

Drømmens time er inde,
nathimlen favner det stille land,
mot nord og mot syd,
hvor solen staar som en stjerne
saa fjernt over vikens rand.

J. K.

Det gamle chatol.

Overretssakføreren
la papirene fra sig og saa sig om i kretsen.

„Ja, mine herrer og damer, nu har De altsaa hørt Deres avdøde slegtninges sidste vilje. Hele hans formue gaar til opprettelse av en stiftelse for værdige og trængende bakermestre og deres enker. Og alt hans indbo og øvrige værdigjenstander skal sælges ved offentlig auktion.”

„Er det det hele?” spurte en av nevøene med et bittert smil. „Omtrent,” svarte overretssakføreren.

„Min kjære, gamle ven har dog yderligere paalagt mig at overrække hver av hans søsken og disses barn hans portræt i stort format. Denne mindegave vil bli sendt hver av de tilstedeværende i løpet av en maanedstid.”

„Mange tak!” utbrøt en anden nevø ironisk.

Overretssakføreren rynket brynene.

„Der er endda en bestemmelse som jeg vil gjøre Dem bekjendt med, skjönt den ikke vedrører Dem direkte. Grosserer Pral har i sit testamente fastsat en bestemt pris for hvert møbel, og intet maa sælges for mindre. Hans gamle chatol skal for eksempel koste tusen kroner. Det som ikke kan sælges til den fastsatte pris tilfalder stiftelsen.”

„Onkel Hans hadde nogen mildest talt sparte ideer,” bemerket den ældste niecen. „Hvad sier du, Georg?”

„Jeg mener,” svarte broren, „at jeg for mit vedkommende ikke misunder de værdige bakerne det gamle skrapet. Og jeg tænker næsten dere andre er enige med mig.”

En bifaldende mumlen lød fra forsamlingen.

„Ja, saa skal jeg ikke lægge beslag paa Deres tid længer,” sluttet overretssakføreren, hvorpaa familien skuffet forlot kontoret.

Hans Borch var den eneste av grosserer Prals nevøer som ikke var tilstede ved testamentets aapning. Han var netop paa besøk hos sin forlovede i en provinsby og mottok derfor gjennom overretssakfører Storm er avskrift av testamentet samt et brev hvori de nærmere enkeltheter blev meddelt ham.

Paa Hans hadde onkelens død gjort et dypt indtryk. Han var opkaldt efter den gamle herre og han hadde stadig besøkt onkelen trods de mange egenheter denne hadde tilegnet sig med alderen. Hans fættene gjorde nar av ham og insinuerte at hans interesse for den gamle ungar-onklen bundet i beregning og egoisme. Men Hans visste hvor onkelen glædet sig over hans besøk.

Nu efter onklens død mottok han flere spydige brever hvori familien beklaget det ringe utbytte han hadde hat av at han saa energisk hadde indsmigret sig hos den

gamle. Men nu fik han jo billedet at trøste sig med!

„Kjæreste Grete!

Jeg har naturligvis været oppe hos overretssakfører Storm og talt med ham om onkels død. Han var jo en av onkel Hans' faa intime venner og besøkte ham hver dag under hans korte sykeleie. —

Overretssakføreren beklaget sterkt at onkel Hans ikke hadde efterlatt mig noget skjønt jeg øiensynlig var hans yndlingsnevø. Han kunde ikke fatte det, sa han. Jeg var den sidste onkel Hans hadde talt om.

Jeg svarte at jeg ingenting hadde at fordrø av min onkel. Han hadde alltid betenkt mig med rikelige gaver og delvis bekostet min utdannelse. Han har vel tænkt at jeg hadde bedst av at staa paa egne ben. Og det tror jeg han har ret i.

Jeg skal aldrig glemme hans godhet mot mig og jeg velsigner ham i hans grav. — —

Der er en liten ting som jeg maa nævne for dig, kjæreste, skjønt jeg paa forhaand er sikker paa at du er enig med mig.

Ser du, du husker nok det gamle chatol som onkel Hans benyttet som skrivebord. Det hadde i flere slegtled været i hans families eie, og han satte størst pris paa det av alle sine vakre gamle møbler. Hvor mange ganger har han ikke mens jeg var barn latt mig trække ut de smaa morsomme skuffer og vist mig de hemmelige rummene. Det var en av mine største glæder.

Nu har han bestemt i sit testamente at alt hans indbo skal sælges ved auktion, og det til temmelig høie priser. Det som ikke blir solgt tilfalder den av ham oprettede stiftelse.

Men ser du det, Grete, jeg kan ikke holde ut at tænke paa at dette gamle arvestykke skal gaa over i fremmed eie. Og da jeg er sikker paa at ingen av mine fætttere vil ofre saa meget som en øre for at bevare chatollet for familien har jeg efter moden overveielse besluttet mig til selv at kjøpe det.

Nu blir du vel forundret og spør hvorfra jeg vil faa de tusen kronene som chatollet koster. Og jeg maa derfor betro dig en hemmelighet: Siden vi blev forlovet har jeg spart litt penger sammen til utstyr og lignende. Jeg saa paa bankboken igaar og der er ca. elleve hundre kroner paa den. Disse pengene vil jeg bruke til at kjøpe chatollet. Det vil sikkert stemme med onkels ønske — og vi klarer os nok uten de pengene.

Jeg ber dig uforbeholdent meddele mig om du er enig med mig.

Din Hans.”

„Kjære Hans!

Jeg kan ikke tænke mig at det har været din onkels mening at du skulde sætte dine — og mine — surt sammensparte penger i det gamle chatollet. Han kunde jo simpelthen ha skjænket dig det.

Du sier at han har bestemt at det ikke maa sælges under tusen kroner. Tror du ikke at han netop ved denne høie prisen har villet tilkjendegi at han ønsket det skulde tilfalde stiftelsen?

Ja, det er bare en formodning fra min side. Du kjender jo din onkel bedre. Og er det en livssak for dig at eie det gamle chatollet saa kjøp det endelig. Jeg skal aldrig med et ord bebreide dig din handle-

maate skjønt du vel paa den maaten utsetter vort bryllup i nogen aar.

Grete.”

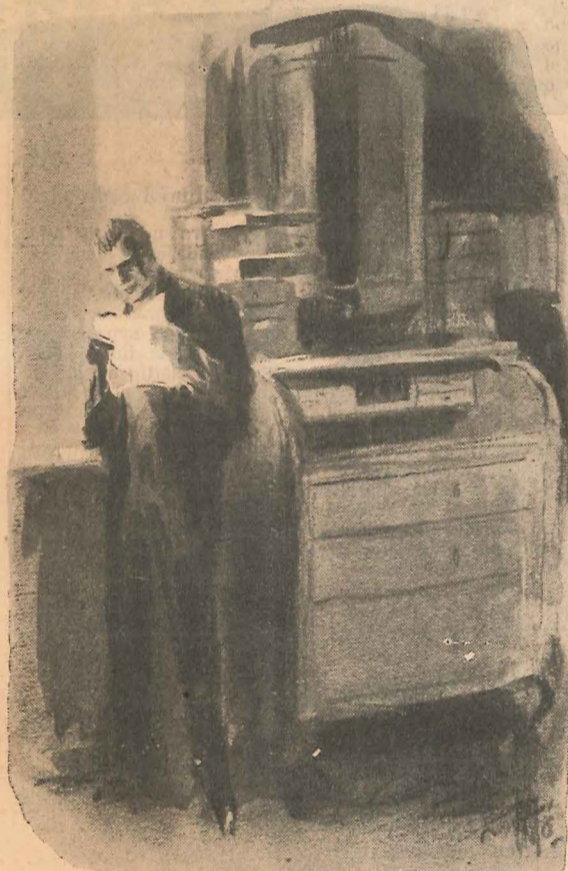
Kjærestens brev bedrøvet Hans Borch meget. Han hadde bestemt ventet at hun vilde forstaa hans bevæggrunde og fuldt ut billige hans beslutning. Isteden fik han dette kolde, nøkterne brev som nærmest var formet som en bebreidelse mot ham.*

I flere dager grublet han over saken. Han talte endog med overretssakfører Storm, men denne vilde hverken raade ham til eller fra.

Resultatet av hans overveielser blev imidlertid at han ikke kunde fravike sin oprindelige bestemmelse, og han meddelte sin forlovede dette i et langt, kjærlig brev.

Herpaa fik han følgende korte svar: „Gjør som du vil. Pengene er jo dine.”

Auktionsdagen oprandt og lokalet var

Hastig foldet han papirene ut og læste: „Kjære Hans! . . .”

fyldt av en nysgjerrig mængde som ønsket at ta den gamle, eksentriske grosserer Prals eiendeler i øiesyn inden de forsvandt hos samlere og i antikvitetsforretninger.

Hans Borch var møtt tidlig frem. Han hadde været i et underlig nervøst oprør hele formiddagen. I auktionslokalet traf han sin fætter Georg som i lys sommerdres og med cigaret i munden likegyldig betraktet forsamlingen.

„Hvad vil du her, Georg?” spurte Hans uvillig.

„Se paa tingene,” svarte fætteren.

„Vil du kjøpe noget?”

Georg lo høit.

„Nei tak skal du ha! Fatter og mutter har skrap nok i forveien.”

„Du burde skamme dig!” utbrøt Hans indignert. „Jeg vet at onkel Hans mer end en gang har hjulpet dig naar du hadde gjort noget galt.”

Georg kastet cigarett og tændte en ny.

„Ja saa, vet du det? Da vet du jo ogsaa at du ikke var den eneste som plyndret den gamle raringen.”

„Jeg fatter ikke —” begynte Hans.

„Gjør dig endelig ingen uleilighet, min

ven,” lo Georg spottende. „Og gjem dine taarer til jeg er gaat. Farvel!”

Med disse ord forlot han plystrende auktionslokalet.

Hans Borch hørte ikke efter mens katalogens numre blev ropt op. For ham var det som om hans barndom drog forbi hans blik med onkelens gamle saker. Han sat taus med hodet støttet i hændene.

Overretssakfører Storm kom forbi og trykket taus den unge mands haand. Han visste at hans sorg var opriktig. —

Pludselig blev chatollet ropt op.

Han vaaknet av sine drømme og bød mekanisk den fastsatte sum.

Der blev et øieblikks taushet, mens alle øine vendte sig mot den unge mand. Ingen bød over. Summen oversteg øiensynlig langt værdien.

„Ingen høiere — —” lød auktionarius' stemme.

Ny taushet.

Saa faldt hammeren — første — anden — tredje gang. Og Hans Borch var eier av chatollet.

„Tillykke!” lød det ironisk fra de forsamlede antikvitetshandlere.

Men den unge mand tok stille sin hat og gik hjem.

Da Hans Borch næste eftermiddag kom hjem fra skolen gav han sig til at undersøke det gamle chatol.

Alle onkelens papirer var naturligvis fjernet før auktionen. Bare hist og her i skuffer og skap var der glemt et avisutklip eller en tom konvolut.

Han samlet disse smaating sammen. Det var som om han ikke kunde bringe det over sit hjerte at kaste dem bort. For han husket med hvilken omhu onkelen gjemte selv den ubetydeligste papirlap.

Pludselig ringte det paa døren, og vertinden lå et brev paa bordet.

Det var fra Grete som Hans, straks den toregaaende dag telegrafisk hadde underrettet om kjøpet av chatollet.

Hun skrev:

„Min egen kjære Hans!

Du maa endelig ikke være sint paa mig for det brevet jeg sendte dig forleden dag. Du aner ikke hvor uheldig jeg har været over det siden. Jeg var ikke frisk — og saa hadde jeg saa sikkert haabet at din onkel hadde efterlatt dig saa meget at vi kunde gifte os. Selvfølgelig mente jeg ikke alt det stygge jeg skrev til min egen kjære Hansemand. Jeg er ganske enig med dig i at det var din pligt at kjøpe det gamle arvestykke. — Og far mener han nok kan gi os et pent utstyr. —

Jeg har drømt om din onkel inat, og jeg tror chatollet vil bringe os lykke.

Kan du tilgi din lille bedrøvede

Grete?”

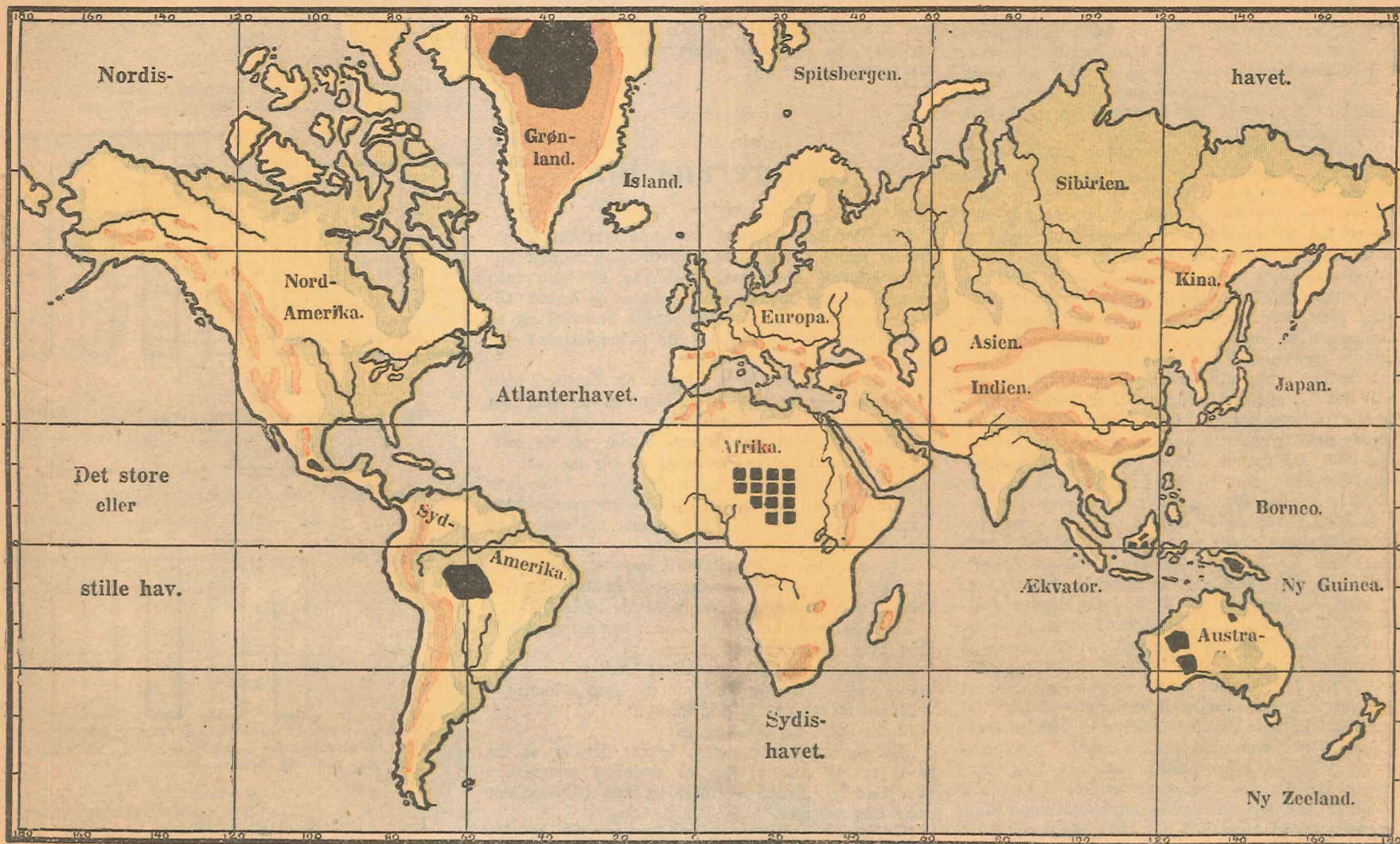
Med et smil stak Hans Borch brevet i lommen.

„Jeg visste jo at du vilde komme til at forstaa mig, Grete,” sa han hen for sig selv. —

Han fortsatte sine undersøkelser av rummene i chatollet. Og han følte noget av den eiendommelige nyfikne glæde som han kjendte fra den tid da han foretok det samme under onkelens veiledning.

„Hvad er det for en knap?” utbrøt han pludselig.

Uten at vite det hadde han sat fingeren paa en liten, cirkelrund ophøining i bakklædningen av et av de smaa skapene ovenfor. Og ophøiningen gav efter for hans tryk.

Verdenskartet i den saakaldte „Mercators projektion“.

Et fuldstændig rigtig billede av jordens overflate kan man kun faa av en globus, men for overskuelighetens skyld anvender man ofte dette kart som i sin tid, i aaret 1569 blev tegnet av den hollandske geograf Gerhard Kramer. Da hans navn latinisert blev til Mercator, kaldes kartet endnu „Mercators projektion“. Det er let at forstaa at da globussens overflate er bliit skaaret op og breddt ut, maa størrelsesforholdene bestandig tilta eftersom man fjerner sig fra ækvator. Det nordligste Grønland og Sydishavet faar saaledes for eksempel en langt større ulstrækning fra vest til øst end de har i virkeligheten. Man har maattet sætte kiler ind. Man forstaaer bedst forholdet ved at se at over hele kartet gaar meridianerne parallele, mens de jo i virkeligheten møter hverandre ved polene. De hittil uutforskede pletter paa jorden er betegnet med sort farve. De findes særlig paa Grønland, i Sydamerika, Australien, paa Borneo og Ny Guinea, men hertil maa føies mangfoldige smaa sorte prikker paa Afrikas kart — prikker som repræsenterer de egne som er faldt utenfor opdagelsesreisenes linjer.

„Er det bare en kvist i træet som er løsnet, eller er det et rum som jeg ikke kjender?“ fortsatte han forbauset.

Han trykket til at av kraft og nu merket han at ophøiningen likesom forsvandt ind i træet.

Der hørtes lyden av en fjær — og en liten skuf sprang frem.

Rystende av spænding og overraskelse trak han skuffen helt ut og saa ned i den.

Paa bunden laa en gul konvolut. „Til min kjære søstersøn Hans Borch,“ stod der med onkelens haandskrift.

Han aapnet konvolutten og fandt et sammenfoldet dokument.

„Hvad kan dette indeholde?“ spurte han sig selv.

Hastig foldet han papiret ut og læste:

„Min kjære Hans!

Jeg er ganske sikker paa at du vil kjøpe mit gamle chatol og lægger derfor trøstig brevet til dig i et av dets hemmelige rum. Du vet at jeg er kjendt for mine rare ideer, og heller ikke i dette øieblik fornægter jeg mig selv.

Du er den eneste av mine søskendes barn som virkelig har holdt av mig gamle peppersvend, skjønt Gud skal vite at flere av dine fættene har mottat langt større beløp av mig end du. Du har bragt mig glæde og trøst hvor andre har bragt mig sorg. Hvormange aftener har du ikke kastet bort paa mig i mit ensomme hjem skjønt du naturligvis heller vilde være sammen med dine jevnaldrende. Og glad og munter var du altid.

Se, slike ting husker vi gamle, og du skal nu bli belønnet for din trofasthet.

I vedlagte dokument — det er oprettet i behørig testamentform — ændrer jeg mit tidligere testamente, forsaavidt som jeg skjænker dig mit hus her i byen samt et aarlig beløp paa fem tusen kroner. Det vil være en god hjælp for dig naar du nu snart gifter dig med din lille Grete.

Lev saa vel, min kjære gut. Foran dig ligger livet solbeskinnet. Du har jo en ung kvinde som elsker dig.

Denne lykke blev — desværre — aldrig min lod.

Din gamle onkel

Hans Pral.”

Hans Borch blev aldeles svimmel av glæde. Han kysset onkelens brev, mens taarene piblet frem i hans øine.

Al denne lykke kom ham saa uventet. Saa løp han bort til telegrafstationen og sendte følgende telegram til Grete:

„Din drøm skuffet dig ikke. Ved det gamle chatol har vi fundet vor lykke. Imorgen reiser jeg over til dig og om en maaned staar vort bryllup.

Hans.”

Maanedsdagen efter flyttet Hans Borch og hans unge hustru ind i onkelens gamle, vakre hus.

Paa hæderspladsen staar chatollet og over det hænger gamle onkel Prals billede, som smilende ser ned paa de unges lykke.

H. C. B.

Jordens sorte pletter.

(Se ovenstaaende illustration.)

Den som lægger et landkart fra vore dager ved siden av et kart som bare er vel femti aar gammelt, vil bli overrasket ved at se forskjellen. Ikke paa landenes eller verdensdelenes omrids, for de er saa omtrent de samme. Siden Cook fandt Australien er der ikke skedd anden større opdagelse, hvad fordelingen av land og vand angaar, end konstateringen av den sjette verdensdel ved Sydpolen. Forskjellen ligger indenfor verdensdelenes omrids. Naar man med sort dækker de egne som dengang var uutforsket og ukjendte, og saa ser paa de sorte pletter som endnu findes paa kartene, ser man hvilket arbeide der i dette halve aarhundre er gjort av mænd som Livingstone og Stanley, Cecil Rhodes og Baker, Sven Hedin og Nordensköld, de danske Grønlandsforskere og Nansen, Amundsen og Lumholtz. De sorte pletter blir mindre og mindre, de skrumper ind, de viskes ut, og snart vil de være helt forsvundet. Vi kjender den jord vi gaar paa.

Hvorvidt et land, en egn, en verdensdel kan sies at være fuldstændig uutforsket vil altid være gjenstand for diskussion. Hvis vi for eksempel ser paa Grønland maa vi dække den største del av det paa kartet med sort, for her har sikkert aldrig menneskeføtter traadt, men efter de sidste tiders ekspeditioner dit og navnlig efter Nansens store skifærd tvers over indlandsisen kan vi med en til visshet grænsende sandsynlighet si at hele plattaet er dækket av evig is og sne. At der virkelig skulde være andre derinde er, saavidt menneskelige øine kan se, ganske udelukket. Ser vi paa Afrika møter vi det motsatte. Vi er tilbøielige til at male Afrika helt hvitt paa kartet, fordi det i de sidste tredive aar er bliit gjennomkrydset paa alle veier, fordi vi kan avsette elver, fjeld, sjøer og høidemaal og fordi vi altsaa har et hel-

hetsbillede av verdensdelen. Men hvor meget mangler vi ikke av detaljene. Der vil endnu kunne pekes paa tusener av steder, hvert sted kanske titusener av kvadratkilometer stort, som vi ikke vet noget om. De opdagelsesreisendes ruter kan tegnes paa Afrikakartet som et edderkopspind, men mellem traadene ligger de ukjendte pletter.

Vandet var altid opdagernes ven, skogenes deres fiende. Hvor der var elver at trænge frem paa gik det raskt med arbeidet; hvor skog og jungle reiste sig som murer, gik det fot for fot, med tap av tid, av arbeide og menneskeliv. Naar vi ser paa Sydamerikas kart har vi et eksempel. Saa længe man kan seile opover Amazonfloden og følge denne elv eller dens bielver kommer man frem. Men naar vandet hører op viser den ugjennemtrængelige skog sig, og menneskene stanser. Vældige strækninger av Braziliens indre, især egene mellem Amazonflodens sydlige tilløp, fra den 5. til den 12. sydlige breddegrad, er egentlig fuldstændig ukjent for os. Den sortgrønne sammenfildrede urskog dækker hundretusener av kvadratkilometer. Vi vet at der er skog og atter skog, men hvad som lever i denne skog, hvad som gror i den, hvorledes der ser ut, kan vi ikke si. Der er kanske ingen sandsynlighet for det, men det findes dog den mulighet, at man herinde kunde træffe helt nye racer av baade dyr og mennesker. Afrika har jo beredt os den slags overraskelser. Og hvad der her sies om Sydamerikas indre gjælder ogsaa om f. eks. Australien og store deler av to av jordens største øer: Borneo og Ny Guinea. I Australien har man fremdeles etpar store sorte pletter paa kartet. Det er de strækninger som er bevokset med kratkog, den saakaldte „Bush“, og hvor der ikke bare ikke er vandløp at komme frem paa, men hvor den fuldstændige mangel paa drikkevand gjør en reise næsten umulig. Paa Borneo og Ny Guinea raader de samme forhold. I de sidste aar har imidlertid vor landsmand Carl Lumholtz tat et stort løft her. Paa hvert nyt kart over disse øer ser man hvorledes den sorte plet skrumper mer og mer ind.

Naar et land eller en verdensdel kan sies at være utforsket er forøvrig ikke bare et geografisk, men ogsaa et etnografisk spørsmål. Det er naturligtvis først og fremst av betydning at faa kartlagt landet, men derpaa melder spørsmålet sig, hvem som bor i det. Det har sin store betydning, ikke bare økonomisk, for at man kan vite hvorledes landet kan utnyttes, men ogsaa videnskabelig forat man kan se hvorledes racene har vandret og utbredt sig paa jorden. Da Lumholtz reiste i Mexico fandt han i egne som laa indtil 1600 meter over havet visse indianerstammer som aldeles utvilsomt er i den nærmeste familie med det Aztekerfolk som bebodde Mexico da Cortez opdaget det, og under sine reiser paa Borneo, Ny Guinea og de andre øer i Det malayiske hav konstaterte han ikke alene at befolkningen for tusen aar siden eller mer var indvandret fra Bakindien, men ogsaa at der endnu var tydelige spor efter hinduiske og muhamedanske missionærer. Han observerte ogsaa hos disse folk en moral saa streng som den sjelden ses hos vilde stammer. Der gik næsten ikke en dag hvor der ikke blev opdaget nye planteformer og dyreformer, og geografiske observationer ga anledning til at man kunde ændre ældre anskuelse om hvorledes disse øer var opstaaet. Naar jordens sorte pletter nu er saa forholdsvis faa og smaa, saa vil dette bare si at man geografisk kjender resten, selv om det kanske for mange egnes vedkommende kun er temmelig overfladisk. Skulde man merke av paa kartet de egner hvor man har litet eller næsten intet kjendskap til landet etnografisk, zoologisk og botanisk vilde disse merker bli av langt større omfang.

De fleste opdagelsesreiser hittil er blit foretat enten av videnskabelige hensyn, av ønsket om religionens utbredelse eller av ønsket om at finde rent materielle værdier. Spanierne foretok sine eventyrlige togter til Sydamerika for at finde guld. I vore dager sendes der ekspeditioner ut for at finde kautschuk og olje. Det er interessant at se den tiltrækning som polene i saa lang tid har hat paa menneskene. Der er gaat ekspedition efter ekspedition ut til de øde ismarker.

Naar man nu hører om utsendte ekspeditioner er det imidlertid næsten bestandig til egne som etnografisk og materielt ikke er utforsket, og ekspeditionenes maal er to: at finde nogen av de materialer som menneskene har bruk for, fra kul og olje til gummi, metaller og copra, og at studere vedkommende egn videnskabelig. Det er disse ekspeditioner som efterhaanden ikke alene vil

utslette de sidste sorte pletter paa kartet, men ogsaa kaste fuldt lys over alle vor klodes forhold og løse alle de tusen spørsmål vi endnu trods alt mangler svar paa.

Smigrerens løn.

I Bagdad bodde engang en mand som het Elaim. Denne mand skrev en bok hvori han skarpt angrep kalifen Almansors regjering og kom med mange skarpe utfald mot samme. Kongens tilhængere fordret at skriftet skulde brændes og at forfatteren skulde bøte for sin dumdrighet ved at lide døden paa korset.

Almansor hørte deres klager og forslag, men forbeholdt sig at ta sin beslutning og taug om denne overfor alle og enhver.

Snart efter lot han baade Elaim og de hof folk som anklaget denne kalde til sig og sa:

„Se her, disse ædelstener er eders, hvis dere besvarer mine spørsmål overensstemmende med sandheten. Si mig hvad dere mener om den magt jeg er i besiddelse av?“

Da roste hoffolkene kalifen over a' maate, sa at hans magt var uten grænse og at han var den største helt jorden nogensinde hadde baaret.

Almansor overrakte dem saa en straalende ædelsten hver, idet han sa:

„Jeg takker dere; her er eders løn.“

Saa vendte han sig til Elaim og spurte ham:

„Hvad mener du om min magt?“

Elaim bødte sig dypt og sa:

„Du forlanger sandheten, herre; den er at du som jeg og alle vi her er dødelige mennesker som Gud har skapt av intet og kan tilintetgjøre naar han behager.“

Hoffolkene ventet nu at Almansor vilde straffe Elaim for denne freidige tale; men kalifen tok ham i sine armer og sa:

„Endelig har jeg da fundet den ven mit hjerte har liget etter!“

Han ga ham rikelige gaver.

Næste dag sa hoffolkene til kalifen:

„Herre, den mand som har solgt dig de stener du skjænket os igaar fortjener ikke at jorden skal bære ham! Vid, herre, diamantene var uegte!“

Da ropte Almansor med høi røst:

„Som eders tjeneste var eders løn, dere smigrere! Dere vilde bedaare mig med falsk ros, og jeg belønnet dere med falske stener. Dere har ingen ret til at beklage dere.“

Men Elaim vedblev at være Almansors ven og steg stadig i hans gunst.

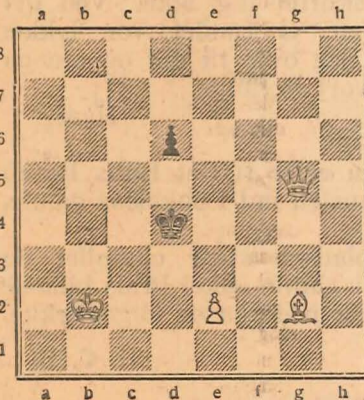
Guldkorn.

Ord er for tankene hvad guld er for diamantene; de behøver dem som indfatning, men de trenger ikke mange av dem.

Dagene er blader i dit livs bok; sørg for at utfylde dem med beretninger om gode gjerninger.

Den som taler meget, kan ikke undgaa at noget av det han sier er galt.

Litt hodebrud.

Schachoppgave nr. 1823.
 Av O. Lauritzen, Kjøbenhavn.
 (Original.)
 4 Sort: K, B = 2 br.
 3 Hvit: K, D, 2 L, B = 4 br.
 1 Hvit gjør mat i 3 træk.

Løsning av schakoppgave nr. 1820.

1. L g 5 — d 8, T e 6 — n 5 (d 6). 2. S b 6 — d 5 †.

Løsning av tal- kvadraten i forr. nr.: Løsning av den geografiske kamgaade i forr. nr.

10	30	5	20	50	5
25	20	15	5	20	35
10	25	50	10	10	15
10	25	30	25	10	20
15	5	10	40	10	40
50	15	10	20	20	5

Løsning av beregningsoppgavene i forr. nr.:

1. Tallet 293. 2. 100 mm. i diameter.

Løsning av gaadespørsmålet i forr. nr.:

Kai — man. Kaiman.

Kamgaade.

Bokstavene skal ordnes saaledes, at der i øverste, vandrette rad læses navnet paa en berømt komponist. I de lodrette rader ses navnene paa: 1. En sosialdemokratisk forfatter. 2. En kjendt romanforfatter. 3. En berømt lyrisk digter. 4. En komponist. 5. En romersk historieskriver.

Beregningsoppgaver.

1. En kunsthandler maa sælge en værdifuld vase, som er beskadiget ved transporten, med betydelig tap for 10 kroner. Hans tap er nu ni ganger større end den sum, han hadde tjent hvis han hadde solgt vasen for 110 kroner. Hvor stor var indkjøpsprisen?

2. Ved en schakkongres var der utsat 8 premier for dem, som i en given tid vandt de fleste partier. Den første premie var like saa meget høiere end den andre som denne var høiere end den tredje o.s.v. Summen av den første og den syvende premie var 1800 kr. og summen av de øvrige 5000 kr. Hvor stor var første premie og hvor stor differensen mellem to paa hverandre følgende premier?

Den gamle mester.

En gammel mand kom ridende paa et muldyr bortover den støvete landevei som kom fra nord mot Rom. Han sat litt lutende i sadelen; hans graa kappe var full av støv; bak paa sadelen hadde han en liten oppakning. Den gamle mand hadde langt tyndt graat skjeg, hans ansigt var merkelig flatt, han hadde tyndt haar og senede, tynde hender og hans øine var smaa og sammenknepne, men naar han løftet blikket saa man at der var hundre mands styrke i det. Det var dommerens søn fra Caprese ved Florenz, manden som med pensel og palet skapte de største maleriske ensemble verden nogensinde har set, som av marmorets hvite, skinnende sten fik guder og helter, engler og mennesker til at træ frem i overnaturlig skjønnhet, som ciselerte guldskrin til relikvier, bygget fæstningsverker, taarnhøie kirker og skrev de skjønneste digt. Den gamle mand var Michelangelo Buonarrotti, som drog mot Rom i sit 60. aar.

Som for de fleste andre av renæssansens kunstnere hadde hans liv artet sig meget bevæget. Han hadde været fyrsters gjest og pavens hædrede mand, hadde maattet flykte, hadde deltat i de evige borgerkrige og omveltninger, var blit smigret og jaget paa dør, undertiden for sine politiske meningers skyld, undertiden fordi der opstod strid om hans arbeidskraft og kunst. Og trods alt dette var der vokset et uhyre, et næsten ufattelig stort arbeide frem mellom hans altid skapende hender. I Florenz, i Pisa, i Ferrara, i Bologna hadde han malt, bygget og hugget. Nu drog han paa pave

Pauls bud mot Rom for at bygge paa den største av alle kristne kirker, St. Peter. Han hadde i Grækenland set Parthenon. Nu, da han nærmet sig

Michelangelos buste paa Kapitol i Rom. Det er en gammel mands ansigt, furet av arbeide og tænkning, men der er endnu hundre mands styrke i hans blik.

den evige stad og saa den gyngende og ned paa sine syv høider, hvisket han ved sig selv: „Jeg vil bygge et nyt Parthenon, og jeg vil henge det op under himlen!”

Det er ofte forbausede at se den baade legemlige og aandelige kraft som var i renæssansens gamle kunstnere. Da Michelangelo var kommet til Rom og da pave Paul hadde

hilst ham med de ord: „I tredive aar har jeg ønsket at ha dig hos mig, nu er jeg blit pave, nu blir du her og jeg sønderriver alle dine andre kontrakter,” fik han overlatt et hus og et skur bak Vatikanet og Peterskirken byggeplads, og her arbeidet han nu ofte femten timer i døgnet. Hans første arbeide var vægmaleriene til det sextinske kapel i Vatikanet og en mængde marmorstatuer til Roms kirker. Han utarbeidet kartonene om natten og malte om dagen. Ved bestandig at stirre op i luften naar han malte paa stilasene blev hans syn svakt. For derfor at kunne se naar han arbeidet paa marmorbilledene i skuret lot han lage en skjerm med et litet hul i, tak skjermen blev der stille et lys av gjetetalg, og lysskjæret maldt da han engang faldt ned av stilaset og brak et ben maatte han i uker ligge ned og arbeide. Han spiste bare brød og druer og drak vand og vin til, og han hadde bare en gammel tjener Antonio til at opvarte sig. Da Antonio blev syk pleiet han ham mens han samtidig utarbeidet de sidste tegninger til det storslagne gravmæle over pave Julius II. og til to mægtige freskoer: „Peters korsfæstelse” og „Pauli omvendelse”. I tre døgn, dag og nat, vaaket han over Antonio og lukket tilsidst den gamle tjeners øine. Da begravelsen var forbi gik han videre i sit arbeide. Der bodde en ubetydelig billedhugger et stykke fra ham. Til ham kom en apoteker og vilde ha laget en morter. Billedhuggeren blev fornærmet og for at tilfredsstille sin misundelse mot Michelangelo sa han til apotekeren: „Gaa til pavens florentiner!” Den naive apoteker gjorde det, og Michelangelo smilte. Men da apotekeren kom igjen hadde Michelangelo laget den skjønneste marmor morter med friser og arabesker av blade og blomster og springende dyr. Den opbevares endnu som et minde om den store kunstners luner. Selv var han aldrig misundelig. Undertiden kan man endnu finde et billedhuggerarbeide som er signert av en av hans samtidige, et middelmaadig arbeide som har en eller anden

glimrende detail. Det er Michelangelo som har hjulpet en kammerat. Der var en stenhugger som het Tipolino og som bodde i nærheten av ham. Han var dyktig i sit fag, men som billedhugger hadde han ingen allikevel var han meget erfaren og sa altid: „Jeg og Michelangelo er de bedste kunstnere i Rom.” En dag hadde han laget en Merkurstatue og viste den til Michelangelo som lo og sa: „Tipolino, store broder i kunsten, kan du ikke se at din pin er over dverg. Han klinger jo over et kvarter fra knærne til hælene.” Tipolino svarte bare: „Ikke andet. Det skal vi snart faa rettet.” Saa saget han benene av Merkur under knæet, hugget i marmor etpar lange støvler som var ¼ alen længer end de avsagede ben, og fuget saa den overskaarne Merkur saa fast og nøiagtig ned i støvlene at man ikke kunde se noget. Michelangelo lo himmelhøit og sa: „Det er ubegripelig saa gode indfald en klodrian kan faa. Jeg hadde neppe fundet paa den utvei selv.”

I ti aar hadde Michelangelo hjulpet til med bygningen og utsmykningen av Peterskirken. Hele stilen og arbeidet likte han dog ikke. Saa døde bygmeisteren Antonio da San Gallo og paven bød nu Michelangelo at overta arbeidet. Han vegret sig

Michelangelo vaaker ved sin syke tjener Antonios seng. Han blev sittende her og pleie sin tro tjener, til Antonio hadde drat sit sidste suk.

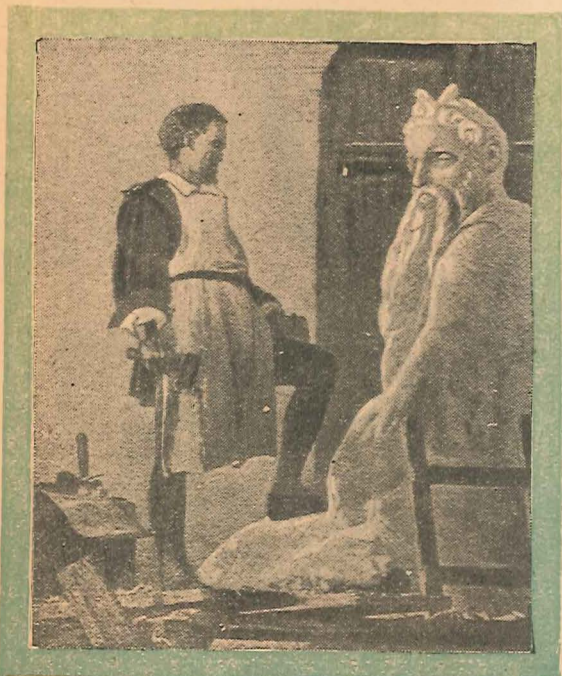
„Dommedag”, det kolossale vægmaleri i „Det sextinske kapel” i Vatikanet, som Michelangelo utførte i løpet av otte aar. Det viser den yderste dag med de frommes frelse og de fordømtes nedfart til helvede. Michelangelo har etpar steder git de fordømte i helvede ansigter, som lignet hans personlige uvenner. Billedet er 19 meter høit, dets farver er vidunderlig bevaret, og hele kompositionen gjør endnu det dypeste indtrykk paa tilskueren.

længe og sa han var for gammel. Han var da 71 aar og saa svakelig ut, men i virkeligheten var han kjæmpesterk endnu og kunde hugge flere splinter av en marmorblok end tre-fire unge stenhuggere i samme tid. Han bød sin substitution det utrolige, var ofte saa optat av arbeidet at han sov med klærne paa i flere døgn itræk, og naar han trak av sig de hundskindsstøvler han gik med fulgte ofte huden med. Paven bød ham trods hans indvendinger at overta bygningen og han bøiet sig. Og nu kasserte han hele San Gallos plan og utarbeidet en helt ny model med den uhyre kuppel som den dag idag betragtes som et av jordens vidunderligste og dristigste stykker arkitektur. „Den styrter ned!” sa kardinalene. „Den holder!” svarte Michelangelo. Pave Paul III. saa bekymret paa den gamle kunstner, men dennes ansigt var saa rolig at paven blev tryg. Han la begge sine hender paa den gamle mands skuldre og sa: „Michelangelo, min søn, det vil bli et arbeide som vil bli til fromme baade for kirken og og din egen sjæl. Jeg tok gjerne av mine egne aar og la til dine for at du kunde faa bedre tid.” Pave Pauls efterfølgere, paverne Julius III. og Paul IV., beskyttet ogsaa Michelangelo, og det haab man hadde næret at den ellers saa strenge, ofte grusomme og meget paaholdende Paul IV. skulde avskedige ham slog feil. Han tok riktignok aarspengene fra ham, men da Michelangelo allikevel fortsatte arbeidet skammet paven sig og ba ham om tilgivelse. Under Pauls efterfølger Pius

IV. fik han opført hele den tambour eller murkrans som bærer kuppelhvelvingen, og man blev næsten blændet over hans dristighet. En kardinal vilde forbedre paa hans lermode. „Du kan kanskje forbedre verden, men du kan ikke forbedre mit arbeide,” sa Michelangelo forbitte og hæv det sin modellerstok. Og han fortsatte til sin død sit arbeide. Han hængte Parthenon op under Roms blaa himmel.

Michelangelo blev aldrig gift. Han sa spøkende at han hadde giftet den kunsten og hans statuer var hans barn. Da han var næsten 65 aar blev han dypt forelsket i en kvinde hvis skjønnhet og blide væsen fylde ham med beundring. Han skrev en lang række sonetter til hende og om hende, og i en av disse skrev han: „Den kjærlighet hvormed jeg elsker er uten hjerte, og den stræber mot et maal hvor der hverken findes jordisk lidenskap, fuld av vildfarelser, eller brødefulde tanker.” Kvinden var den navnkundige digterinde Vittoria Colonna. Hun var av fødsel av fornem slekt, aadrikk, skjønn og god. Da hun var sytten aar blev hun gift med markien av Pescara, og da hun var 28 aar faldt han i det store slag ved Pavia. Stormænd og fyrster ba om hendes haand, men hun avslod det og søkte kun de store kunstneres og de lærde mænds selskap. Michelangelo var blandt dem, og da hun døde i 1547 sat den 72-aarige Michelangelo ved hendes leie og kysset hendes haand. I sin fresko av Kristus og den samaritanske kvinde har han foreviget hendes træk.

Michelangelo fortsatte sit arbeide trods sygdom, trods gift, trods alderen. Man raadte ham til at hvile sig og han svarte: „Jeg har ikke tid. Det lir mot natten.” Han blev ni og otti aar og da begyndte han at falde sammen. En aften slap han sin lampe i gulvet saa den gik ut. Han sa til sin ven Vasari: „Slik gaar det nu ogsaa med mig. Døden kommer ofte og rykker mig i kappen. Snart vil ogsaa mit livslys slukkes.” Ved nyttaarstid 1564 arbeidet han paa sit eget gravmæle, i februar maaned fik han koldfeber og den 18. døde han. Dagen før han døde skrev han med rolig haand: „Jeg gir Gud min sjæl, jorden mit legeme, mine slegtninger mine efterladenskaper.” De sidste var ikke store. Han som hadde skapt saa store arbeider og arbeidet hele sit liv. efterlot sig bare nogen tarvelige møbler og nogen faa tusen scudi. Han hadde aldrig brydd sig om penger, og dem han hadde hadde han git bort, mest til fattige brødre i kunsten. Man begravet ham i Apostelkirken i Rom, men Florenz krævet sin søn hjem, og da man visste at paven kunde med det gode vilde utlevere liket, tok man det om natten ut av kirken, svøpte det i lerret som en vareballe og smuglet det ut av byen, hvorefter det blev anbragt i Florenz og begravet i Santa Croce kirken ved fakkelskjær. Over graven ser man nu tre statuer som symboliserer malerkunsten, billedhuggerkunsten og bygningskunsten, samt hans buste som viser det besynderlig forvridde ansigt med de syv dype rynker i panden og de smaa øine som under tynde bryn skuert saa skarpt som om de saa ind i evigheten og ind i de skjønnhetens riker, andre menneskelige øine ikke faar se.

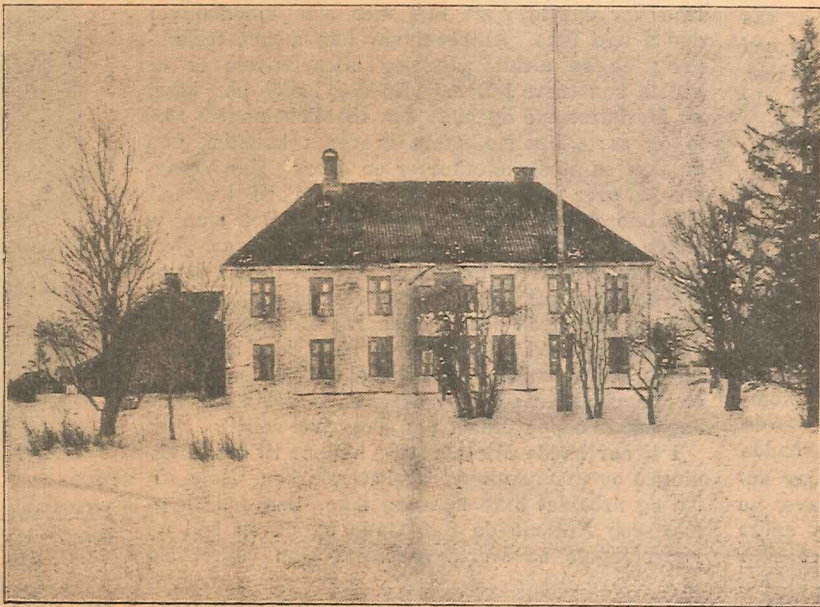

Michelangelo ifærd med at uthugge statuen av Moses. Statuen utgjør en del av det storslagne gravmæle, som pave Julius II bestilte til sin egen grav hos kunstneren.

Fylkesmand Klaus N. Hoel

i Tromsø stift som nu har tat avsked paa grund av sygdom. Hoel er født i Aalesund 1865, blev cand. jur i 1889, var advokatfuldmægtig etpar aar og traadte i 1891 ind i Kirke-departementet hvor han i 1899 blev byraachef. I de senere aar har han været stiftamtmand i Tromsø. Hoel er kjendt som vor første autoritet paa den internationale forfatter- og kunstnerrets omraade.

Statens nye pleiehjem for spedalske. Brøset gaard paa Strinda ved Trondhjem er i disse dager efter endt ombygning blit aapnet som hjem for de resterende spedalske fra Reitgjærdets pleiestiftelse som ikke blev overflyttet til Bergen. Brøset er en av de ældste gaarder paa Strinda.

En kjendt Gjøvikmand.

Bygmester Johannes Indahl som fornylig fyldte sit 75. aar er født i Vestre Toten men har i nærpaa 50 aar bodd i Gjøvik. Han har i aarenes løp opført en mængde bygverker hvoriiblandt en hel del kirker, Huns husmorskole etc. Bygmester Indahl har været adskillig benyttet av kommunen og faat stor anerkjendelse for den dygtige maate hvorpaa han har skjøttet disse tillidshverv.

Verdensmester-bokseren Carpentiers opvisning og besøk i Kristiania blev en stor begivenhet. Var nordmændene begeistret for den forgudede franskmands boksekunst, var han til gjengjæld begeistret for den norske vintersport. Her ses han og hans frue ved det internationale skøiteløp.

En verdensbegivenhet paa skøiter ved det internationale stevne som fandt ted i Kristiania samtidig med Holmenkolrendene. Løitnant Harald Strøm, Horten (tilv.) sætter ny verdensrekord 8.27.7 paa 5000 m. Han løper sammen med Norgesmesteren Ole Olsen (tilh.) — Fot. Skarpmoen.

Da vinteridrætssæsonen kulminerte.

Med Holmenkolrendene kulminerte vor vinteridrætssæsong, og da der samtidig med disse rend holdtes skøiteløp, militært skirend og flere indendørs stevner som turn, boksning, fegning etc. hvortil ogsaa skulde ha sluttet sig et vinterflyvestevne, kom disse idrættsdager til at forme sig som en hel vinteridrættsuke. Der hersket et glimrende sportsveir med et udmerket føre, og Holmenkolrendene som selvfølgelig var ukens clou foregik under saa gunstige forhold som man sjelden oplever ved dette stevne. Tilslutningen til det var overordentlig livlig. Ogsaa svensker, finner og tsjekoslovaker deltok, men nordmændene viste sig nu som før overlegne baade i langrend og hop. Paa billedet tilv. ses svensken Henning Isakson starte i det vanskelige 50 km.s langrend hvor han blev bedste utlænding. I midten ses stevnets og vinterens favorit Thorleif Haug i hoppet og tilhøire tsjekoslovakeren Karel Jarolimck som gjorde sit bedste men naturligvis ikke kunde hamle op med nordboene.

Spredte træk fra verden derute.

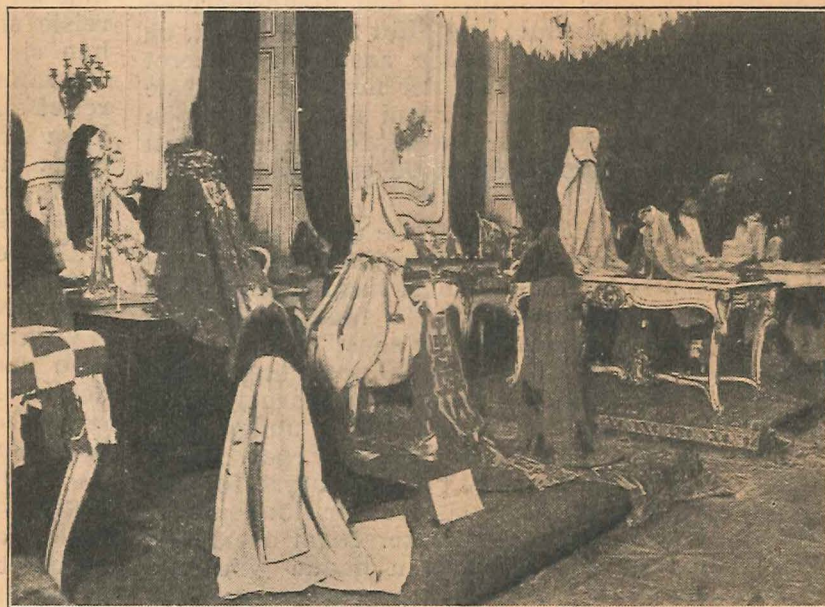

Den nye græske ministerchef Kalogeropoulos som har avløst Rhallys. Han havde bl. a. det hverv ved Orient-konferansen i London at faa Grækenlands nye styre anerkjendt og avverge den tyrkiske fredstraktats revision.

Det blev en spændende tid man kom til at gennemleve omkring 1. mars, da de ledende statsmænd endelig skulde søke at faa bragt orden i de mellemfolkelige forhold som havde været paa bane eller var blit utsat paa den store Pariserkonferanse en maanedstid forut. Den gang var det London man hadde valgt til stedet for disse forhandlinger som ikke bare vedrørte de respektive parter men ogsaa millioner av mennesker ellers i Europa og andensteds. Den første av Londonkonferansene sammentraadte 21. februar og hadde til opgave at bringe orden i den orientalske floke. En særdeles broget forsamling var det som her møtte op. Fra det gamle Osmanske rike kom to delegationer hvis ophav ikke vilde vite noget av hverandre: en fra den officielt anerkjendte regjering i Konstantinopel og en fra Mustafa Kematics nationalistiske regjering i Angora. Desuten kom den græske delegation med den nye førsteminister Kalogeropoulos i spidsen. Som uofficiel repræsentant for Grækenland opholdt endvidere den av Konstantinpartiet forstøtte ententeven Venizelos sig i London. Grækerne paa den ene side og tyrkerne paa den anden repræsenterer to høist motstridende interesser, og de allierte selv har jo tildels divergerende interesser at varetta i det tyrkiske fallitbø. Og har orinetalpolitikken altid voldt de europæiske stormagter betydelige vanskeligheter, saa var disse saa-

Det schlesiske spørmaal. Der demonstreres i Berlin for at Tyskland skal beholde Øvre Schlesien. Avstemningsdagen nærmer sig og man frygter for at tapet av det rike Schlesien og dets overgang til Polen skal bety en økonomisk katastrofe for Tyskland.

Saaledes forgaar verdens herlighet. I denne sal i den østerrikske keiserborg mottok de habsburgske keisere tidligere de fremmede fyrster eller deres gesandter. Nu er salen leiet ut til en modehandler som her utstiller sine nyeste toiletter.

Den tyske økonomiste: Wirth som paa konferansen i London i spidsen for en delegation paa firti medlemmer fik det hverv at forhandle med de allierte om Tysklands erstatningspligt og avvæbning.

vist ikke blit mindsket ved den tyrkiske fredstraktat i Sèvres hvis opholdelse var blit grækernes alfa og omega og hvis revision var tyrkernes ønske. Med megen spænding imøtesaa man derfor Orient-kongressens resultater, men de færreste hadde vel synderlig tro paa at det vilde lykkes denne konferanse at bringe varig orden i den orientalske floke.

Den anden store konferanse i London, den mellem de allierte og tyskerne angaaende erstatningsspørmaalet og avvæbningen, blev omfattet med endnu større spænding. Men tyskerne tilsynelatende med ro — fraset Bayerns protest mot opløsningen av indbyggervæbningen — hadde godkjendt avvæbningskravet, samlet de sig efter Pariserkonferansens resolution angaaende den gigantiske skadeserstatning til et dundrende nei som mindet om det første sterke utbrudd da Versailles-traktaten var blit kjendt. Utenriksminister Simonis førte et sterkt sprog som de allierte besvarte med trusel om eventuelt at ville gaa til anvendelse av magtmidler, og det var paa forhaand git at den tyske delegation med økonomiminister Wirth i spidsen vilde faa et tungt og yderst vanskelig hverv under forhandlingene med de allierte. For begge parter stod ikke bare svære økonomiske interesser paa spill. Det gjaldt nok ogsaa visse æresbegreper som efterdønninger fra verdenskrigen, og seierherrene vil gjerne la tyskerne føle sit nederlag.

Frankrike slutter alliance med Polen.

Polens præsident, marskalk Pilsudski har været paa officielt besøk i Paris, og av de taler som blev utvekslet synes det at fremgaa, at der i realiteten er sluttet en alliance mellem Frankrike og Polen saaledes, at det sidstnevnte land ikke bare skal danne støtpute mot Sovjet-Rusland men ogsaa fungere som Frankrikes gendarm mot øst. Da Belgien i forveien har sluttet en militær-overenskomst med Frankrike omfatter denne nye tripealliance omtrent 75 millioner mennesker. Paa billedet tilv. ser man den polske republikke præsident Pilsudski (X) bli mottatt paa raadhuset i Paris. I midten av billedet staar præsident Millerand. Paa midtbilledet ser man Pilsudski paa valpladsen ved „Dameveien“ dekorere marskalk Foch med den polske militærmedalje. Billedet tilhøire er tat paa valpladsen ved Verdun hvor marskalk Pilsudski besøkte de berømte steder. I bakgrunden ses monumentet over „Bajonet-graven“.

Formørket lykke.

Av

E. A. Rovlands.

Autorisert oversættelse.

(Sluttet.)

Nei — søster Agate hadde besluttet at opklare det mysterium der omgav Veras fødsel og historie. Hendes bløte, kjærlige sind var blitt dypt rystet ved at høre om alle de sørgelige erfaringer, hendes elev hadde gjennomgått.

I begynnelsen kunde Vera ikke overvinde sig til at tale om alt det der hadde hendt hende. De t var nok for hende at sitte med søster Agates haand i sin og føle at hun nu var under sikker og kjærlig omsorg! Men efter en stunds forløp, da baade Vera og lille Sara Norton hadde forlatt hospitalet og var blitt installert i et beskedent pensionat i nærheten av et kapel hvor søster Agate kunde forrette sin daglige andagt begyndte hun at tale friere.

Og altid stanset de ved det problem, hvorledes det var mulig at en kvinde som den stakkars gamle Madame Kleopatra kunde ha nogen forbindelse med Vera.

Da de hadde været sammen en uke, talte Vera til søster Agate om det billede der var i den gamle medaljong hun bar. Og da søster Agate saa det fine, yndige ansigt og sammenlignet det med Veras ansigt, følte hun sit hjerte banke heftig og hendes sindsbevægelse forøkedes, da Vera fortalte om sit besøk paa basaren i Perth House og om møtet med Lady Burlington.

„Jeg kjender hendes navn,” sa hun, „for kjære søster, hun sendte en ut for at finde mig og be mig komme til sig.”

Søster Agate sat taus en stund, saa reiste hun sig og hendes bleke, rolige ansigt var blussende rødt. I hendes vakre øine var der en sælsom glans. Litt efter gik hun ut og opsøkte hospitalslægen, med hvem hun var gode venner og hvem hun visste omfattet Vera og alt hvad der angik hende med stor interesse.

„Lady Burlington,” sa doktoren eftertanksomt. „La mig se — det maa sikkert være Sir John Burlingtons hustru. Sir John som er en av vore mest ædelmodige givere er meget syk nu, men jeg tror sikkert at De vil kunne faa tale med Lady Burlington. Vent et øieblik, søster, saa skal jeg gi Dem adressen.”

Lord Edvard Beamish gav sig med stor iver ifærd med at søke efter Vera. Likesom Nigel Burlington kjørte han ut til det pene, lille hus ute paa landet og kom utilfredsstillt tilbake. Han var meget optat av den historie, hans tante hadde fortalt ham.

„Det er da romantisk, tante Carry! Jeg har aldrig læst noget lignende i nogen roman. At tænke sig, at denne bedauerende pike som vakte en slik sensation er min egen kusine og Lady Burlington min tante!” Men saa blev Lord Edvard alvorlig. „Jeg gaar like til Borinsky. Den manden skal da ikke ha lov til efter for-godtbefindende at handle med Lord Neville Beamishs datter!”

Men Borinsky var borte.

„Reist bort — ingen vet hvorhen!” sa

den unge mand med avsky og blev rent blek ved tanken paa at den unge pike kanskje var bortført av „den skurken” som han nu kaldte sin tidligere ven.

Nigel fik den samme forfærdelige skræk. Intet kunde berolige ham eller stille hans fortvilede længsel efter at høre noget om den unge pike.

„Bedre at vite hende død end i den mands magt,” tænkte han.

Han kunde ikke hvile. Han var tvungen til at gaa til City og efter bedste evne utfylde sin onkels plads; men han arbeidet som i feber, og naar han hadde opfylt sine pligter, vandret han paa lykke og fromme frem og tilbake paa gatene som om han haabet pludselig at faa øie paa det ansigt der var alt for ham.

Lady Caroline forsøkte at trøste ham, men det var forgjæves, og Nigel undgik at være sammen med Enid som nu selv var patient og opholdt sig paa sit værelse.

Mrs. Darcy Burlington var reist ut paa landet igjen. Da hun vendte tilbake fra sit besøk i Borinskys hus, hvor alt var slukket og lukket, følte hun at hun var beseiret. I sit hjem paa landet læste hun i avisene den historie som Lady Caroline utsprede overalt, og den kjendsgjerning at den kvinde, hun altid hadde hadet, og hvem hun nu hadde anset for vanæret for stedse var knyttet med de sterkeste baand til en saa fornem slegt som slegten Strood, var for meget for hende; hun sank sammen og utgød en strøm av taarer.

Nigel lot sin mor reise uten et ord. Han gik omkring som en søvngjænger.

„Hvis der ikke snart hænder noget,” sa Teddy Beamish til sin tante, „saa gaar Nigel helt fra vid og sans!”

Alle gik i en kvalfuld spænding. Lady Caroline hadde det sværeste arbeide, for hun maatte berolige Enid og undgaa alle forklaringer, mens hendes eget hjerte var tungt som bly i hendes bryst, for Borinsky var borte og der var ikke spor at finde av den unge pike. Nigel overløt til andre at handle. Han hadde gjort saa meget og gjort det forgjæves, saa nu holdt fortvilelsen paa at ta ham i besiddelse.

En aften gik han som sedvanlig ut paa gaten for at vandre om paa maa og faa.

„Hvem kunde tro at kjærligheten kunde komme saa hurtig og saa sterkt! Jeg har elsket hende fra det første øieblik, da hun bad mig vogte mig for den brutale manden! Hvor hun saa paa mig den dagen i Perth House! Saa bedende, saa besværgende — og jeg lot hende kjøre bort med Borinsky! Jeg vil aldrig tilgi mig selv det.”

Han blev træt av at gaa paa gaten og gik ind i parken. Græsplænene og gangene var fulde av mennesker — arbeidere som alle nød en times hvile og vederkvægelse. Nigel misundte dem alle — disse jevnt klædte unge piker og unge mænd — han misundte dem alle — for ingen av dem syntes at være alene — alle hadde de sin forlovede eller egtefælle. Bare han var alene — og hans andet jeg — den vakre pike som eide hele hans hjerte — hvor var hun? Hvad var der blitt av hende?

I triste tanker skraadde han over en græsplæn og kastet sig paa en bænk i nærheten av elven. De travle mennesker gik frem og tilbake, solen sank, skygene bredte sig. Han iagttok aandsfraværende de forbipasserende. I det fjerne spilte et orkester. Nigel hadde sittet paa bænken en stund, da to unge kvinder kom hen imot ham. Den ene var en krøbling som støttet sig til den anden som

hadde paa sig en slitt kaape og hadde et tæt slør for ansigtet.

„Aa, la os gaa nærmere. Musikken er saa oplivende!” sa den unge kvinde som bevæget sig med saa stort besvær.

„Tror du at du kan taale det, kjære Sara?” sa den anden ængstelig. „Husk paa at vi skal gaa tilbake og det er en lang vei.”

„La os sætte os et øieblik,” sa Sara.

Nigel gjorde plads, betat av en forunderlig følelse, han ikke kunde forklare sig. Han ventet næsten aandeløs paa at høre den anden tale. Men Sara talte igjen.

„Du har ret,” sa hun sukkende. „Men her er det jo bra! Aa, er det ikke deilig at være ute igjen? Aa, gid jeg kunde ta en springmarsj — men jeg kommer nok aldrig til at løpe mer — end si gjenopta mit gamle arbeide.”

„Sara, husk nu hvad du har lovet mig,” sa den anden stemme bebreidende — en søt, blid, forfinet stemme.

Det gik rundt for Nigel og der la sig taake for hans øine. Sara talte igjen; han hørte intet, han visste bare at han var overvældet av en betagende, en himmelsk glæde. Et øieblik kunde han hverken tale eller røre sig, men litt efter litt gjenvandt han sin fatning, og da de to unge kvinder reiste sig for at gaa hjem, reiste ogsaa han sig og stillet sig foran Vera. Hun for sammen med et svakt skrik og Sara rettet sig op til forsvar; men da hun saa Vera strække haanden ut mot den fremmede mand og da hun saa at den fremmede knuget samme lille haand mot sit bryst gik hun litt tilside.

„Min elskede, jeg har fundet dig — jeg har fundet dig! Kan det være sandt?” utbrøt Nigel.

Vera skalv. Hendes glæde ved synet av ham var overvældende, men det var lyden av hans stemme, de to ord „min elskede” og hans „du” og berøringen av hans haand som fik hende til at skjælve.

„Tal til mig!” bad Nigel som stadig frygtet for at han drømte.

„Jeg vet ikke — hvad jeg skal si,” stammet Vera, „jeg takker bare Gud for at jeg har set Dem — at jeg kan si Dem — —”

„La hende sitte ned Sir,” sa den fornuftige, lille Sara; „hun er ikke saa sterk endnu — hendes arm er ikke bra —”

„Hendes arm!” Nigel saa nu at Vera bar armen i bind. Han lot hende sætte sig paa bænken og sørget ogsaa for at Sara satte sig.

„Han er uten tvil en virkelig gentleman,” tænkte Sara, „og han elsker hende — og hun elsker ham ogsaa — skjønt hun aldrig har talt om ham! Naa, jeg er glad over at vi gik hit — og hvor søster Agate vil bli glad og forbauset! Dette er bedre end tyve orkestrer! Undres hvem han er? Det vilde jeg gjerne vite — og hvor har hun vel lært ham at kjende?”

Mens Saras tanker var beskæftiget med dette, sat de to andre tause. Det var nok for dem at de var kommet sammen. Det var Sara som kaldte dem tilbake til den prosaiske virkelighet.

„Vera, det blir sent og vi lovet søster Agate ikke at være ute for længe. Det vil ta lang tid for mig at komme tilbake. Jeg er et slikt unyttig og besværlig væsen for tiden.”

Nigel reiste sig.

„De maa ha en vogn. Jeg kan godt faa en vogn hitind, naar jeg sier at det er til en dame som ikke kan gaa, men —” han stanset, han kunde ikke overvinde sig til at forlate Vera bare for et øieblik — ialfald ikke her hvor hendes fiender kunde lure paa hende.

En
liten
brunette.

En
liten
kokette.

„Aa, jeg kan godt gaa,” sa Sara.

Men det vilde han ikke høre tale om. Han saa sig omkring og saa en vogn nærme sig, forspændt med et par hester som øiensynlig skulde øves.

„Naar jeg opgir mit navn og min adresse og gir gode drikkepenge, saa faar jeg nok denne kusk til at kjøre for os,” tænkte han. Men da han kom i nærheten av vognen, begyndte han at le.

Heldet fulgte ham denne dag. Hestene, kuskens og vognen tilhørte hans onkel. Paa et tegn fra Nigel stanset kuskens.

„Jeg maa øve hestene litt, Sir,” sa kuskens. „De er vant til regelmæssig kjørsel, men hendes naade har ikke været ute og kjøre, siden Sir John blev syk. Men nu er det da, Gud ske lov, bedre med herren.”

„Ja, Gud ske lov, Betts,” sa Nigel. „Det varer nok ikke længe, før han kan komme ut og kjøre. Men nu kommer De til at kjøre en tur for mig, Betts.”

Da Sara blev løftet ind i vognen og saa kuskens ærbødige opførsel overfor Nigel, la hun sin haand paa Veras arm.

„Hvem er han — en prins eller en konge?” hvisket hun.

Nigel opfanget disse ord og bøide sig henimot hende.

„Bedre end baade prins og konge,” hvisket han til hende. „Sara, jeg er den lykkeligste mand i verden.”

Saras øine fyldtes med taarer og hun vendte hodet bort, da hun saa ham sætte sig ved siden av Vera og ta den unge pikens haand og føre den til sine læber.

XXX.

Et brev fra Marie.

Nigel kom sent hjem den aften. Da han endelig kom, fandt han hele huset oplyst.

Lady Caroline ventet paa ham.

„Store nyheter — store nyheter, kjære Nigel!” sa hun og strakte haanden ut mot ham.

„Ogsaa jeg har store nyheter,” svarte han. Hele hans utseende var forvandlet; han saa straalende glad og lykkelig ut. „Jeg har set hende!” hvisket han.

„Har De set hende? Hvorledes visste De at finde hende —?”

„Jeg visste det ikke. Gud førte hende til mig.”

Lady Caroline kysset ham paa panden.

„Kom til Enid og fortæl hende alt hvad De vet. Aa, det har været en deilig dag, Nigel. Vet De at Deres onkel og Enid har

været sammen? Ja, jeg fik arrangert det og det syntes at ha gjort ham godt. Han kunde ikke si noget, men han laa og klappet hendes hænder og saa paa hende. Hun skalv over hele legemet, stakkars barn, men hun opførte sig tappert. Nu længter hun bare efter sit barn. Og den brave søster Agate som bragte os budskap om at Vera var i sikkerhet, har lovet at den unge pike skal komme hit imorgen. Enid vilde ha gaat til hende, men hun har hat sindsbevægelse nok og jeg har forbudt hende at gaa. Men gaa nu ind til hende og fortæl hende alt hvad De vet om den unge pike som er git hende tilbake paa en saa forunderlig maate.”

Ingen var tilstede ved møtet mellem Enid og hendes datter; ingen saa den stolte kvinde knæle paa gulvet og strække sine hænder bedende ut mot det unge barn som hun i sin sorg og fortvilelse hadde sendt bort fra sin kjærlighet og omsorg for næsten atten aar siden.

Ingen, ikke engang Nigel, visste hvad der blev sagt mellem dem under det første gjensyn. Men noget av den friskhet og ynde der hadde gjort Sir John Burlingtons hustru saa berømt, syntes at være vendt tilbake til hende, da hun steg nedover trappen haand i haand med sin datter.

Ellen, Amy Savilles kammerpike, hadde bragt Lady Burlington endel papirer som hadde tilhørt hendes frue. Disse papirer kastet lys over mørket. Da Mrs. Saville hadde paatat sig at anbringe barnet, hadde det sikkert været hendes mening at gjøre det paa bedste maate, men allerede den gang hadde hendes fatale spillidenskap og mangel paa penge fristet hende til at fritta sig selv for ansvaret. Enid hadde arvet en liten sum penger efter sin far. Denne sum hadde hun stillet til sin mors disposition for at hun skulde bruke den til barnets underhold.

Disse penger hadde øiensynlig fristet Mrs. Saville. I hendes papirer fandt man optegnelser over hvad hun hadde foretat sig. Hun hadde trængt en forbundsfælle og hadde fundet en saadan i en dame-skrædderinde i Paris som øiensynlig hadde pleiet at hjelpe Mrs. Saville med penger. Idet hun betalte en del av pengene og ogsaa gav nogen av alle de juveler som Lord Neville hadde git Enid, fik hun arrangert det saaledes at barnet blev anbragt i en av de religiøse og velgjørende institutioner som denne fremmede kvinne kjendte saa mange av. Fra dette øieblik blev hele historien bygget paa formodninger. Det var Lady Caroline som opdaget at en søster av denne dame-skrædderinde var professionel seerske og paa en eller anden maate hadde faat den unge pike til at følge sig, idet hun av den kostbare medaljong sluttet sig til at den unge pike maatte tilhøre en eller anden fin familie og derfor være noget værd.

Lille Sara Norton fortalte at Madame Kleopatra hadde tapt medaljongen til Ivan Spravka, og saa var det igjen Lady Caroline som fandt ut at der maatte bestaa en eller anden forbindelse mellem Spravka og Borinsky.

„Det er to alen av et stykke,” sa hun. „Og kanskje av samme klasse. Kanskje vi aldrig faar vite hele sandheten — men la det hvile nu! Vi har fundet vor Vera — la os saa være tilfreds!”

Netop som lægene tænkte paa at tillate Sir John Burlington at reise ut paa landet, blev man opskræmt av den nyhet at prins Borinsky var blitt snigmyrdet under et besøk i San Francisco. — Morderen

kunde ikke findes, men politiet mistenkte en kvinde for at ha utøvet det.

Vera blev meget blek, da hun fik høre denne nyhet. Forberedelsene til hendes egteskap var allerede begyndt, — kjærlighet omgav hende paa alle kanter. — Verden var saa full av skjønnhet — men allikevel kunde hun ikke glemme alt endnu.

„Det maa ha været Marie,” sa hun med lav stemme til sin forlovede. „Der er blitt gjort blodig uret imot hende — og hun var en merkelig kvinde. Men aa, Nigel, hun var saa snil imot mig. Hun vernet mig som om hun skulde være min mor. Stakkars Marie, hvor jeg ønsker at kunne se hende igjen!”

Nigel tok hende i sine armer og kysset hendes læber, pande og øine.

„Tænk ikke paa disse sørgelige ting. Tænk ikke paa andet, end at du tilhører mig og at du om en maaned er min hustru!”

Alle kappedes om at holde alt sørgelig borte fra hende, og da der derfor, mens hun var ute og reiste med sin mand, kom et brev til hende med russisk stempel og frimerke, raadførte hendes mor — hvis egteskap med Sir John var blitt fuldbyrdet i al stilhet under hendes lovlige navn — sig med sin svigerinde, Lady Caroline.

„Skal jeg sende dette brev til Vera?” spurte hun.

„Aapn det først,” sa Lady Caroline. „Jo, du har ret til at gjøre det. Hvem det saa end er fra, saa er vedkommende kjendt med alt hvad der nylig er hændt, for som du ser, er brevet adressert til Vera til dit hus og under hendes navn som gift.”

Saa aapnet Lady Burlington brevet. Det var underskrevet „Marie Ivanovitch” og indeholdt bare nogen faa, kjærlige ord. Tilslut skrev Marie:

„Skjæbnen har tilbakegit mig min egtefælle Ivan, hvem jeg i saa mange aar har sørget over som tapt. Han er ikke den, han var i begynnelsen av vor kjærlighet. Men han er dog vendt tilbake; han er min egen og jeg er taknemlig over det der er git mig. Jeg faar aldrig se Deres søte ansigt igjen; men jeg har Deres billede for mig og jeg tilber det som jeg tilber en helgen.”

Lady Caroline kastet brevet i ilden og kysset saa Enid, over hvis ansigt der var glidd en skygge.

„Jeg kan ikke holde ut at tænke paa alt det, hun har lidt — hvor grænseløst hun har trængt mig — mig, hendes mor — og —”

„Tænk ikke mer paa det, Enid,” avbrøt

Lady Caroline hende bestemt. „Glem alt hvad der er dødt og forbigangent. Vera er saa lykkelig som noget menneske kan være. Se her — jeg har endel arbeide til dig — et brev fra søster Agate som skal besvares, og det vet jeg er et kjærlighetsarbeide for dig! Jeg vil ogsaa gjerne træffe nogen dispositioner angaaende lille Sara Nortons fremtid. Hun kan aldrig gjenopta sit tidligere arbeide, men hun er saa opvakt og livlig at vi nok finder en virksomhet for hende. Saa maa du kjøre ut med John, og naar du kommer tilbake, har jeg overflod av ting som skal gjøres. Og saa farvel, alle sorger og skygger — nu maa du bare huske paa hvor god Gud har været imot os alle, og hvor meget vi har at utrette her i livet, før vi gaar ind til den evige fred og hvile.”

Ende.

Arvingene til Lemkov.

Av

H. Courths Mahler.

„Kuno, har du litt tid tilovers for mig? Jeg har forskjellige ting at tale med dig om.”

Friherre Kuno Lossov saa op paa sin hustru som var traadt ind i hans arbeidsværelse med disse ord. Med en nervøst gestus der var karakteristisk for ham strøk han sig gjennom det omhyggelig ordnede haar og lot derpaa haanden synke.

Haaret var likesom de kolde øine farveløst, det samme var tilfældet med ansigts-trækkene og de lange, smale hænder med de omhyggelig pleiede fingrer. Denne mand som var i midten av seksstiaarene hadde noget farveløst og ubestemt over hele sin magre skikkelse.

Det gjorde sig gjældende i hele hans væsen. Det var som om denne mand manglet det røde, varme blod der gir farve og liv.

„Helene, du vet jo at jeg paa denne tid er beskjæftiget med at besørge posten og ikke ønsker at bli forstyrret,” svarte han i en kold, litt grættentone.

Fru Helene Lossov saa indignert ned paa sin lange, smale næse.

„Jeg er jo vant til at du aldrig har tid tilovers til mig, naar jeg maa tale med dig i viktige anledninger.”

Kuno Lossov holdt haanden for munden og rømnet sig for at gi sit svake organ mer fasthet.

„Dine viktige anliggender har — hvilket jeg vet av erfaring — alltid det samme omkvæd: Jeg trenger penger! Skaan mig for denne opplysning — for jeg har ingen penger, ialfald ikke for øieblikket.”

Fru Lossov trommet nervøst med fingrene paa bordplaten.

„Men jeg maa absolut ha en større sum, Kuno. Du vet at den store havefest finder sted i neste uke i Trassenfeld. Og til den maa Gitta og jeg absolut ha nye toiletter, fordi vi —”

„Igjen ikke har noget at ta paa — jeg vet det — det er alltid det samme,” avbrøt han hende utaalmodig. „Kan dere da aldrig la en kjole sy om?”

„Skal det kanskje spres ut for alle vinde at det staar daarlig til med Lossovs pengeaffærer? Tror du at Gitta har de ringeste utsigter til at gjøre et godt parti, hvis det

blir bekjent at du ikke kan gi hende nogen medgift? Og tror du at komtesse Trassenfeld har lyst til at lyksaliggjøre Botho med sin haand, naar folk faar vite hvor litet det Lossovske majorat indbringer? Hun vil saa straks tro at Botho tragter efter hendes penger. Vi maa for enhver pris bevare skinnen av at være pengeforhold er i den bedste orden.”

Kuno Lossov vinket avvergende med haanden.

„Ja, ja, jeg vet det altsammen — jeg vet paa forhaand alt hvad du vil si. Men jeg kan ikke gi dig noget — ikke nu. Du maa vente, til jeg har været hos onkel Herbert. Jeg skal forsøke om han vil hjelpe mig endnu en gang.”

„Naar kjører du til Lemkov?”

„Kanskje imorgen eftermiddag.”

Fru Lossov sukket dypt.

„Gid du faar held med dig. Onkel Herbert kunde godt hjelpe os grundig hvis han bare vilde.”

„Du glemmer at han allerede har hjulpet os flere ganger,” sa Kuno og strøk sig igjen nervøs gjennom haaret.

Hans hustru gjorde en avvergende haandbevegelse.

„Nei, jeg glemmer det ikke. Men han har hver gang avspist dig med tusen kroner. Med den summen kan man jo saavidt stoppe et hul, men det har aldrig været nogen rigtig hjelp.”

Et ironisk smil fortrak Kunos læber.

„Onkel Herbert tror at vi ikke behøver hjelp. Vi skal komme ut av det med det som Lossov indbringer. Han synes, det er en ganske anstændig sum.”

„Hvis man skulde komme ut av det med det, saa maatte man negte sig al komfort. Hvorfor skal vi være saa knipne med penger? Er du ikke onkel Herberts arving?”

Kuno Lossov sukket dypt.

„Gid det var sikkert! Onkel Herbert kan testamentere sine penger til hvem, han vil. Man kan ikke vite noget — den gamle herre er uberegnelig. Undertiden smiler han paa en maate som jeg ikke synes om. Jeg er ofte ræd for at han vil spille os et slemt puds med sit testamente.”

Hans hustru saa meget forskrækket ut.

„Det vilde være frygtelig, Kuno. Nei, det vil jeg ikke tro. Vort eneste haab er jo denne arv. Nei, nei — denne mulighet er jo latterlig. Hvem skulde dog onkel Herbert etterlate sin formue og Lemkov til, hvis ikke til dig og dine barn? Vi er jo hans nærmeste slegtninger og staar ham saa nær. Hverken du eller jeg eller Botho og Gitta lar det dog mangle paa oppmerksomheter imot ham. Vi omgaas ham med omsorg og kjærighet —”

Lossov smilte igjen litt ironisk.

„Vi er alene, Helene, og da kan jeg jo si at denne omsorg og kjærighet utspringer av egoistiske motiver.”

„Det gjør ikke noget til saken. Forøvrig er onkel Herbert en mand med utpræget familiefølelse; han vilde aldrig indsætte et fremmed menneske til sin arving.”

„Ganske riktig, Helene — ikke et fremmed menneske. Det er heller ikke jeg ræd for. Men har du glemt at jeg har en bror?”

„En bror? Ja, men Kuno — han har jo været forsvundet i en evighet og er ikke mer i live.”

„Det er ikke sikkert. Jeg mangler helt beviser for at han er død. Og det er det punkt som oftest volder mig stor bekymring. Men det er jo daarskap. Det er ikke værd at spekulere over det. Selv om min bror Frits endnu lever saa vilde vist onkel neppe betænke ham i sit testamente — tror du vel det?”

Der lød en viss uro gjennom hans ord.

Fru Lossov rystet ivrig paa hodet.

„Nei slet ikke, Kuno. Onkel Herbert vilde aller høist betænke ham med en bagatel. Det er da sikkert at han aldrig vilde testamentere Lemkov til en slik mand. Desuten er onkel Herbert overbevist om at din bror er død for længe siden. Hvis han ikke var død, saa hadde han vel latt høre fra sig i alle disse aar. Jeg tror, vi kan være rolige i den henseende. Onkel Herbert tænker aldeles ikke paa at nævne din bror i sit testamente; han tror sikkert at han er død.”

„Naa ja, det tror jeg ogsaa. Men undertiden blir jeg grepet av angst for at han skal dukke op igjen. Og da — jeg tror at onkel Herbert altid har hat en viss forkjærlighet for denne bror — trods hans letsindighet. Onkel har alltid været litt av en særling.”

Fru Lossov gjorde en bevægelse med hændene som om hun skjöv noget fra sig.

„Hvorledes kan du komme paa slike tanker? La os nu ikke tænke mer paa det, jeg blir rent nervøs og urolig av det.”

„Ja, du har ret — det er bedst ikke at tænke paa det. Men la mig nu faa være alene. Du ser at der ligger en bunke post-saker her; jeg har meget at gjøre, kjære Helene.”

Den kjære Helene sukket igjen meget dypt og saa bruste hun ut av værelset. I døren vendte hun sig endnu en gang om.

„Naar du kjører til onkel Herbert, saa husk paa at jeg behøver tusen kroner alene til Gitta og mig.”

Han nikket bare taus, for han var allerede beskjæftiget med at aapne et brev. Det var fra hans søn Botho som var løytnant ved et garderegiment inde i hovedstaden.

Med et mismodig ansigt læste Lossov det korte brev. Han kjendte allerede paa forhaand dets indhold. Det gjaldt penger — penger og alltid penger. Botho Lossov bad sin far om en større sum.

„Forfærdelig! Hvorfra skal jeg ta alle disse penger? Det er virkelig snart paatide at onkel Herbert ombytter det timelige med det evige og sætter mig i besiddelse av sin formue — ellers vet jeg hverken ut eller ind mer. Men den gamle herren er utrolig seig.”

Saaledes tænkte Kuno Lossov og la sin søns brev tilside. Med en træt bevægelse grep han efter et andet. Det var et temmelig bestemt skrevet rykkerbrev.

Saa fulgte der nogen lignende ubehagelige skrivelser som han alle kastet ærgerlig tilside.

Hvor disse mennesker dog er paatrængende, naar man ikke betaler dem.

Saa fik han et meget tykt brev i haanden. Han vendte det om for at læse adressen. Og da hans øine faldt paa den eiendommelig steile, karakteristiske haandskrift, for han forskrækket sammen og stirret som forstenet ned paa den.

En svak rødme steg op i hans bleke ansigt og haanden som holdt brevet begyndte at skjælve.

Saaledes sat han en stund ubevægelig. Men saa gav det et ryk i ham; han aapnet konvolutten og tok flere tørt beskrevne ark ut av den. Med et sky blik streifet hans øine underskriften paa det sidste ark: „Din bror Frits.”

Kuno Lossov stønnet som om han hadde set noget frygtelig. Der gik en skjælven gjennom hans lemmer og han faldt kraftløs tilbake paa stolen. Saa hvilte hans øine igjen paa denne underskrift.

„De døde staar op,” mumlet han likblek.

Først efter en times forløp kunde han be- slutte sig til at læse brevet. Det lød:

„Kjære bror Kuno!

Naar du mottar dette brev, vil du vel først overveie, om der virkelig i verden findes et menneske som har ret til at kalde dig bror. Du har vist for længe siden trodd at jeg var død og begravet.

Naa, der var en tid, da livet ikke var en øre værd for Frits Lossov. Det var bare en haarsbred der skilte mig fra avgrunden — og fra døden. Men jeg ombkom dog ikke i min ulykke. Mit livsskib blev igjen bragt flot; uten hjelp lyktes det mig ganske vist ikke, uten denne hjelp hadde jeg sultet ihjel.

Idag den 30. mai for 25 aar siden be- traadte jeg amerikansk grund — en skib- brudden paa legeme og sjæl. Du vet at da vor far var død, gjorde du mig ved at frem- lægge regnskaper begripelig at far i sin god- het hadde stillet store summer til min raad- ighet. Jeg visste ikke hvad jeg hadde brukt alle disse penger til. Den gang for- stod jeg endnu ikke at regne. Men du kunde det saa meget bedre; du overbeviste mig om at jeg allerede hadde faat meget mer, end der efter vore slegtslover tilkom mig — at jeg i strafværdig letsindighet hadde forødt min arv, endnu før far lukket sine øine. Den gode far — han kunde aldrig regte mig et ønske; han hadde ikke betænkt hvad der vilde ske efter hans død. En time efter at far var begravet gjorde du mig det altsaa klart at jeg ikke hadde noget at vente — som næstældste søn. For majora- tet tilhørte naturligvis dig som den ældste. Egentlig skyldte jeg dig ogsaa penger. Men da jeg ikke eide andet end gjæld, gav du høimodig avkald paa tilbakebetaling; du gav mig endog tre pengesedler og det gode raad at søke min lykke paa den anden side oceanet, da jeg som du mente hadde gjort mig umulig i hjemmet ved min letsindig- het. Den gang var jeg saa uforstandig at jeg allerhelst hadde kastet de tre tusen kroner for dine føtter. Men den gang var jeg i motsætning til dig alltid meget ubetænksom og temperamentsfull. Men jeg betvang mig — tok imot de tre sedler, traadte ut av tjenesten og reiste over oceanet. Men jeg overveide dog først, om jeg ikke heller skulde skyte mig en kule for panden. Jeg tænkte ogsaa paa at reise til Lemkov og be- tonkel Herbert om at hjelpe mig. I rette tid husket jeg dog at onkel Herbert hadde holdt adskillige moralpræker for mig paa

grund av min letsindighet. Jeg var over- bevist om at han vilde si til mig: „Ja, nu ser du selv — nu ligger du som du har redet!“ Det vilde jeg heller ikke høre — efter den præken som du allerede hadde holdt for mig. Jeg hadde nemlig en mægtig respekt for onkel Herbert som altid imponerte mig ved sit djærve, ærlige væsen.

Altsaa reiste jeg, fuld av de skjønneste forhaabninger, til Amerika for at søke min lykke. Jeg tænkte at den forhaabentlige lykke straks vilde tilsmile friherre Frits Lossov saa snart han hadde amerikansk jordbund under føttene. Jeg var opfyldt av trods, blandet med bitterhet, fordi du saa kort og godt hadde vist mig døren. Jeg tænkte bittært: Vent bare, bror Kuno, jeg skal nok vise dig at jeg kan betvinge lyk- ken. — Men det gik anderledes, end jeg hadde tænkt. Efter at jeg hadde smakt alle livets bitterheter, var jeg kommet til den slutning at friherre Frits Lossov var et aldeles ubrukelig individ og komplet over- flødig i verden. Trods stor sparsommelig- het var de tre pengesedler, du hadde git mig, opbrukt til sidste øre, før jeg endnu hadde tjent en eneste. Jeg kunde ikke faa nogen plads eller beskæftigelse noget sted; altid blev der foretrukket andre for mig som hadde lært mer, eller som forstod bedre at gjøre sine kundskaper gjældende. Og saa en nat, da jeg hjemløs og halvdød av sult gik paa gaten, sank jeg besvimet om. Jeg hadde endnu bare det ønske at faa dø. Min revolver som skulde ha hjulpet mig til at bli kvit livet hadde jeg solgt for nogen dage siden for at skaffe mig brød — og en ren snip. Jeg syntes at jeg endnu mindre kunde gi avkald paa en saadan end paa mat og ørikke. Der er visse vaner, man ikke kan skille sig ved. Ak, der var endnu mege- som jeg den gang ansaa for uundværlig. Det gjorde mig netop herover saa uduelig til at opta kampen for tilværelsen.

Jeg laa altsaa besvimet og halvdød av sult paa gaten. Da jeg vaaknet av min bevisst- løshet, laa jeg i et litet værelse der var op- fylt av noget som vækket et vist velbehag hos mig: Nemlig linnen — hele stabler av nydelig, snehvitt linnen, snipper, skjorter, lommestørklær og bluser — kort sagt all slags linnen, alt duftende av renhet og friskhet.

Og jeg saa endnu mer — et ungt, frisk, bedarende pikeansigt høide sig over mig med et likefrem moderlig bekymret blik i sine mørkeblaa, vakre øine. Dette ansigt tilhørte Grete Verner, eierinden av den lille

vaske- og strykeforretning, i hvilken jeg befandt mig. Denne blide unge pike var — hvilket jeg senere fik vite — en lands- mandinde av mig, datter av en embeds- mand. Efter sine forældres død hadde hun fulgt med sin eneste bror over havet hit til New York hvor han hadde faat en god plads i en forretning. De to søsken stod alene i verden, og Grete skulde styre huset for sin bror. Men allerede efter nogen maaneders forløp døde broren efter et ulykkestilfælde, og den stakkars Grete stod alene og uten midler. Foruten den almindelige skoleut- dannelse hade hun ikke lært andet end hus- holdning. Men den energiske pike kom til at tænke paa at hun altid hadde været flink i vask og strykning. IJermes skaffet hun sig nu en ny eksistens i det fremmede land. Hun leiet en liten butik og aapnet en va- skeriforretning. Hun stod trolig ved vaske- baljen og strykefjælen fra morgen til aften og tjente snart saa meget at hun kunde ta sig nogen medhjælpersker.

Tilgi at jeg skildrer denne unge dame saa utførlig; du skal snart faa vite hvorfor jeg gjør det.

Jeg hadde altsaa besvimt utenfor Grete Verners lille butik. Da hun om morgenen aapnet sin dør fandt hun mig liggende be- visstløs utenfor den. Den kjække Grete betænkte sig ikke længe, da hun saa et men- neske i nød og elendighet. Hun fik hurtig trukket mig ind i butikken og gav mig et glas vin, og da jeg fremstammet ordet „sult“ gav hun mig varm melk og brød. Da jeg slog op øinene tilropte hun mig med et fornøiet smil muntert: „Guds fred, lands- mand!“, saa jeg ikke visste om jeg befandt mig i himlen eller hjemme i mit fædre- land.

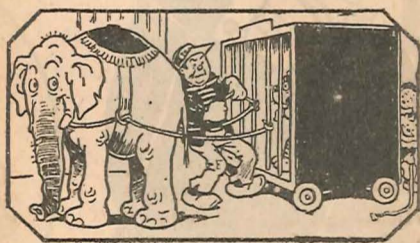
Men snart blev det mig klart hvor jeg var og hvad der hadde foregaat med mig. Jeg lot mig bispise av Grete som et hjel- peløst barn. Jeg skammet mig ganske vist frygtelig — men jeg spiste — spiste, indtil jeg endelig en gang var rigtig mæt igjen — spiste som bare et forsultent menneske kan spise.

Da jeg var sterk nok til at kunne staa op førte hun mig ind i et litet værelse bak bu- tikken hvor der stod en sofa. „Se her, lands- mand,“ sa hun, „læg Dem nu en times tid her og hvil Dem for at De ikke skal besvi- me igjen! Her vil ingen forstyrre Dem. De kan være ganske rolig — Grete Verner far ikke en landsmand i stikken!“ Senere tilstod hun jo overfor mig at hun ikke hadde op- tat enhver saaledes som hun optok mig.

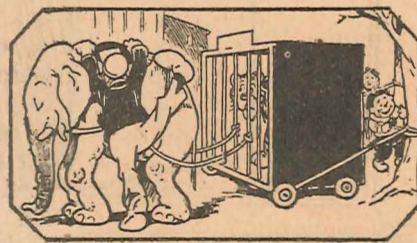
Da den bengalske kongetiger skulde flyttes.

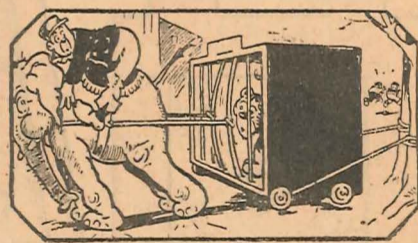
1. Det er ikke alltid like morsomt a være nabo til et helt bur fullt av ape. Det maatte kongetigern nylig bekjende.

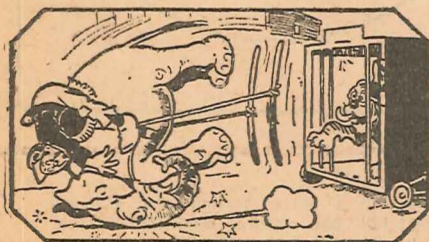
2. Saa besluttet jeg at flytte kongetigerens bur. Der er jo hjul under saa jeg behøvede bare at spænde Jumbo for, — han vilde nok besørge flytningen.

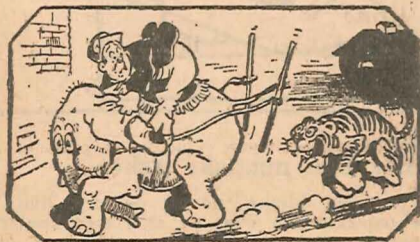
3. Men samtidig med at jeg spændte Jumbo for buret hadde mine to søster- sønner, uten at jeg visste det lumskelig bundet et taug fast bak i buret.

4. Den andre enden av tauget hadde de knyttet til nogen trær, og det var der- for ikke underlig at Jumbo ingen vei kunde komme med buret.

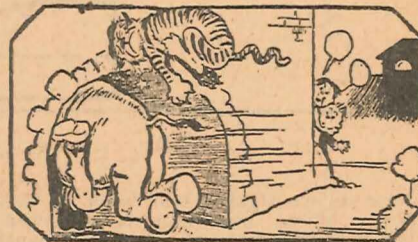
5. Den trak og trak, og tilslidst trak den etpar av jernstængene ut av tige- rens bur, hvorved baade Jumbo og jeg stupte kraake.

6. Men vi kom snart psa benene igjen, for nu var kongetigern sluppet ut av buret og satte efter os med et blodtør- stig brøl.

7. Jumbo la ut det bedste den hadde lært. Men tigern var hurtigere. Den ind- hentet os og sprang til for at gripe mig, men...

8. . . Jeg var imidlertid dreiet rundt med sadelen, og slap fri mens Jumbo søkte tilflugt i en port hvor tigern ikke kunde følge med. Tablaa!

Men da var hun allerede min forlovede og skriftet for mig at hun straks hadde syntes godt om mig. Jeg har aldrig kunnet forstaa det — for i min daværende tilstand har jeg umulig kunnet gjøre et godt indtryk.

Da jeg saa kom litt til kræfter og laa ganske stille i det lille værelse, blev jeg grepet av en bitter skamfuldhet over at jeg hadde tat imot en almisse av en ung pike. Jeg hadde endnu aldrig følt mig saa nedværdiget. Jeg hørte Grete inde i sideværelset arbeide sammen med sine medhjelpere som nu var kommet. Saa reiste jeg mig sagte og vilde liste mig bort. Men værelset hadde bare en utgang — gjennom bukken.

Jeg kikket gjennom et hul i gardinet som adskilte de to rum og saa Grete Verner travelt beskjeftiget ved strykefjælen. Hun saa saa sirlig og proper ut, saa vakker og søt med den hvite kappen og det hvite forklæ og der duftet saa deilig av rent tøy. Jeg utstøtte uvilkaarlig et dyp suk. Straks efter kom Grete ind til mig og saa venlig smilende paa mig med sine blaa øine.

Jeg sa hende hvor skamfuld jeg var og bad hende om at la mig gaa. Hun spurte bare: „Hvorhen?“ og satte op et meget alvorlig ansigt. Jeg trak paa skuldrene og skildret mine forhold for hende uten dog at røbe at jeg var friherre Lossov. Jeg fortalte hende bare at jeg hadde været meget letsindig, at jeg selv var skyld i min ulykke og at jeg i flere maaneder forgjæves hadde forsøkt at finde en beskjeftigelse. Hun saa ned paa mine hænder. Saa spurte hun mig om jeg vilde bli hos hende og hjelpe hende med at bære tøy ut i byen, indtil jeg hadde fundet noget bedre.

Tænk dig, Kuno — jeg, friherre Frits Lossov — skulde bære vasketøy ut i byen! Jeg skulde bære det rene tøy til Gretes kunder og hente det skitne! Hun læste avskyen i mit ansigt — og hun fæstet sine øine saa fast og alvorlig paa mig at jeg maatte slaa ned mine. Saa sa hun med fast stemme: „Arbeide er ingen skam — ædlig arbeide adler ethvert menneske — hvem han saa end er.“

Jeg indprentet mig disse ord og handlet derefter. Saa begyndte jeg virkelig at bære

tøy rundt i byen, fordi jeg ikke vilde sulte — og fordi jeg skammet mig for denne dygtige, energiske pike som saa tappert utførte sit anstrengende daglige arbeide. De blaa øinene gjorde det let for mig at ta en beslutning. Senere er de blit mine ledestjerner som altid har sagt mig, om jeg handlet rigtig.

Men det var forøvrig bare en kort tid, jeg gik med tøy rundt i byen. Jeg begyndte snart at hjelpe Grete med at føre bøker og gjøre mig nyttig paa mange maater. For min lille løn kunde jeg leie et litet værelse, kosten fik jeg hos Grete — og rent innet saa meget jeg vilde ha! Aa, for en behagelig tilværelse det var!

Dette var begyndelsen. Jeg vil ikke plage dig med enkelthetene. Et aar senere giftet jeg mig med Grete. Forretningen hadde faat god fremgang. Jeg opdaget nemlig at jeg var i besiddelse av forretningstalent og fik den ide at oprette et stort vaskeri-etablissement. Saa opfandt jeg et blekemiddel — du vet jo at jeg i mine ledige timer altid har yndet at beskjeftige mig med kemiske studier. Paa dette blekemiddel fik jeg patent. I begyndelsen fabrikerte jeg det selv. Men senere, da det fandt rivende avsætning, bygget jeg en liten fabrikk. Derav opstod senere større fabrikker. — Jeg fabrikerte saaper, vaske- og toiletartikler og kosmetiske præparater. Av vort lille vaskeri blev der et stort dampvaskeri med elektrisk drift. Saaledes arbeidet vi os op. Min Grete stod tappert ved min side — som kompanion, for nu hadde hun ikke staat ved vaskebaljen og strykefjælen paa længe. Jeg har fundet en prægtig livsledsagerinde i denne kvinde. Hun har skjænket mig en ren, sand og dyp lykke, for hun var ikke alene re-

solut og dygtig, men ogsaa klok og aandfuld og fintfølende, en dame i ordets bedste betydning, skjønt hun engang hadde maattet tjene sit brød ved at vaske for folk.

Vort foretagende florerte under firmaet G. Verner & Co., for av hensyn til dig og onkel Herbert vilde jeg ikke sette navnet Lossov paa et firmaskilt.

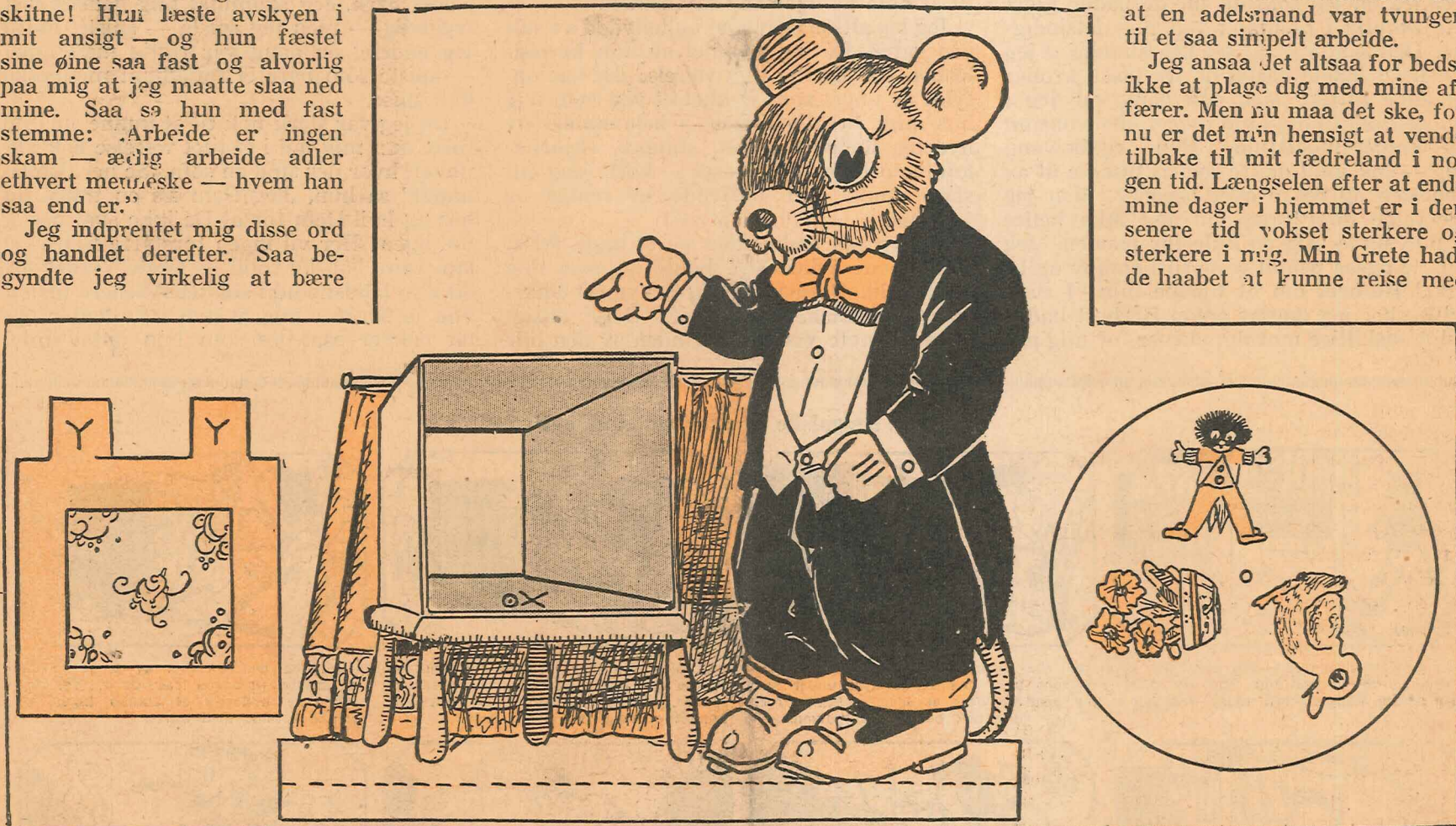
Ogsaa heri forstod min Grete mig fuldt ut. Hun hadde ganske vist lært mig at et menneske ikke opnaar den sande adel ved sin fødsel, men bare gjennom sit sande væsen og sin karakter. Hun hadde vist mig veien til friskt og velsignelsesrikt arbeide. Hun har fylt mit liv med lykke og glæde. Men hun var forstaaende nok til at indse at hendes jevne navn passet bedre paa et firmaskilt end mit. Og hun var stolt over at være Frits Lossovs hustru — det gjorde mig lykkelig. Ja, jeg har været saa usigelig lykkelig med min elskede, tilbødte hustru — indtil hendes død. Til min store dype sorg mistet jeg hende for tre aar siden. Men jeg har en to og tyveaarig datter — Ellinor — min Gretes tro gjenbillede baade paa legeme og sjæl. Ogsaa en søn har jeg, men Frede en endnu bare femten aar.

Du vil spørre mig hvorfor jeg ikke har latt høre fra mig i al denne tid og hvorfor jeg nu efter fem og tyve aars forløp lar latt høre fra mig.

Det skal jeg si dig.

I begyndelsen gik det mig saa daarlig at jeg ikke vilde skrive. Saa levde jeg i forhold som vilde være aldeles uforstaaelig for dig. Du vilde ganske sikkert med rædsel ha vendt dig fra et menneske som tjente sit brød paa denne maaten. Jeg følte med dig, for ogsaa i mig bodde der i lang tid en smule hovmod som led under bevisstheten om at en adelsmand var tvungen til et saa simpelt arbeide.

Jeg ansaa det altsaa for bedst ikke at plage dig med mine affærer. Men nu maa det ske, for nu er det min hensigt at vende tilbake til mit fædreland i nogen tid. Længselen efter at ende mine dager i hjemmet er i den senere tid vokset sterkere og sterkere i mig. Min Grete hadde haabet at kunne reise med

Hokus — pokus — fileas eller Den magiske æske.

Naar de tre stykker som hører til dette morsomme lille stykke leketøy er klæbet paa pap, klippes de ut, og den hvite bakside i selve trylleæskan skjæres bort. Skiven med negeren, andungen og blomsten paa settes ved hjælp av en papirklemme eller en snor med knuter fast bak paa stykket med trylleæskan, idet man passer paa at skivens midtpunkt kommer ret bak punktet \times i bunden av æskan. Paa lokket brettes slikene Y om og klistres bak paa det øverste av æskestykket, saa at lokket kommer til at henge ned foran æskens aapning. Naar forestillingen begynder vises først andungen frem. Lokket lukkes og uset dreies nu skiven saa at negeren kommer frem i aapningen. Men før lokket løftes spør man: „Hvad er der i denne æskan?“ „En andunge naturligvis,“ lyder svaret. „Nei, jaaaa,“ svarer man, sier: „Hokus-pokus-fileas“ og tar lokket av for — negeren. Stor overraskelse som yderligere forøkes naar man gjentar sit spørsmål og blomsten trylles frem.

mig, for ogsaa hun hadde hjemve. Men jeg maatte la hende bli tilbake her. Jeg lovet hende dog paa hendes dødsleie at jeg saa snart som mulig skulde reise med vore barn til vort fædreland. Min søn skai studere ved universitetet derhjemme og min datter vil leve i vore skoger.

Jeg agter at gjøre min fabrikk til et aktieselskap og arbeider allerede nu henimot det. Der kan dog hengaa endnu nogen tid før jeg faar avviklet alle mine saker her. Men nu syntes jeg det var paatide at meddele dig min beslutning. Da jeg agter at kjøpe en eiendom i min gamle fødeegn, er det jo mulig at vi kommer til at møtes, og det skal ikke komme uforberedt paa dig. Hvis du ikke vil kjendes ved mig kan du gaa avveien for mig. Vil du være saa venlig at meddele onkel Herbert min beslutning — jeg har erfart at han er ilive endnu. Jeg ber dig hilse ham, hvis han vil ta imot en hilsen fra mig. Det er det bedste at du gir ham dette brev for at han kan orientere sig. Jeg overlater til dere at behandle mig som det behager dere. Dere kan gjøre som dere vil og jeg skal rette mig efter det. Selv om jeg er mig bevisst at jeg er blit et bedre menneske siden jeg slog øinene op i min lille Gretes butik saa vet jeg ikke bestemt hvad onkel Herbert tænker om det. Dere faar beholde eders mening, likesom jeg beholder min.

Nu vil jeg slutte denne lange epistel. Hvis du vil kan du skrive til mig efter min herværende adresse som jeg har tilføiet. Det er nok naar du adresserer brevet til „G. Verner & Co.“ og tilføier ordet „privat“ — for en friherre Lossov kjender man ikke her. Bare vore intime venner kjender mig under navnet Frits Lossov.

Nu vil jeg haabe at min gjenopdukken blandt de levende ikke vil forskrække dig altfor meget. Du har sikkert længe trodd mig død. Jeg haaber at du og din familie har det godt og sender dig mange hjertelige hilsener fra

din bror Frits.”

Med stigende bevægelse hadde Kuno Lossov læst dette brev. Hans følelser under læsningen hadde ikke været av nogen behagelig natur. Han følte ikke den mindste glæde over at hans forsvundne bror som han hadde trodd død endnu var levende. Han hadde aldrig nærret varme følelser for denne bror, for han hadde altid misundt ham at faren hadde nærret særlig forkjærlighet for ham.

Med koldt og rolig hjerte hadde han dengang sendt broren ut i verden. Det vilde aldrig ha faldt Kuno ind at træ i skranken for sin bror eller bringe ham et offer. Saa snart han var blit majoratsherre Lossov var det hans faste beslutning at skaffe den besværlige bror avveien for at han ikke i nogen henseende skulde være ham til byrde. Han hadde med begjærlighet regnet fra hver øre som faren allerede hadde git Frits, og han var dog som majoratsarving blit foretrukket meget av skjæbnen.

Kuno hadde aldrig følt samvittighetsnag over at han dengang saa kort og koldt viste broren døren. Han undskyldte sig med at han først og fremst maatte ta hensyn til sin egen familie, og han paastod at faren hadde forvaltet godset Lossov daarlig og tat ut flere penger end han burde. for at gi dem til sin næstældste søn. Det var ikke tilfældet, skjönt Kuno trodde fast paa det. Han mente ogsaa at det var skyld i hans nuværende kalamiteter, for han vilde ikke indrømme at han selv var skyld i det, fordi han og hans familie levde paa en altfor stor fot. Det vilde ha været en stor behagelig-

het for ham hvis hans bror aldrig var dukket op igjen.

Og saa kom dette brev!

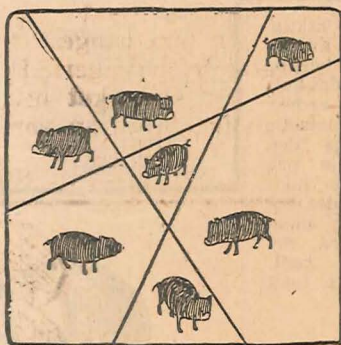
Kuno var i høieste grad oprørt over dets indhold. Han vilde ha fundet det meget rimeligere hvis Frits hadde sultet ihjel istedetfor at opretholde livet paa den maaten han hadde skildret. At tænke sig at en friherre Lossov befattet sig med andre menneskers skiddentøi! Det var jo uhørt! Hvor dypt maatte ikke hans bror være sunket. — Hvilken som helst død vilde da ha være at foretrække for et saa plebeisk liv!

(Fortsat.)

Løsning paa opgavene i dr. X's afdeling i nr. 7:

21. Manden som ikke kunde regne ut hvormange par støvler og hvormange par sko skomakeren hadde solgt: I det hele hadde skomakeren solgt 33 par støvler og sko, og da det er oppgit at antallet av par sko forholder sig til antallet av par støvler som 7 til 4, er det let at regne ut at skomakeren maa ha solgt 21 par sko, eftersom av hvert 11 par skotoi de 7 er sko, og eftersom der er solgt ialt 3 ganger 11 par skotoi. Paa lignende maate finder man at det er solgt 12 par støvler, eller man beregner dette ved ganske enkelt at trække 21 fra 33. Men nu prisen! Da prisene forholder sig som 4 til 7 samtidig med at antallene forholder sig som 7 til 4, vet man at skoene koster tilsammen netop det samme som støvlene. De 1680 kroner svarer altsaa til prisen for det dobbelte av det virkelige antal par sko eller 42 par sko. Et par sko koster folgelig $1680 : 42 = 40$ kroner. Og da 7 par sko koster det samme som 4 par støvler, beregnes let at et par støvler koster 70 kroner, idet $40 \cdot 7 : 4 = 70$. Skomakeren hadde altsaa solgt 21 par sko til 40 kroner parret og 12 par støvler til 70 kroner parret.

22. Sjømanden og grisene: Hosstaaende lille rids viser hvorledes man ved hjelp av tre rette linjer kan spærre hver av de syv griser inde i sit indelukke, saaledes som opgaven bød.

23. Logograf: Parke, kjøter, tørke, park, Nøkken, takk, park, tappe, rente, kappe, — kjøkkentrapp.

10de haandarbeide.

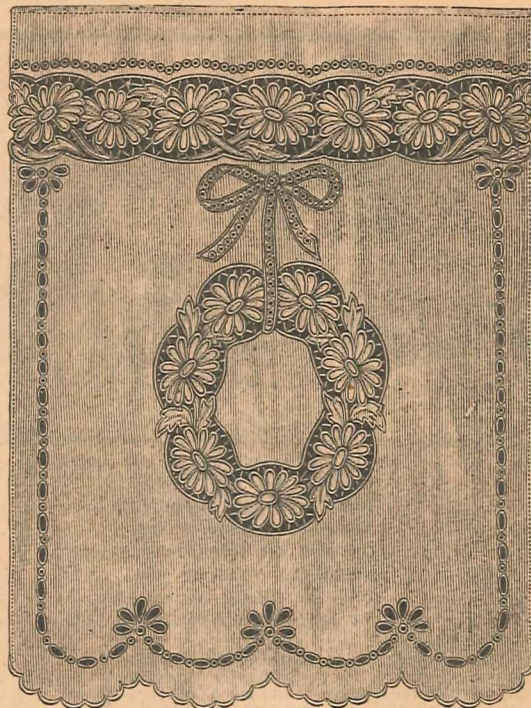
Broderede vindusforhæng.

De omtrent 50 cm. brede forhæng av fin, hvit linon er utstyrt med engelsk og venetiansk broderi. Bill. 54 er omtrent 65 cm. lang og bill. 55 omtrent 70 cm. Den øverste kant og sidene avsluttes med en smal fald. Oventil kan man paasy ringer eller sy en bred fald, hvorigjennem man kan trække en stang.

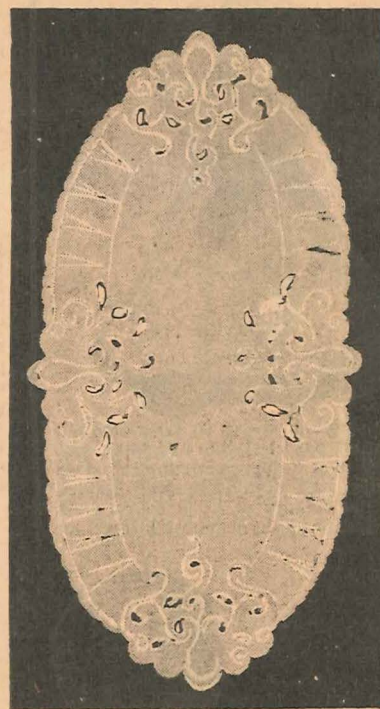
Bill. 54.

Materiale til billedet 54: Paategnet stof og garn, pris kr. 455 + porto.

Bill. 55.

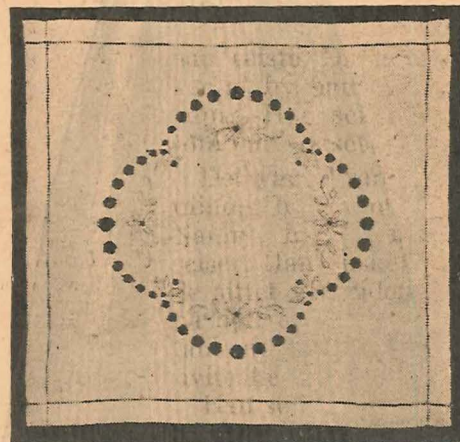
Materiale til billedet 55: Paategnet stof og garn, pris kr. 5,00 gjennem „Nordisk Monster-Tidende's broderiavdeling, Storgaten 49, Kra. Bestillingsseddell findes i „Raadgiveren“ paa side 28.

Løper paa hvitt linstof.

Med hvitt perlegarn paa fint hvitt linstof broderes denne løper. Bladene og ornamentene syes i plattsom. De øvrige i kontursting. I kanten knaphulsting. Størrelse 75 x 37 cm.

Materiale: I paategnet løper med garn, pris kr. 4,50 + porto. Faas gjennem „Nordisk Monster-Tidende's broderiavdeling, Storgaten 49, Kristiania. Bestillingsseddell findes i „Raadgiveren“ paa side 28.

Serviet med engelsk broderi paa hvit lin.

Denne pene serviet er ca. 50 cm. i firkant. Da den leveres med færdigsydd hulfald har man bare det raske broderi paa midten at sy.

Materiale: Paategnet linserviet med garn, pris kr. 4,50 + porto. Faas gjennem „Nordisk Monster-Tidende's broderiavdeling, Storgaten 49, Kristiania. Bestillingsseddell findes i „Raadgiveren“ paa side 28.

En dukke av

avispapir.

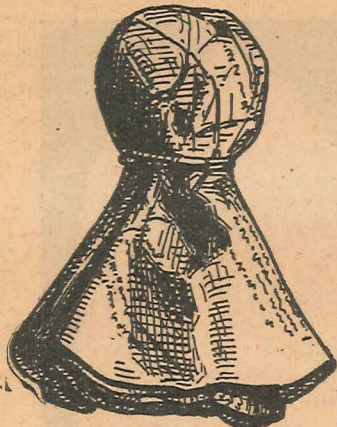

„Hvordan skal jeg nu faa laget tøiet til min nye dukke?“ Dette kan man høre lille Anne-Lise mumle, sukke. Da med ett fremtræder sagte dukkefeen, mild og god, fulgt av saksen og en liten all med synaals-spyd ved fod.

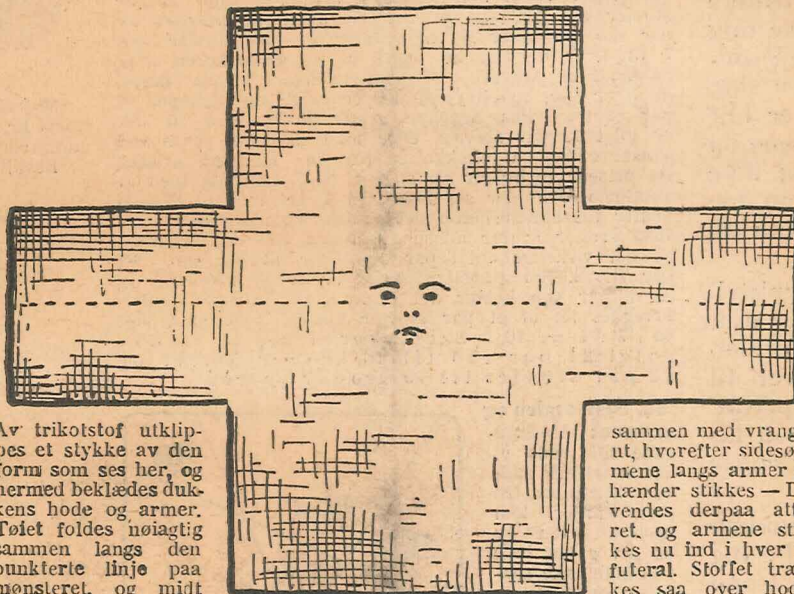
Og ved hjælp av saks og synaal Anne-Lise nu i hast tryller frem en yndig kjole og en hat med silkekvast. Men hvem hjælper Anne-Lise med at føre traad og naal? Det gjør feen, — ellers. aldrig vilde hun ha naadd sit maal.

Ja, endog med pute, dyne til den lille dukkeseng hjulpet blev nok Anne-Lise av den fo fra blomstereng. Og da Anne-Lise puttet dukken Astrid, hendes skat, ned i sengen, hørtes feen hviske ømt og bildt „Godnat!“

At hjemmelagede dukker næsten altid kan glæde sig over at være de foretrukne fremfor kjøpedukker, er en kjendsgjerning. Hittil har gamle tøjrestere været saa godt som det eneste materiale som er blitt brukt til hjemmelagede dukker, og det er vist de færreste, som har tænkt sig, at man kunde benytte f. eks. avispir til det. Og saa er sandheten den, at der kan lages den morsomste dukke av gamle aviser, bare man vet, hvordan man skal bære sig ad. Fremgangsmaaten er vist og forklaret her. Den er ganske simpel og liketil.

Av papir sammenpresses en kule. Den anbringes midt paa et stykke avispapir, som foldes ned over kule, saa denne fuldstændig skjules. Et stykke hyssing bindes om, saa der dannes et hode og en hals, det overflødigde papir nedenfor klippes av.

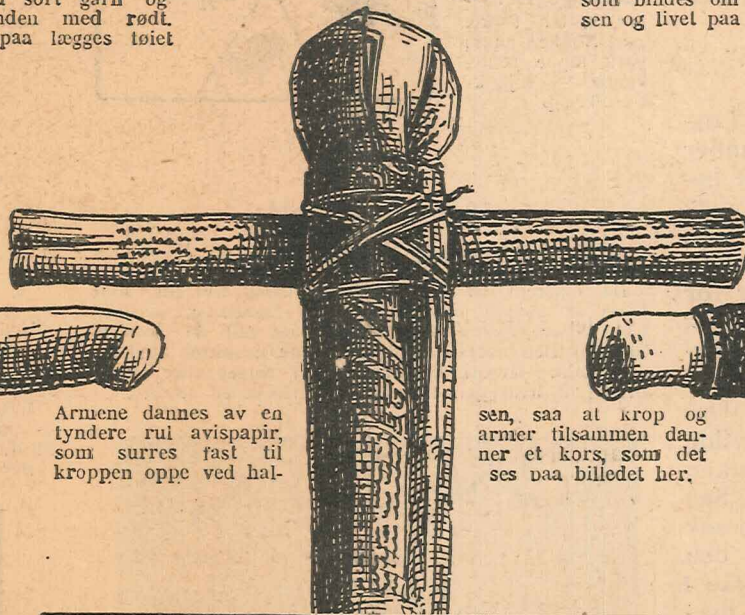
Av trikotstof utklippes et stykke av den form som ses her, og hermed beklædes dukkens hode og armer. Tøiet foldes nøiagtig sammen langs den punkterte linje paa mønsteret, og midt paa syes et litet ansigt. Øine og næse med sort garn og munnen med rødt. Derpaa lægges tøiet

sammen med vrangen ut, hvorefter sidesømmene langs armer og hænder stikkes — Det vendes derpaa atter ret, og armene stikkes nu ind i hver sin futural. Stoffet trækkes saa over hode, paa dukken og fastholdes av et baand, som bindes om halsen og livet paa den

Kroppen lages ved at en avis brettes sammen en gang og ovenpaa denne lægges halsen, saa at hodet raker utenfor avisens kant. Papiret rulles omkring halsen og omvikles med garn, saa hodet står godt fast.

Armene dannes av en tyndere rui avispapir, som surres fast til kroppen oppe ved halsen, saa at krop og armer tilsammen danner et kors, som det ses paa billedet her.

sen, saa at krop og armer tilsammen danner et kors, som det ses paa billedet her.

Paa hodet av dukken sættes en liten kyse, og paa overkroppen faar den et kimonoliv, mens den øvrige del av kroppen klædes i et rynket skjørt.

Av avispapir syr man et skjørt. Det lægges i læg et baand stikkes igjennem ovenil, og dukken faar skjørtet paa, idet man snører det fast med baandet.

Her ses to færdige avisdukker: en mere fornem og prægtig klædt tilvenstre, og en som er mer enkelt utstyrt tilhoire.

Romantik og virkelighet.

Avsluttede illustrerte fortællinger fra nær og fjern.

Forgjængeren.

Av

M. L. C. Pickthall.

Oversat av P. Jerndorff-Jessen.

Det er vanskelig at si hvad det var som førte Stephen Forrester til utstillingen; men nu stod han allikevel ved indgangen til utstillingen av Macraes fotografier.

„De store fotografier av Mount Forrester er i værelse C,” sa den unge damen som solgte billedene.

Han gikk ind i værelse C efter at ha kastet et stjaalent blik ind i A og B; men derinde var ingen som kjendte ham. Ikke en sa: „Se, det er Forrester — ham, den halte der! Skulde man tro at han likte at se dette?” — Hans første tanke var at fotografiene var udmerket utført; men derefter stod fotografien pludselig foran det store billede som optok hele endevæggen.

En bæven gjennemfor ham, og han følte at han saalænge han levde altid vilde bevare længselen efter hine ubestegne fjeldtopper, — at tindebestigerens passion altid vilde forbli hans sjæls mest brændende følelse.

„Mount Forrester set fra syd,” stod der i katalogen. Ja, netop. Han var den mand som først hadde beseiret Mount Forrester, og han var den mand som visste hvor fullstendig den høie tinde hadde beseiret ham.

Han satte sig og stirret med halvlukkede øine paa fotografiet. Det var likesom han følte den iskolde luft i sin strupe og frostarrerne brænde i hans hænder. Han la den halte foten over den sunde. Der saa han isen som han hadde glidd paa og som hadde gjort ham til invalid. Det var under nedstigningen. Der blev dengang sagt at han aldrig vilde komme til at gaa mer.

„Undskyld, Sir — maa jeg være saa fri — har De nogensinde git Dem av med tindebestigning?”

Med et sæt blev Forrester revet ut av sine drømmerier — han vendte sig halv om for bedre at se manden som hadde rettet dette spørsmål til ham. Men da han hadde set riktig paa ham, nølte han med svaret; for hvad interesse kunde dog en slik person ha for tindebestigning!

En kontorist uten ansættelse — sandsynligvis av mangel paa dygtighet — tænkte Forrester — eller kanskje snarere en nattevakt — i alle tilfælder en underordnet og underbegavet person. Der stod tydelig præget i hans ansigt at han var skapt til at arbeide under andre, at han bare dudde til at vandre ut ad livets rette landevei — løpe ad det samme spor, indtil det smalte en anden støtte til borte og ut paa et smalere. Han var allerede tilaars, og den rike Forrester kunde ikke andet end synes synd paa ham. „En av livets stedbarn!” sa han ved sig selv; men høit svarte han:

„Ja, jeg har besteget mange fjeld. Er De kanske interessert i det?”

Den fremmede smilte langsomt og gav sig til oppmerksomt at betrakte fotografiet.

Et øieblik var Forrester tvilraadig. Men den

respektable fattigmand ønsket ham øiensynlig slet ikke mer. Det var derfor Forrester som tilskyndet av en viss sympati gjenoptok samtalen, idet han spurte:

„Hvor har De besteget fjeld?”

„Jeg? — Aa, mange steder — mest i de nordlige klippefjelde. Det var nødvendig for at tjene utkommet — ikke for min fornøielses skyld.” Han rettet atter blikket mot fotografiet, og atter oplæredes hans ansigt av hint litt undselige, halvt barnslige smil. „Men slike unge herrer som De tænker naturligvis anderledes. Tør jeg spørre hvor De har utført Deres bestigninger?”

Forrester nikket mot væggen.

„Mest i den egn der,” sa han glad. „Mit navn er Forrester — Stephen Forrester — til tjeneste.”

Den fremmede vendte sig helt om mot ham, og hans ansigt lyste Forrester imøte som en mild fuldmaane.

„Nei, er De virkelig Forrester?” sa han. „Aa, saa er De jo den som besteget fjeldet og gav det Deres navn.”

„Ja,” svarte Forrester smilende og med en stolthet som han fandt undskyldelig.

„Nei, det var da morsomt — det var da et merkelig træf!”

„I avisene stod der at De var den eneste som naadde op til tinden, Sir — den eneste som vandt —”

„Det var ikke deres feil,” sa Forrester hurtig. „Det var udmerkede mænd — de opgav sine chancer for at jeg kunde benytte mig av min. Ja, de hjalp mig alle, saa godt de kunde — arbeidet sig helt trætte for min skyld. Forleden dag sa en mand til mig: „Det var jo leiede førere — ikke sandt?” Men hvad forskjell gjorde vel det?” svarte jeg ham. De gav mig jo hvad der ikke kan kjøpes for penger.”

Forresters blik søkte bort til billedet, og han sat taust en stund. „Ja, det gjorde de,” sa han saa halvt hviskende.

Litt efter vedblev han stille hen for sig selv:

„Jeg forlot Mason og Peiters paa den lille avskjært. Peiters kunde ha fulgt med; men han turde ikke forlate Mason som var halv død av utmattelse og kulde. Han maatte vedbli at gni ham i over en time, fortalte han mig senere. Jeg gikk av videre, og efter fem minutters forløp var det som om jeg hadde været deroppe alene i aarhundreder — like fra verdens begyndelse. Jeg hævet mig op paa et fremspring og saa ned. Mason og Peiters stod som to smaa myrer dernede, og Peiters vinket op til mig. Saa gikk jeg videre over kammen der — og de var forsvundet.”

„Undskyld, Sir, maa jeg være saa fri — har De nogensinde git Dem av med tindebestigning?”

sa den fremmede halvt som til sig selv. Han betragtet Forrester oppmerksomt som om han vilde indprente sig ethvert av hans træk. Derefter gned han sig i hændene. „Hvor det vil mere Maggia litt høre at jeg har set Dem!” sa han derpaa litt usselig.

Mere var just ikke det ord, Forrester hadde ventet. Men nu skubbet den anden sig nærmere bort til ham, og hans ansigt lyste av interesse. Han rakte litt keifet armen ut og berørte ganske lempelig Forresters ærme.

„Herre,” sa han høit, „vil De ikke fortælle mig det hele, saa jeg igjen kan fortælle Maggia det.”

Denne bøn rammet Forrester paa hans ømme sted. Han følte sig ganske rørt. Hvem var Maggie?

„Si mig, hvad det er De vil vite, men fortæl mig først hvem Maggie er og hvor hun er.”

„Min gamle kone, Sir. Hun vasker op hos Hennikers, indtil jeg kan faa fat paa en beskæftigelse.” Med et anstrøk av stolthet tilføide han derpaa: „Naar jeg har faat det, skal hun ikke længer arbeide for fremmede, Sir.”

Forrester følte sig igjen rørt. Men Maggies mand vedblev med litt undselig iver, idet han med tommelfingeren pekte bort paa væggen:

„Maatte De passere over Somahlto gletscheren, Sir?”

„Ja.” Forrester blev endnu mer forbauset, for gletscheren var ikke at se paa fotografiet, og var ikke navngit paa noget kart. „Vi klavret bortover den lange, østlige fjeldkam — der er ikke meget at se av den paa fotografiet — indtil vi kom til den lille plataa. Der gjorde vi hvil for natten og tok saa næste dag det sidste tak. Vi vilde gjøre det om dagen for ikke at tilbringe natten oppe paa de isnende høider.”

„Jeg forstaar det.” Maggies mands ansigt blev skarpere og haardere; han var blitt opfyldt av en interesse som forbauset Forrester. „De var vel forsynt med taug, Sir?”

„Ja, vi var bundet til fremmede indtil vi kom til den store kløften der,” svarte Forrester som blev ivrigere og ivrigere. Han pekte med sin stok. „Men der kastet vi dem fra os; de lynchet for meget. Vi hadde holdt dem saa tørre vi kunde; men det snedde smaate hele tiden, og de var tilsidst blitt saa stive som staalvirer, og det knaket i dem saa det kunde høres langt —”

„I avisene stod der at De var den eneste som naadde op til tinden, Sir — den eneste som vandt —”

„Det var ikke deres feil,” sa Forrester hurtig. „Det var udmerkede mænd — de opgav sine chancer for at jeg kunde benytte mig av min. Ja, de hjalp mig alle, saa godt de kunde — arbeidet sig helt trætte for min skyld. Forleden dag sa en mand til mig: „Det var jo leiede førere — ikke sandt?” Men hvad forskjell gjorde vel det?” svarte jeg ham. De gav mig jo hvad der ikke kan kjøpes for penger.”

Forresters blik søkte bort til billedet, og han sat taust en stund. „Ja, det gjorde de,” sa han saa halvt hviskende.

Litt efter vedblev han stille hen for sig selv:

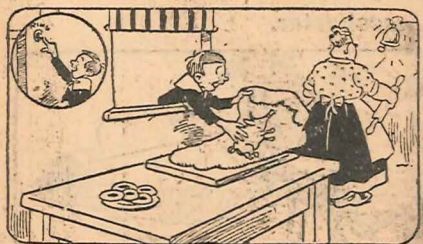
„Jeg forlot Mason og Peiters paa den lille avskjært. Peiters kunde ha fulgt med; men han turde ikke forlate Mason som var halv død av utmattelse og kulde. Han maatte vedbli at gni ham i over en time, fortalte han mig senere. Jeg gikk av videre, og efter fem minutters forløp var det som om jeg hadde været deroppe alene i aarhundreder — like fra verdens begyndelse. Jeg hævet mig op paa et fremspring og saa ned. Mason og Peiters stod som to smaa myrer dernede, og Peiters vinket op til mig. Saa gikk jeg videre over kammen der — og de var forsvundet.”

Da Maren kokkepikene for alvor blev forskrækket.

Maren kokkepikene var netop ifærd med at kjevle deig til sine berømte kaker. Da kom Knut ind og spurte om han ikke kunde faa en kake. „Ikke idag,” svarte Maren. „Løp heller ut og lek, du!”

Knut fulgte Marens raad: han løp ut og lekte. Men som man ser av billedet i cirkelen, var det dørklokken han lekte med. Og da Maren gikk ut for at se hvem det var som ringte, la Knut en skrikegris i deigen.

„Det maa ha været de uskikkelige guttene som har ringet paa døren!” tænkte Maren da hun kom tilbake og ikke hadde set nogen ved døren. Og saa gjenoptok hun sin avbrutte kakekjevling.

Men pludselig ga deigen sig til at hyle idet Maren bearbejdet den med kjevlen. Det kunde Maren kokkepikene ikke staa for! Hun løp, og vips! var Knut parat og forsynte sig av de deilige kakerne.

Den værste del av opstigningen var overstaat. Der var ikke mer tilbake end den kile av evig sne som taarnet sig op i det blaa deroppe over mig. Jeg hadde bare at arbeide mig op — at vedbli at stige opad, saalænge mine kræfter slog til. Jeg visste de ikke vilde svigte. Hvilken merkelig ting er dog mennesket! Aa, jeg snakker. De maa ikke ta det som skryt — men jeg var ikke vant selv i den stund. Hvis De selv hadde været tindestiger kjender De det.

Men Forrester saa i det samme at hans tinnører ikke kjendte det, for han smilte bare overbærende.

„I sin tid har jeg ogsaa været som ute av mig selv,” sa han; „men nu er det forbi — jeg har ikke hode mer til det.”

Forrester lo sagte.

„Der skulde et kaldt hode til det,” sa han og kikket op mot billedet. „Efterat jeg hadde arbeidet mig rundt om kurven der hadde jeg ikke andet end en avrund under mig — en avrund der gik like ned til skogbeltet. Jeg var nær bliet svimmel. Nu og da forekom det mig at jeg intet hadde under hændene eller føttene — at jeg svævet frit i rummet. Jeg saa op, og det var som om tinden deroppe faldt ned over mig og knuste mig. Men jeg tok mig sammen og besindet mig paa hvad jeg hadde fore, og jeg forsikrer Dem at jeg ikke vilde ha byttet med en milliardær. Det er i slike stunder at et menneske rigtig føler hvad det er at leve — føler at hans evner ikke kan svigte hvad der saa end skal hende. Der sies at vi under almindelige forhold bare benytter en tredjedel av vor livskraft. Det er i slike øieblik at vi lærer hvad vi er naar vi benytter alle tiendedeler. Ja hvad vi er!”

Forrester smilte ad sig selv og talte til sig selv alene nu. Maggies mand lyttet i respektfuld forundring. Han fortsatte brat:

„Det gik i sneglevindinger opover. Jeg beregnet at kunne naa toppen paa den motsatte siden av den, hvor jeg hadde efterlatt mine to førere. Der var skraaningen mindst overhængende. Men paa den siden var vinden retsignok værst. Sterk var den ikke netop, men stadig og saa bitterlig iskold, saa det var som om ens aande skulde fryse fast inde i en. Mine lemmer blev mer og mer valne.

Jeg arbeidet mig opover støt og sikkert og hugget trinnene ind i den faste, haarde sne — saalænge jeg kunde vedbli med det, kunde intet gaa galt. Jeg følte mig ganske tryg. Men netop som jeg tænkte saaledes grep en skarp iskant fat i løkken hvormed min isøks var fastgjort til mit haandled og skar den over, — og i næste øieblik gled øksen ut av mine valne hænder og forsvandt i avgrunden.

Det var slemt nok, men dog ikke nogen ulykke. Jeg vedblev, omend langsommere idet jeg benyttet mig av min store kniv som jeg har i en line om halsen. Saaledes vedblev jeg en times tid uten at tænke paa toppen, alene fæstet mine tanker ved hvert enkelt trin jeg arbeidet mig op.

Men saa — ganske pludselig kastet jeg et blik opover og sa: Tinden var bare to hundre fot over mig og veien derop var ikke vanskelig.

Jeg haket mig fast med tær og fingrer og forsøkte at faa frem et hurra; men det kom ikke. Bytte med en milliardær! Jeg vilde ikke na byttet med noget menneske paa hele jorden. Jeg saa litt nøiere paa hvad der laa foran mig og saa — saa for det skrik ut av mig som en flamme fra et tændt lys.

Like over mig var fjeldtinden omgitt av et steilt, glat belte — for steilt til at sneen kun-

de bli liggende der. Derimot var det gjennomfuret av isaarer og gjennomhullet og porøst av luftens virkninger. Beltet var bare tyve fot i bredden, og derefter kom en jevn hætte av sne som laa over tindens top. Jeg laa ved siden av den og graat som et barn; for jeg visste at ingen verdens magt kunde bringe mig op over dette belte naar jeg ikke hadde min øks til at hugge huller med.

Jeg arbeidet mig op til det og lænte mig op mot det. Der var et fremspring, hvor jeg trygt kunde staa. Saa rakte jeg hændene saa høit op jeg kunde og støtте min kniv ind, kastet linen om den og rykket. Den blev revet ut sammen med smuld av is og fjeld. Jeg stirret ned efter det og tænkte hvor lang tid det vilde ta mig at komme ned — uten at ha naadd toppen. Jeg kastet et blik tilhøire og opdaget — saa sandt som jeg lever — smaa trin hugget ind i fjeldet, utfylt av is, men dog kjendelige og tjenlige.

„Da jeg fortalte vor præsident det,” sa Forrester efter en pause, „sa han at mine tanker

„Saa klatret jeg op paa fjeldet og satte den tændte løgt øverst op paa toppen.”

var bliet forvirret av utmatelse.”

Han saa et øieblik paa billedet, og et smil opklarte hans vakre, fine ansigt. Derefter saa han frem for sig, og manden ved hans side fæstet sit blik paa ham, venlig og fast som om han søkte at følge Forresters tanker ut i det fjerne.

„Jeg visste” — Forrester talte til sig selv; for han hadde helt glemt hvor han var — „jeg visste at jeg møtte ham der, min ukjendte forgjænger. Jeg trykket den ukjendte fælle i haanden — en ven som

var kommet høiere op, men som hadde overlatt mig æren. Hvor høit hadde han ikke kunnet stige — like til stjernene!

Trinnene var meget veirslagne — de maatte være gamle. Som jeg sa var de fyldt med gammel is som jeg hugget ut med min kniv. Saa steg jeg op.

Resten var meget let. Jeg stod paa toppen og plantet det lille flag der som jeg hadde tat med. Det var som om min forgjænger hadde ventet paa mig deroppe, og jeg forestilte mig at han hilste mig med et venlig smil. Jeg visste at han ikke misundte mig æren. Jeg smilte tilbake til ham — ham, i hvis spor jeg var steget op til den største lykkelige og endnu hadde oplevet, og jeg drak hans skaal i den slurke cognac jeg hadde tilbake. Derefter kom jeg ned . . .”

Den glade, velklingende stemme blev taus.

Mændene der var saa vidt forskjellige sat fause en stund, stirrende paa billedet, hvis snedækte tinder syntes at lyse dem imøte med fornyet glans.

Endelig vendte Forrester sig om, litt skamfull over at ha tatt saa begeistret til en mand som naturligvis slet ikke kunde forstaa alt dette. Han sa:

„Naa — jeg har sittet og optat Deres tid med min snak som ikke kan interessere Dem; men faar jeg nu ikke til gjengjæld betale Dem hvad De har git i entre?”

Han stanset brat; for han blev ikke hørt. Den tarvelige mand stirret paa fotografiet og samtidig kluklo han sagte og gned sine blanke knær.

„Hadde De set rigtig nøie efter, Sir,” sa han derpaa, „saa hadde De kanskje ogsaa fundet restene av en gammel løgt deroppe, hvor De plantet Deres flag.”

Forrester sat stum og ubevægelig og ventet paa resten.

Den fattige mand vendte sig smilende mot ham.

„Ja, hvor vi kan være taapelige mens vi er unge!” sa han. „Nu husker jeg det alt sammen saa tydelig.” Atter lyste hans ansigt av det milde smil som gjorde det saa ungt. Han vedblev: „Hvor det vil interessere Maggie at jeg her har sittet og talt med en slik fin, men likfrem herre som ogsaa har været oppe paa fjeldet!”

Forrester sat endnu stum og ventet.

„Ser De, herre, jeg og Maggie vi regnet nu altid det gamle fjeldet der for vort, fordi jeg i de dager var den eneste som hadde været oppe paa det. Jeg var en rigtig nar dengang, og Maggie sa ofte: „Gud vet hvorfor jeg har tat dig, for du har baaret dig taapelig ad mens du gik og gjorde kur til mig”. — Men Maggie var nu

allikevel meget glad i en god spøk. „Kanske jeg netop tok dig fordi du var en slik nar den julen — for saaledes er jo vi kvinder,” sier hun ogsaa engang imellem.”

Det lysende smil opklarte igjen hans farveløse ansigt da han vendte sig mot Forrester. De klare, blaa øine straalte mildt; han lo saa smaat og kastet saa blikket ned mot de lappede sko.

„Se, dengang var vi jo ikke gift,” forklarte han fortrolig. „Det er længe siden, og jeg kan knapt nu forestille mig at der har været en tid da Maggie og jeg ikke var mand og kone. Der har da heller aldrig været nogen anden kvinde for mig end Maggie Dalane.” Han saa mildt op til Forrester. „De skulde bare ha set hende dengang,” vedblev han; „hun var den vakreste pike i Cascaedia, var Maggie!”

Hun kunde ha faat det meget bedre, men hun holdt sig allikevel til mig, skjönt jeg aldrig rigtig har hat held mig. Jeg sa ofte til hende: „Du maa heller opgi mig, kjære Maggie, og slaa dig sammen med en lykkeligere mand,” skjönt jeg visste at jeg aldrig vilde overvinde det hvis hun gjorde alvor av det; men saa la hun altid hændene paa mine skuldrer og sa: „Enten du har lykken med dig eller ikke, saa forlater jeg dig aldrig.” Hans blik søkte Forresters ansigt og han vedblev med beskeden stolthet: „De vet jo, Sir, at saaledes er gode og retskafne kvinder, naar de er bliet glad i en mand.”

„Nei,” sa Forrester efter en kort pause — „nei, det vet jeg ikke — endnu! Men gaa videre og la mig høre slutningen.”

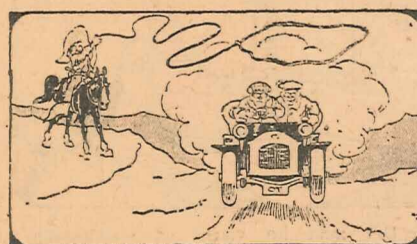
„Den jul skulde vi ha været gift; men jeg hadde ikke hat held med mig og hadde ikke kunnet faa spart nok sammen. Mit hjerte var nær ved

(Fortsat paa side 29.)

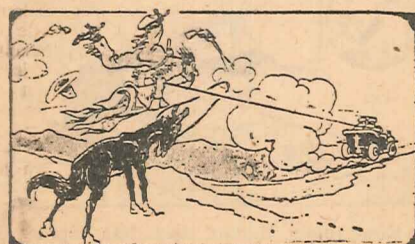
Den uheldige lassokaster.

1. Bonnie Bill, navnkundig cowboy, saa en stor automobil suse frem paa landeveien med en fart av tredive mil.

2. „Nu skal Bill dog vise verden, hvad en dygtig cowboy kan!” tankte Bill og lot sin lasso flyve fra sin haand paa stand.

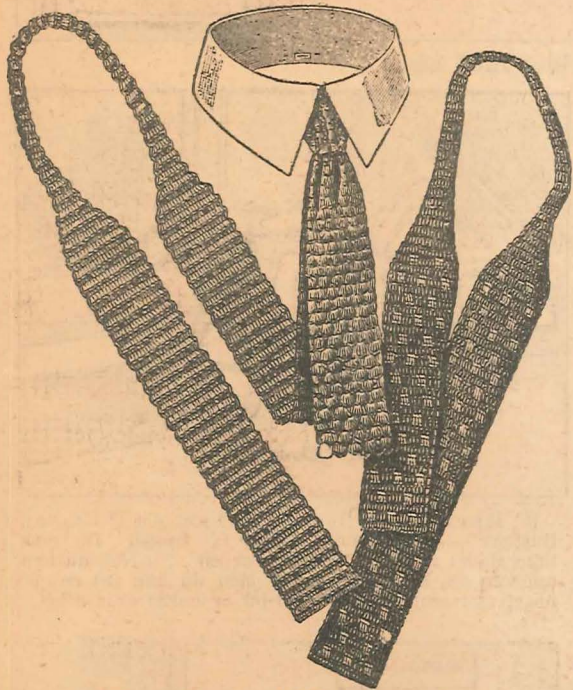

3. Vist det var hans agt at fange autovognen bred og stor. Og han rammet ogsaa sikkert, — men den bare videre for.

4. Glemt han hadde at en auto, sterk som hundre hester fast, trodse kan selv verdens bedste cowboy og hans lassokast.

Hvad der interesserer damerne.

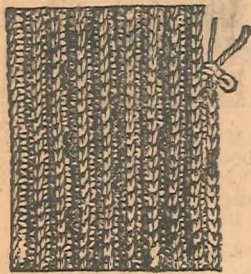

Bill. 1—3. Tre heklede herreslips.

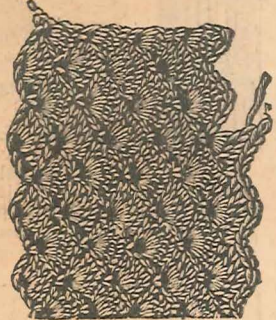
Tre heklede herreslips.

(Hertil hører bill. 1—6.)

Med rød og blaa mignonsilke hekles man disse 3 slips, som hvert er 95 cm. langt, 5 cm.

Bill. 4. Hekleprøve til slipset bill. 1.

Bill. 5. Hekleprøve til slipset bill. 2.

bredt ved endene og 3 cm. bredt paa midten. Man hekles i frem- og tilbagegaaende tværrader først et 35 cm. langt stykke, som er 5 cm. bredt, tar derefter ind til det smale midtstykke og saa ut igjen til den 25 cm. lange, sidste ende av slipset.

Slipset billede 1 hekles slik: 28 l. (luftmasker) slaas op, og heri hekles f. m. (faste maske)-rader, idet man ved begyndelsen av hver rad stadig hekles 1 l. og springer den følgende maske over. Man skal altid gripe ned om det øverste, bakerste led av de faste masker. I 5. rad og derefter i hver fjerdefølgende rad hekles til de skraat for hverandre træffende prik-

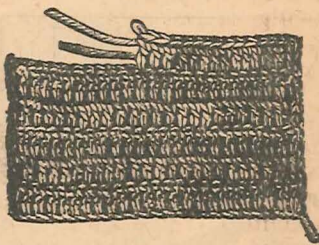
ker hver gang 2 f. m. av en anden farve end slipset med 4 maskers mellemrum. (Dette nye garn hekles med ind i hele raden og lægges til ved den næste mønsterrad. Se bill. 4. — Til slipset bill. 2 slaas 30 l. (luftmasker) op. 1. rad: Avv. (avvekslende) 5 st. (stangmasker) i den trediefølgende l., 1 f. m. (faste maske) i den tredienæste l. — 2. rad: 3 l., 2 st. i den sidste f. m., * 1 f. m. i den 3. av de næste 5 st., 5 st. i den f. m. i den næste buefordypning, fra * gjentas stadig. Slutningen av raden hekles som begyndelsen. — 3. rad: Stadig avv. 5 st. i den f. m. i den følgende buefordypning, 1 f. m. i den 3. av de næste 5 st. Den 2. og 3. rad gjentas avv. — Slipset bill. 3 hekles paa et opslag av 31 l. i frem- og tilbagegaaende st.rader: hver rad begynder med 3 l. som gjælder for 1 st., den derpaa følgende m. springes stadig over. For at danne mønsteret, som bestaar av pletter som træffer skraat for hverandre, hekles i hver anden rad med 5 st.'s mellemrum 3 st. med garn i en anden farve. Dette garn hekles med igjennem alle radene og føres videre i kanten paa vrangen av slipset.

Silke til slipsene faas gennem „Nordisk Monstertidende's" broderiavdeling, Storgaten 49, Kristiania. Pris pr. nøste kr. 0,60.

Pute med virkningsfuldt korsstingsbroderi.

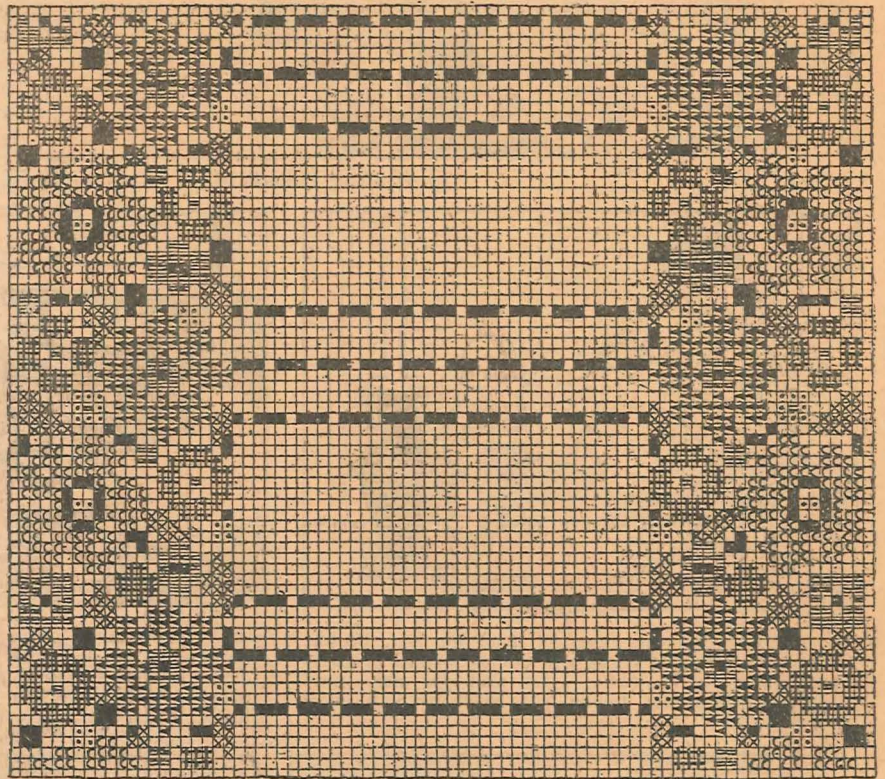
(Hertil hører bill. 7 og 8.)

Denne pute er 45 cm. stor og meget smagfuldt sammensat av to forskjellige slags stof. De to brogede blomsterborder som forbindes ved lodrette linjer, broderes paa et 27 x 45 cm. stort stykke korsstingsstof (kanava, aidastof, panama eller javallerret i en finhet, saa tre korssting fylder 1 cm.) Den øverste og nederste stripe paa puten dannes av silketoi, fløiel eller klæde i en anden farve end korsstingsstoffet: to farver som p s er ind i de fleste værelser, vil være mørkt sandfarvet til korsstingsstoffet og brunt til de avsluttende striper. Efter typemønstret bill. 8 broderes med uld-

Bill. 6. Hekleprøve til slipset bill. 3.

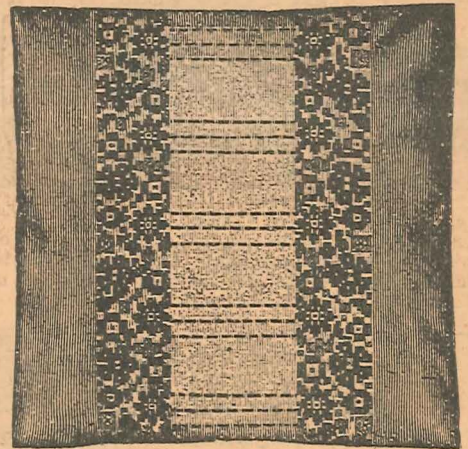
ker hver gang 2 f. m. av en anden farve end slipset med 4 maskers mellemrum. (Dette nye garn hekles med ind i hele raden og lægges til ved den næste mønsterrad. Se bill. 4. — Til slipset bill. 2 slaas 30 l. (luftmasker) op. 1. rad: Avv. (avvekslende) 5 st. (stangmasker) i den trediefølgende l., 1 f. m. (faste maske) i den tredienæste l. — 2. rad: 3 l., 2 st. i den sidste f. m., * 1 f. m. i den 3. av de næste 5 st., 5 st. i den f. m. i den næste buefordypning, fra * gjentas stadig. Slutningen av raden hekles som begyndelsen. — 3. rad: Stadig avv. 5 st. i den f. m. i den følgende buefordypning, 1 f. m. i den 3. av de næste 5 st. Den 2. og 3. rad gjentas avv. — Slipset bill. 3 hekles paa et opslag av 31 l. i frem- og tilbagegaaende st.rader: hver rad begynder med 3 l. som gjælder for 1 st., den derpaa følgende m. springes stadig over. For at danne mønsteret, som bestaar av pletter som træffer skraat for hverandre, hekles i hver anden rad med 5 st.'s mellemrum 3 st. med garn i en anden farve. Dette garn hekles med igjennem alle radene og føres videre i kanten paa vrangen av slipset.

Bill. 8. Typemønster til korsstingsbroderiet paa puten bill. 7.

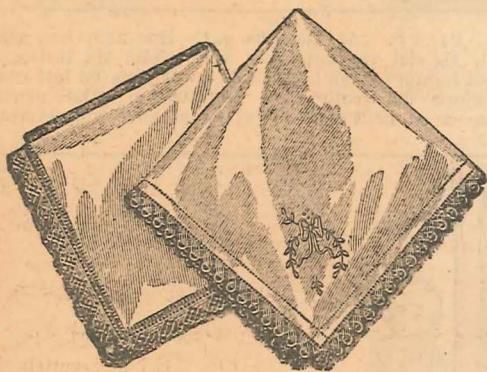
Tegnforklaring: □ lyserød, ◀ lila, ⊕ gul, ⊞ orangefarvet, ■ sort, ⊗ grøn, ⊕ lyseblaa.

eller glansgarn alle de store, fembladede blomster røde, de mindre blomster lila og de smaa blaa, punktene

Bill. 7. Pute med virkningsfuldt korsstingsbroderi.

og bærfigurene gule og orangefarvede, bladene grønne og de lodrette linjer sorte.

Bill. 9 og 10. Lommetørklæder med heklet avslutning. (Hertil hører bill. 11.)

Lommetørklæ med heklet avslutning.

Blondene hekles med fint garn i lommetørklædenes fald eller om en maskinhulfald som danner avslutningen. Derpaa hekles man først en rad f. m. (faste masker); ellers begynder man med en rad gennembrutte st. (stangmasker eller pinder) avv. (avvekslende) 1 l. (luftmaske); og 1 st. Nu hekles man til lommetørklædet bill. 4 — hvortil kræves en 26 cm. stor stofdel som avslutter med en maskinhulfald — f. m. efter st-rad igjen en rad f. m., nemlig stadig 2 f. m. om hver l., herefter 1. rad: Avv. 9 f. m. om

9 m. og 4 f. m. med 5 l. sprunget over. For at danne hjørne hekles avvikende herfra. — 2. rad: Stadig 7 f. m. om de mellemste 7 av 9 f. m., 4 l., 1 f. m. om midten av l-buen og 4 l. — 3. rad: * Stadig 5 f. m. om de mellemste 5 av 7 f. m., 2 ganger avv. 4 l., 1 f. m. om næste l-bue, 4 l., der gjentas stadig fra * — 4. rad: 3 f. m. om de mellemste 3 av 5 f. m., 3 ganger avv. 4 l. og 1 f. m. om den følgende bue, endnu 4 l., der gjentas fra begyndelsen. — 5. rad: 1 f. m. i midten av f. m.-takken, 4 ganger avv.: 4 l. og 1 f. m. om følgende bue, endnu 4 l., der gjentas stadig fra begyndelsen.

Det 30 cm. store lommetørklæ bill. 5 med hulfald har en blonde som hekles paa følgende maate: 1. rad: Efter st-radene hekles 1 f. m. om 1 l., 3 ganger efter hverandre hver gang 2 f. m. om følgende l. (altsaa 7 f. m.), 8 l., 3 st. springes over, der gjentas fra begyndelsen og hekles avvikende for at danne hjørnene. — 2. rad: 1 f. m. springes over, 5 f. m. om de følgende 5 f. m., 5 l., 1 f. m. om l-buen, 5 l., der gjentas fra begyndelsen. — 3. rad: 1 f. m. springes over, 3 f. m. om de følgende 3 m., 5 l., 3 f. m., nemlig om l. før de enkelte f. m., om f. m. og om l. efter f. m., 5 l., der gjentas stadig fra begyndelsen. — 4. rad: 1 f. m. om den mellemste av 3 f. m., 5 l., 5 f. m. om l. før de følgende 3 f. m., om de 3 f. m. og om l. efter de 3 f. m., 8 l., mot høire slynges til den 1. av de 5 m., 12 f. m. om l-buen, 5 l., der gjentas stadig fra begyndelsen.

Bill. 11. Heklet blonde til bill. 10.

To søstrer.

Blandt menneskenes barn vandrer en gammel kvinde. Hun vender altid blikket mot det svundne og glemmer intet. Det svundne blir levende, naar hun betrakter det, det glemte stiger frem av sin grav naar hun kalder paa det.

Mange mennesker tar imot hende med aapne armer, de ser hende saa inderlig gjerne som gjest ved sin arne. Men mange frygter hende, for mange er hendes komme en rædsel.

Den gamle kvindes navn er: Erindringen.

Denne gamle kvinde har en datter som heter: Gjengjældelse, og hun har igjen to døtre som skjont de er tvillingsøstre er hverandre meget ulike.

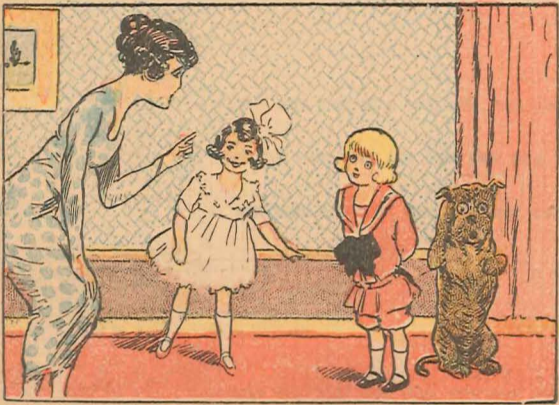
Den ene er mørk, opfarende og heftig. Hun er uforsonlig og hviler aldrig, før hun har slukket sin vrede ved at skade den hun er ærgerlig paa. Den anden er lys og stille, mild, venlig og elsket av alle. Men i et punkt ligner de hverandre: de virker helst i det skjulte.

Hvilke navner fører saa disse gjengjældelsens ulike døtre?

Den ene heter Hevn, den anden Taknemlighet.

Da Buster forsøkte at skræmme bedstefar, men hadde uheldet med sig.

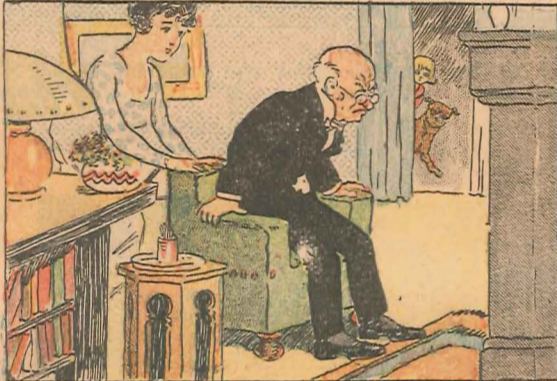
1. Fru Brown: „Hør nu hvad jeg sier, Buster: Du maa være rigtig søt og snil gut og forsøke at glæde bedstefar!“ — Buster: „Det skal jeg nok mor! Jeg skal gjøre mig umake, saa bedstefar kan more sig ordentlig!“

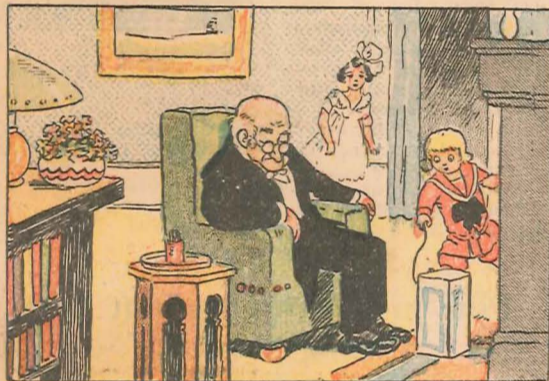
2. Mariane: „Hvor skal vi hen, Buster?“ — Buster: „Vi skal bort og hente noget som bedstefar vil bli glad for — noget som vil sætte ham i godt humor!“ — Tiger: „Da er det sikkert noget godt!“ Buster pleier at være heldig med sine paafund.“

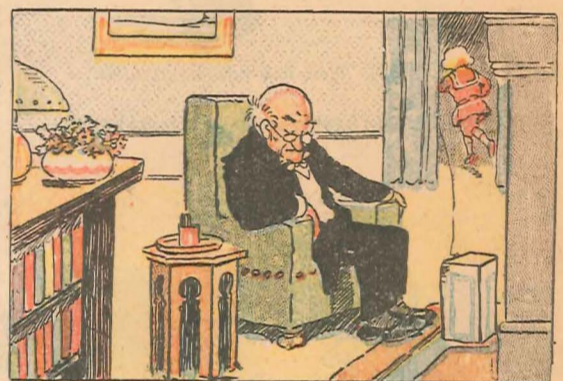
3. Mariane: „Hvad er det du sier det er i æsken, Buster?“ — Buster: „Det er . . . hysss! Du maa ikke si det til nogen . . . det er en . . . Nei, du kan faa vite det en anden gang. Men du kan tro det er noget morsomt. Bedstefar vil bli ordentlig overrasket!“

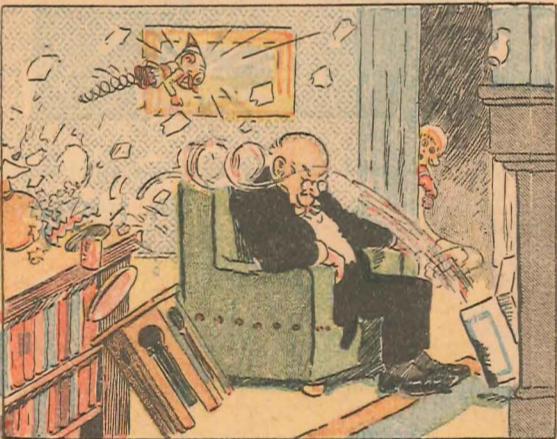
4. Fru Brown: „Sesaa, far! Sæt dig nu i denne makelige stolen og hvil dig! Fru Browns far: „Ja tak, venen min! Det skal smake bra at faa en liten middagslur. Jeg kan ikke negte at jeg er litt træt efter reisen!“

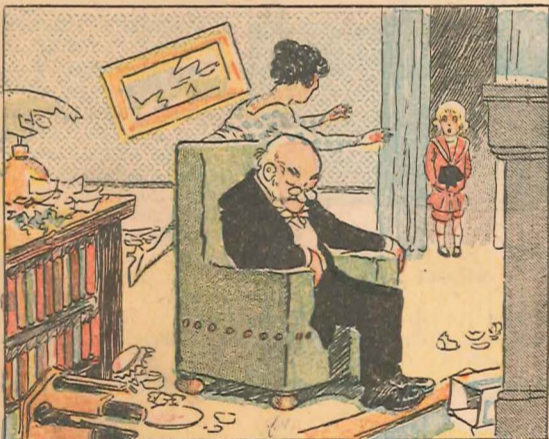
5. Buster: „Saa, nu staar æsken hvor den skal, og jeg har bundet en snor i løkket saa jeg kan aapne den inde fra det andre værelset. Bare nu mekanismen vil virke ordentlig!“ — Mariane: „Pas endelig paa at du ikke vækker bedstefar for tidlig, Buster!“

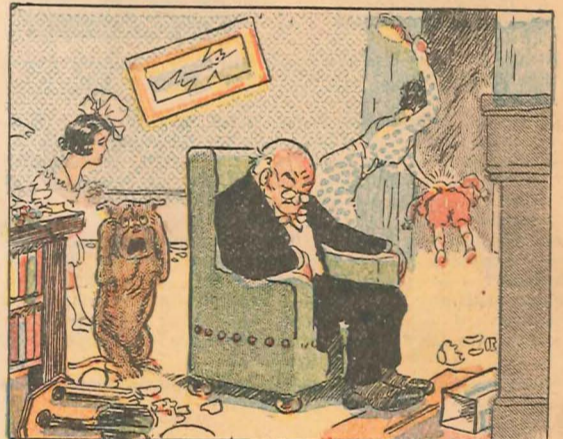
6. Buster (ved sig selv): „Mor sa jeg skulde være snil gut og sørge for at gjøre bedstefar rigtig glad. Og det er det jeg vil prøve paa. Jeg gad vite om andre gutter vilde gjøre likesaa meget som jeg for at sætte bedstefaren sin i godt humor!“

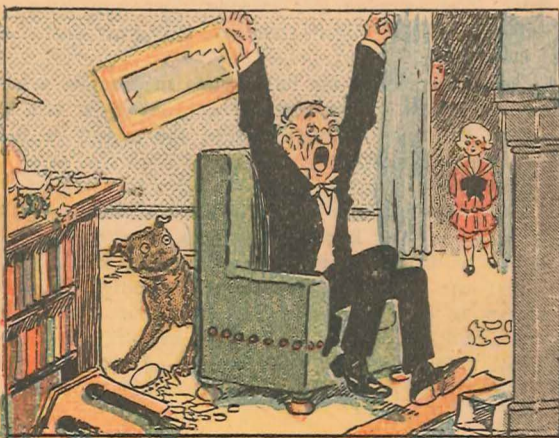
7. Mariane (inde fra det andre værelset): „Men hvad er dette for et frygtelig spektakel, Buster?“ — Buster: „Gid, det var trollet som sprat op av æsken og istedetfor at ramme bedstefar sprat det op og slog lampen i stykker. Det var leit!“

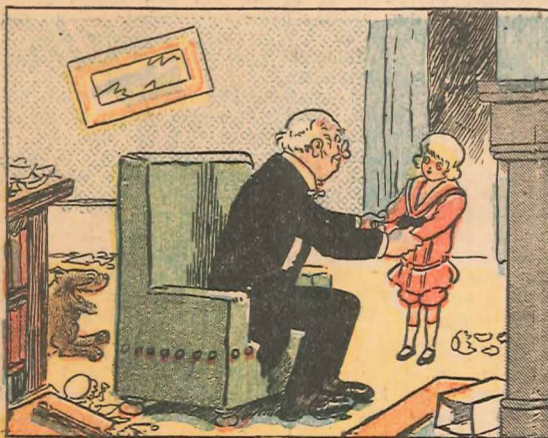
8. Fru Brown: „Men du store verden! Hvad er dette for forstyrrelser? Er det dig som har været paa spil igjen, Buster?“ — Buster: „Ja — nei jo — det vil si: Det var trollet i æsken — jeg vilde bare sætte snille, gamle bedstefar i godt humor!“

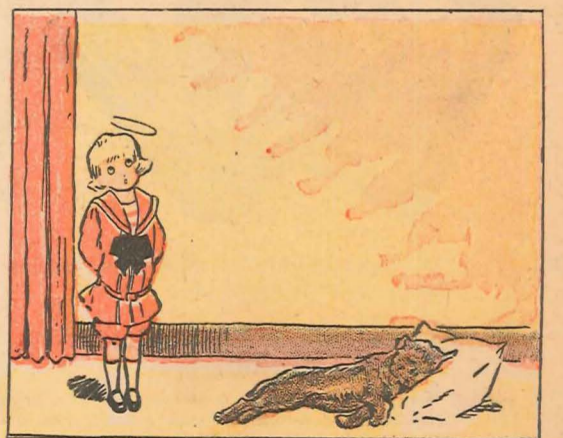
9. Tiger: „Aa, stakkars gut! Hor hvor han skriker! Og det var ham som vilde sætte sin bedstefar i godt humor! Men han kunde naturligvis ha latt være at kjøpe det trollet.“ — Mariane: „Det merkeligste er at bedstefar ser ut til at sove uforstyrret!“

10. Bedstefar (strækker sig idet han vaakner): „A-h-aa, saa deilig jeg har sovet! Men det har jo ogsaa været saa stille i huset at man ikke kunde ønske sig bedre sovested!“ — Tiger: „Ha-ha! Bedre sovested!“

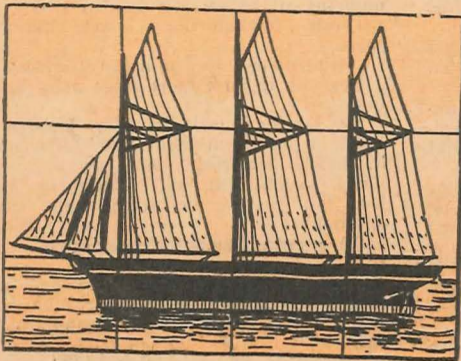
11. Buster: „Goddag, bedstefar!“ — Bedstefar: „Goddag, goddag, min egen kjære gut! Du har sandelig været en snil og stille gut idag og ikke støiet, saa bedstefar har kunnet sove saa deilig i fred! Du skal faa en krone av bedstefar!“

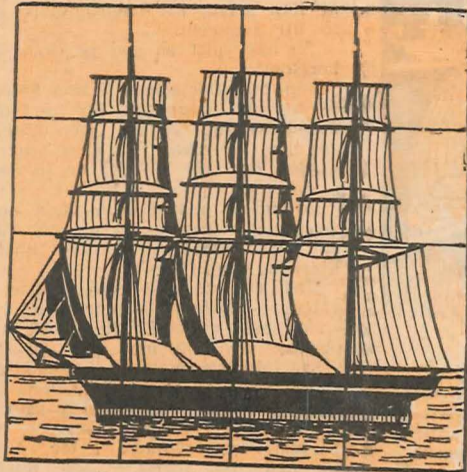
12. Buster: „Og det ærgerligste av allsammen er at bedstefar ikke ser ut til at ha merket det mindste hverken til trollet eller lampen som gik i stykker. Det var jo for hans skyld det hele var arrangert. Bestandig er jeg saa uheldig!“

Takkelage-mosaik.

(Se sidste side i dette nummer.)

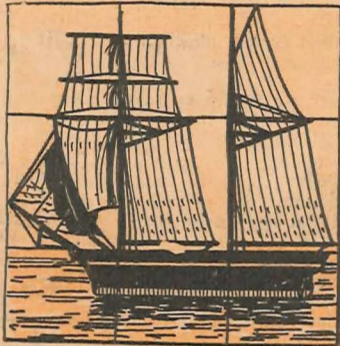
Tremastet for- og agter-skonnert, ogsaa kaldet „111”.

En fuldrigger eller fregat.

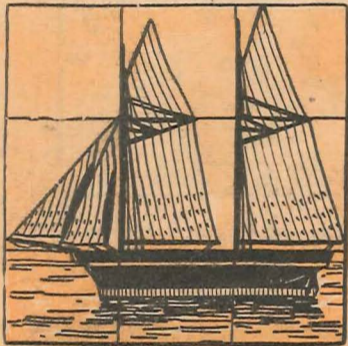
En kutter.

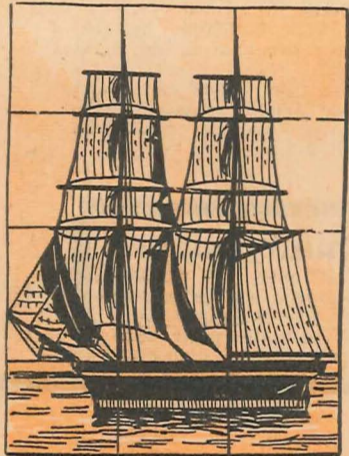
En skonnert.

En slup.

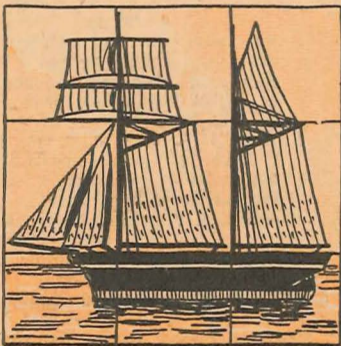
For- og agter-skonnert.

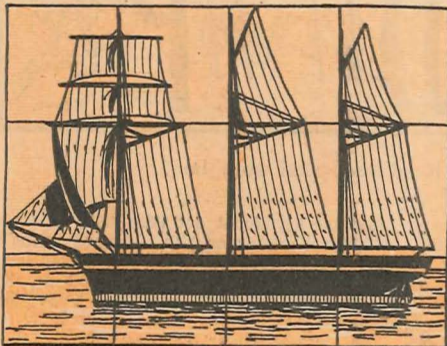
En brig.

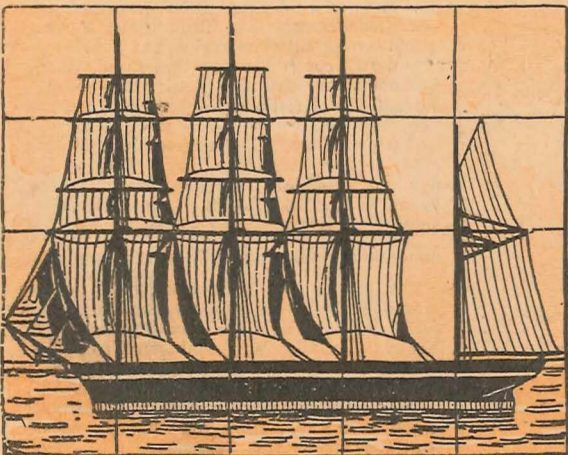
En jagt.

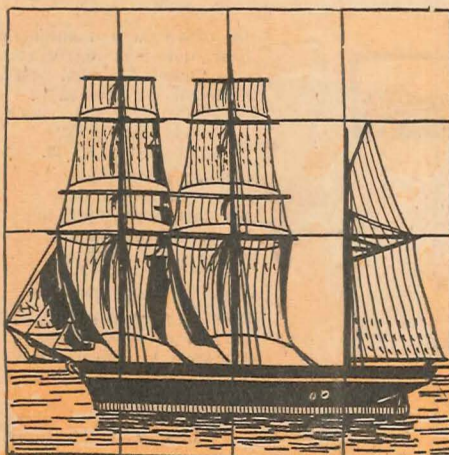
En galeas.

Tremastet skonnert.

Barkrøjget firmaster.

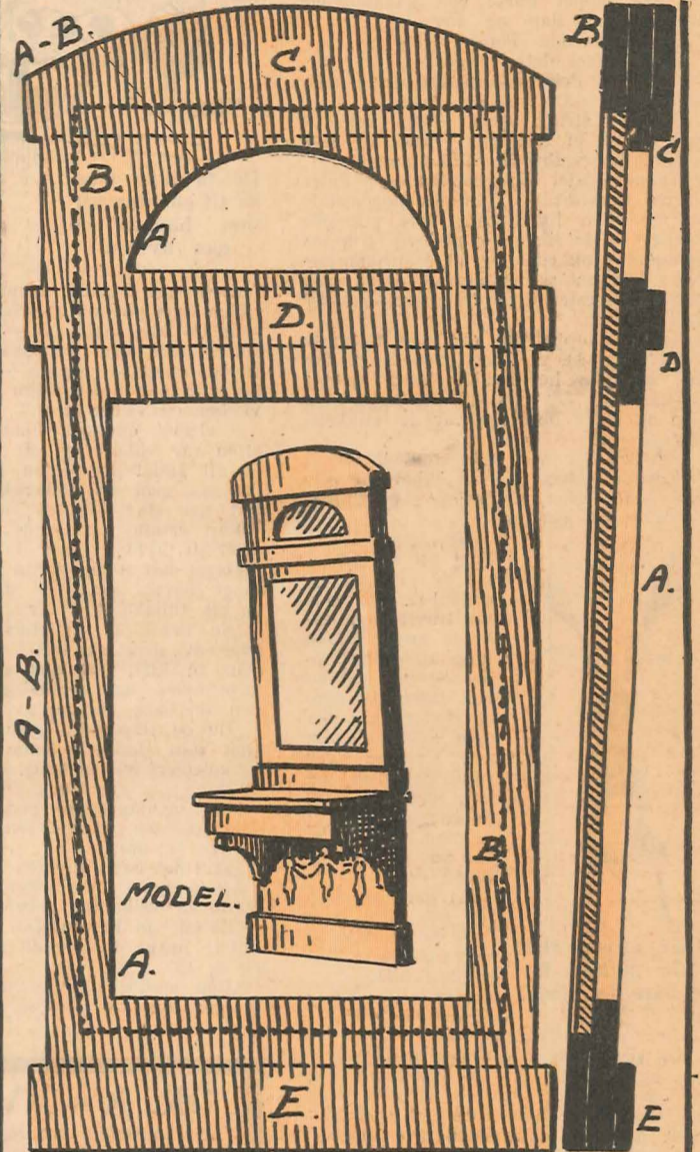
En bark.

Dukkestuemøbler i empirestil,

laget av cigarkassetrø.

Konsolspeil.

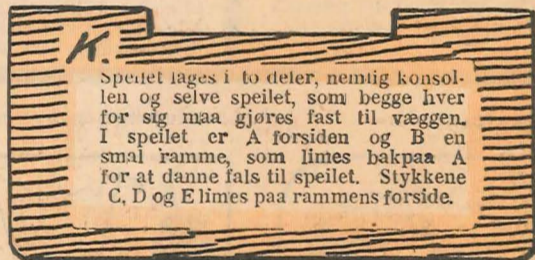
(Se ogsaa nr. 6 og 8).

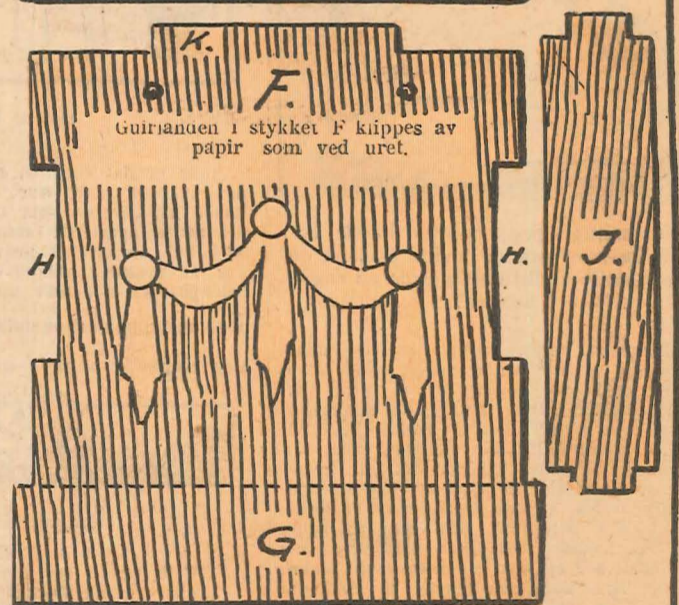
MODEL.

A.

E.

Speilet lages i to deler, nemlig konsollen og selve speilet, som begge hver for sig maa gjøres fast til væggen. I speilet er A forsiden og B en smal ramme, som limes bakpaa A for at danne fals til speilet. Stykkene C, D og E limes paa rammens forside.

Gulrandaen i stykket F klippes av papir som ved uret.

H, 2 Stkr.

Det er blankt det,
Mor
—VIM igjen

RENSER VIM & PUSSE
5 N A/S Brodrene Lever, Kristiania.

ERNEMANN
Objektiver, kinoer, plater og projekti-
KAMERAS og projekti-
apparater
er de beste. Prislister og konkurrencebetingelser gratis.
Foto-Kino-Fabrik. **ERNEMANN-WERKE A.G. DRESDEN 269.** Optisk Anstalt.

Enhver, som lider af Blegspot, Afmagring, Mavekatarrh, Appetitløshed eller Fordøiellesbesværigheder, bør anvende

Langebeks Pepsinsaft.

Udtalelser haves fra ansete Læger om hurtig Helbredelse af kronisk Mavekatarrh ved Brugen af Langebeks Pepsinsaft, selv i Tilfælde, hvor andre Pepsinpræparater har vist sig uvirksomme, og hvor en rationel Diæt har været vanskelig at gennemføre. Gulmed.: Paris. Sølvmed.: Kjøbenhavn, Neapel, Malmø. Gulmed.: Stockholm 1897. Faas kun paa Apotekerne.

Avertér i „Nordisk Mønster-Tidende“

Obs. ! Frimerkesamlere. Obs. !

50 stk. forskjellige, bedre krigsmerker for kun 2 sv. kr. + porto.
H. Lichtenstein, A.-B. Stockholm 3.

Ved gikt, reumatisme, hoved- og nervesmerter, influensa m. m.

virker **Togal** hurtigt og sikkert. Sterkt urinsyre-løsende gaar **Togal** til ondets rot. Ingen skadelige bivirkninger. Anbefales av læger og kliniker. **Togal**-tabletterne faas paa apoteket til 3 kr. 80 øre. En gros hos drogeforretningerne i Kristiania.

Med Ennas fotograf- apparater kan enhver strax fotografere. Pris fra kr. 7.25 (med alt tilbehør kr. 13.25).

Amatør-fotografen, **Vimmelskaflet 47, Kjøbenhavn. Forlang prislister.**

Korpulens, fedme fjerner Dr. Hoffbauers lovbeskyttede **avmagrings-tabletter.** Fuldstændig uskadeligt og mest virkningsfulde middel uten overholdelse av diæt. Ingen skjoldbruskkirtler. Ingen avføringsmiddel. Brochure paa forlangende. Pris for komplet kur 150 M. og 210 M. inkl. porto og utførselsomkostninger mot forutbetaling eller pr. efterkrav.

Elefanten-Apotheke, Berlin A. 79, Leipziger Str. 74 (Dönhoffpl.)

Tilskjærer kursus 100 kr. Program sendes. Tilskjærerskolen, **Norrebrogade 26, Kjøbenhavn N.**

Lagerpriser for Private

Perleringe, diamantringe, armringe, naale og smykker. **Forlovelsesringe**, 14 karat, kr. 36—42 og 48 pr. par. Staaltraadmaal indsendes. Navnegravering utføres. Uhrkjeder og armbaand 14 karat massivt guld kr. 4.90 og 4.50 pr. gram. Sølvplet, frukt, kake, crembolle elegant moderne facon reklamepris kr. 32.00. Til utenbys boende ekspederes omgaende som postopkrav.

Obs. ! **Fast guldkontrol ved herr Chemiker Schmelck.**

GULDVARELAGERET, (Norsk Guldsmedakties. Finnell), Hægdehaugsveien 27, 3. etage, Kristiania.

Lanka Harmonika faas overalt.

Wilhelm Lanka Gera-R., Tyskl. Harmonika-Fabrik

Urmakere Fournitur og verk-tøi for urmakere. **Billigst og bedst!** Skriv efter katalog!

Aktieselskabet „JUDITH“ Christiania St. H. 3.

Faste, lave priser. Godt utvalg i barne-, sports- og dukkevoigne, barne-stole m. m. Ill. katalog mot 50 øre i frim: Carl J. Sjøstedt, Søndergt. 4 (ved Ankerbroen), Kr.a.

Gamle metaller kjøpes til høieste pris og ethvert kvantum av Kristiania Kunst- og Metalstøperi, **ERNST POLESZYNSKI, Øvre gate 7, Kristiania. Telf. 16703.**

Dyr Porto og kjøp en lommebrev-vegt hvorved brevvekten kontrolleres og portoen nyttes fuldt ut. Ved indsendelse av kr. 2,— sendes en fiks brevvegt franko toldfrit. Ønskes 3 vegter sendes kr. 5,— til Halvdan Fugleberg, Aalesund, Norge.

AMERIKANSK SKOTØI

12 Grændsens Skotøismagasln 12 Christiania.

MARINE PUDSEKREM anvendes i alle hjem, som bedste pudsemiddel for meta.ler.

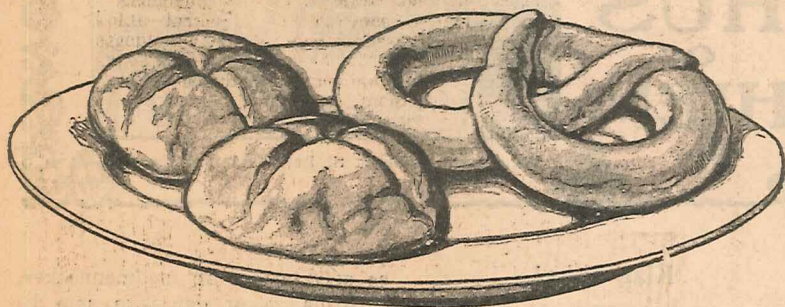
PHOSPHOR-ENERGON-PILLER

ORDIN. AF LÆGER ved alm. Svaghed, Nervositet, Overanstrengelse og Søvnløshed

SELGES KUN PAA APOTEK
A. B. PHARMACIA, STOCKHOLM
Kontrollant: PROFESSOR A. VESTERBERG.

styrke det gode i verden La os bære de tunge tilskikkelser i livet med gudhengivenhet og værdighet, men naar hængehodene kommer og klager og klynker, da vi vi med en glad vending dreie samtalen og træ frem i lyset med vor

nød, tro i lys og styrke det gode med vor tro. Hvad I tænker, det bliver I till! Vi vil glæde os over det gode og fylde os med lyse tanker for selv at naa frem til lys og klarhet.

Hjemmebakte rundstykker og kringler til frokostbordet.

Av I. Th.

Ikke noget i husholdningen er saa morsomt som bakning, og det bakverk vi idag bringer opskrifter til er særlig egnet til at fornøie husmoren under arbeidet og bringe litt av den gammeldagse hygge og fest over familiebordet.

Deigen behandles med kold hævn-ning, hvilket vil si at alt hvad man bruker skal være kaldt. Baade kringler og rundstykker lages efter samme opskrift. Man kan da vælge hvilken av delene man ønsker eller ta halvparten av hvert.

Da det er noget forskjellig hvad melet kan opta av væte tilraades det at ta snaut maal til norsk mel, hvori- mot amerikanske produkter kan til-sættes fuldt maal. Prøv Dem frem! Deigen skal være let at behandle, hverken for løs eller for haard.

Deigen sættes.

1/2 kg. flormel, 75 gr. margarin, 2 1/2 del. melk, 60 gr. gjær, 1 teske salt, 1 teske sukker.

Melet sigtes gjennom en melsigt i et større fat, og margارينen knas deri. En fordypping lages midt i meiet og heri heldes den kolde melk, og gjæren utrørt i saltet og sukkeret,

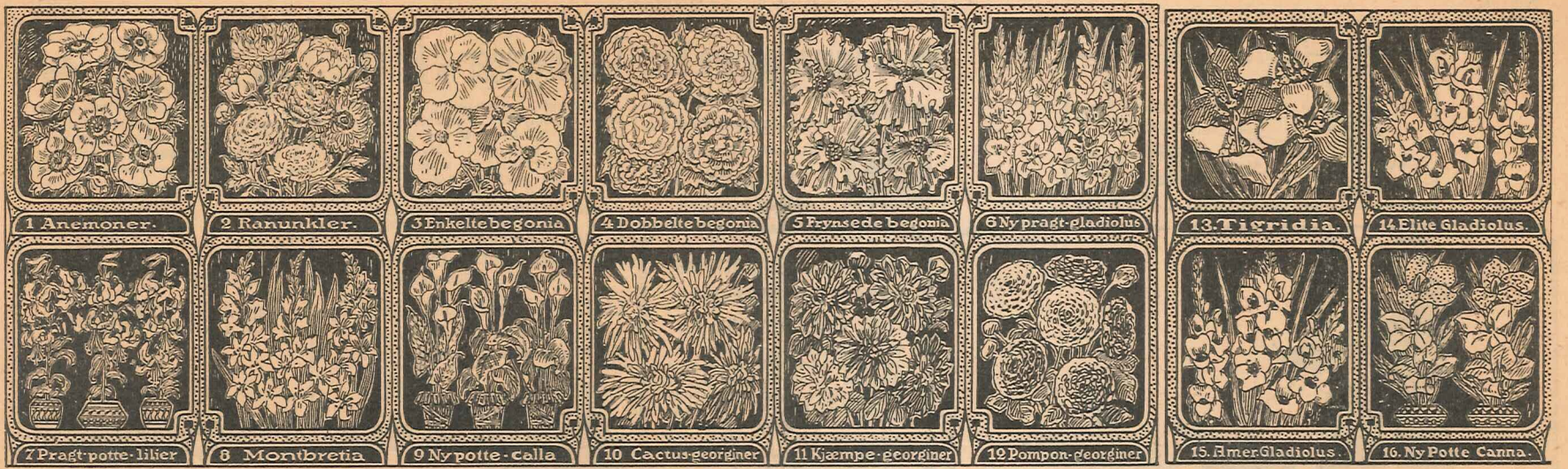
Hold litt av melken tilbake og skyld koppen hvori gjæren er utrørt med den og held det i det øvrige. Paa den maate faar man al gjæren med. Det hele røres først med en stor træske, til det er godt blandet, og eltes derefter omhyggelig i 10 minutter. Se paa klokken! Det er nemlig av stor betydning for resultatet at deigen er godt gjennomar-beidet, smidig og poros og det blir den bare naar den er godt eltet. Litt mel kan drysses paa deigen under behandlingen hvis det behøves, men ikke mer end høist nødvendig.

Naar deigen er eltet, snudd og vendt i de foreskrevne ti minutter er den jevn og fin, slipper hænder og fat og er færdig til at sættes til hævnning. Litt mel strøs paa deigen, og et rent, hvitt klæde bres over den. Ønsker man at være færdig med bak-ningen i en fart, f. eks. i løpet av formiddagen, hæves deigen paa 3 ti-mer, f. eks. hvis den sættes ind i et varmt værelse. Skal brodet deri- mot spises til frokost, sættes deigen om aftenen og staa natten over paa et kjølig sted eller i høikassen, som da ikke maa være opvarmet. 50 gr. gjær vil være tilstrækkelig.

Naar deigen har hævet sig som den skal vil den være vokset til det dobbelte og kan nu formes til rund- stykker eller kringler. Efter dette hæves deigen paany, hvorpaa den ste- kes.

Rundstykker. Naar deigen er hævet heldes den ut paa et melet bord og formes straks uten yærligere behandling. Med en kniv skjærer man av passende stykker

dem helt haarde og spro maa de staa længer og tørkes ved ikke for sterk varme. De kan da opbevares i lang tid uten at tape sig, men er kanske best

1 Anemoner.

Herlige storblomstrende anemoner i vidunderligt prægtigt farvespil. Blomstrer hele sommeren. Trives overalt. 6 stk. 85 øre. 12 stk. 165 øre. 24 stk. 295 øre.

2 Ranunkler.

Prægtige dobbelte blomster i meget smukke farver. Glimrende gruppeblomst. Fortrinlig til avskjæring. Ny Praktblanding. 10 stk. 75 øre. 15 stk. 95 øre. 25 stk. 165 øre.

3 Enkelte begonia.

Ekte kæmpeblomstrende, store utsøgte knolde i farverne hvid, rosa, gul, laksorange, skarlagan og sortrød. 1 stk. 35 øre. 6 stk., en av hver farve, 195 øre.

Garanti!

Enhver ordre sendes paa forlangende uten efterkrav, saa kjøperen først kan se varerne. Med hver ordre følger et nummereret garanti-bevis.

4 Dobbelte begonia.

Ekte store dobbelte prægtige blomster. Allerbedste kvalitet i farverne hvid, rosa, gul, laksorange, skarlagan, sortrød. 1 stk. 38 øre. 6 stk., en av hver farve, 225 øre.

5 Frynsede begonia.

Allersmukkeste begonia, den herligste potteplante. Praktfulde frynsede blomster i farverne hvid, rosa, gul, laksorange, skarlagan og sortrød. 1 stk. 48 øre. 6 stk., en av hver farve, 275 øre.

6 Ny pragt-gladiolus.

Allersmukkeste nyheter i følgende farver: flødevhvid, laxrosa, orangerød, rengul, indigoblaa, fløielrød, mørkrosa, karminrød. 1 stk. 33 øre, 8 stk., 1 af hver farve 245 øre.

7 Pragt-potte-lilier.

Majestætiske kjæmpelilier med vidunderlig smukke blomster, fornemste og mest elegante potteplante, kjæmpeløk, praktløk. Farver: hvid, rosa, rød. 1 stk. kr. 1,75. 3 stk., en av hver, kr. 4,95.

8 Montbretia.

Prakthybrider. Store, kraftige knolde. Meget smuk pryd- og gruppeplante. Eleganteste vaseblomst. Gule, orange og røde nuancer i blanding. 1 stk. 98 øre. 15 stk. 145 øre. 25 stk. 195 øre.

9 Ny potte-calla.

Ny ekstragode varieteter, meget kraftige knolde. Smukkeste og mest yndede potteplante i 3 farver: stor renhvid, rengul, hvid med brogede blade. 1 stk. kr. 3,45. 3 stk., en av hver, kr. 9,90.

10 Cactus-georginer.

Ekte finstraaede, utsøgte herlige og riktblomstrende sorter av egen kultur i smukkeste farver: rosa, hvid, skarlagan, orange, lysgul og purpur. 1 stk. 85 øre. 6 stk., en av hver, kr. 4,90.

11 Kjæmpe-georginer.

Ny praktfulde sorter med vældige blomster (ca. 20 cm. i gjennomsnit). Umaadelig riktblomstrende. Farver: gul, rosa, ildrød, purpur, rengul, hvid, violet, orange, 1 stk. 85 øre. 8 stk., en av hver, kr. 5,95.

12 Pompon-georginer.

Vidunderlig smukke blomster. Praktfuld til grupper og avskjæring. Nye og meget sjældne sorter av egen kultur. Farver: mørkrød, orange, purpur, chamois, gul, hvid. 1 stk. 90 øre. 6 stk., en av hver, kr. 4,90.

13 Tigridia.

Prægtige blomster i farverne: purpurrøde, marmorerede, karmoisinrøde, gule og purpurplettede. Trives i have og potte. 6 stk. 85 øre, 12 stk. 165 øre, 24 stk. 295 øre.

14 Elite Gladiolus.

Praktfulde nye kæmpeblomstrende Gladiolus. Store, aabne herlige blomster. Farver: hvid med rød flek, laxfarvet, violet, lysgul, lysblaa, vinrød, sortbrun. 1 stk. 35 øre. 7 stk., en av hver, 230 øre.

15 Amer. Gladiolus.

Vidunderlig skønne kæmpe-gladiolus. Eleganteste dekorationsblomster. Utsøgte pragtfarver: renhvid, renrosa, svovlgul, mørkviolet, blaa mørkpletet, skarlagan. 1 stk. 40 øre, 6 stk., en av hver, 210 øre.

16 NyPotte Canna.

Vidunderlige blomster, herlige blade, rig og vedvarende blomstring. Kraftige knolde i tre arter, rødbladede, grønbladede og orchideblomstrende. 1 stk. 145 øre. 3 stk., en av hver, kr. 3,80.

Alle breve adresseres: „VIOLA“, Bergen.

Viola BLOMSTERKNOLLE
FRØHANDEL **Bergen** BLOMSTERLØK
IMPORT-EXPORT

Allers Familie-Journals sykurv.

Skriv navn og adresse paa nedenstaaende blanket og send den tilikemed 15 øre i frim. til „Allers Fam.-Journal“ Storgt. 49, Kristiania, og De vil pr. post portofrit motta nedenstaaende snitmønster utklippet i silkepapir, færdig til bruk.

RAADGIVER FOR HUS OG HJEM

Navnkundige kirker: St. Peterskirken i Rom.

Klag ikke!

Husker du paa at tanker utøver magt over mennesker? Gir man efter for en idé eller tanke, slaar den fast rot i os, blir tilsidst herre over os og behersker os. Tænk engang efter, om ikke enhver allerede har gjort den erfaring!

Men naar vi nu vet det, burde vi jo gjøre os al umake for at tænke gode og vakre tanker og banlyse alt slet og stygt. For ved at tænke det gode, styrker vi det gode i os. Vi ser i lys og vi er selv lys! Vi tænker lyse tanker og sprer lys og klarhet om os! Hver gjerning, hver tanke virker videre paa vore medmennesker, det gode skaper godt, det slette ondt. Det er ikke alene vore gjerninger og ord, men vore tanker, som vi skal staa til regnskap for.

Hver sak har to sider: det kan bli en daarlig vane altid at fremhæve den mørke og a* klage over den. Man kan akkurat likesa* godt bite tændene sammen og fremhæve den gode side. Det vi selv fremhæver, det styrker vi i

os selv og i vore medmennesker. Hvormange er der ikke som likefrem driver den sport at klage og se sort paa tilværelsen: „Tænk, hvad der er skedd! Aa, hvor sørgelig det er!“ slik klager de dag ut, dag ind, men glemmer rent at se de lyse sider og selv om de hører om dem vogter de sig vel for at glæde andre med dem.

Det er uriktig at ta livet slik, det er utaknemlig, dumt og latterlig, ja, det er mer end det, det er enerverende og ondt. Utifredshet og klager fører til en feig levevis, som tar alt tungt, som gjør den simpleste ting besværlig, trækker mørke skyer for solen og stænger for lys og klarhet, saa bare det bedrøvelige, det tunge og slette riktig opfattes. Apostelen Paulus sa engang om det nye liv som han kaldte kjærlighet: Det glæder sig ikke over uretten, men det glæder sig over sandheten.

La os derfor træ ut i det klare solskin og glæde os over sandheten og det gode og la os føle, at det er vor pligt at befordre og

(Fortsat fra side 22.)
 at briste, for dengang var jeg ikke saa vant til motgang, og jeg hadde saa fast foresat mig at den jul vilde jeg gaa til Cascapedia og fri. Hun arbeidet dengang i en kjøbmandsforretning der, og jeg arbeidet ved hvad der kunde tilby sig over i Oucouagan. Jeg hadde ikke set hende i lang tid dengang, Sir, og da tiden kom, og jeg hadde været uheldig og var blitt syk, saa jeg ikke kunde arbeide, saa maatte jeg jo bite i det sure eple og skrive til Maggie og fortælle hende at vi allikevel ikke kunde bli gift til jul, men maatte vente.
 Jeg fik det skrevet tilsidst, vedblev han paa sin langsomme maate, „og sendte hende det. Jeg var næsten helt ute av mig selv — og der gik saa etpar dager før svaret kom. Hun lot mig vite at jeg ikke skulde være lei over det, for hun tænkte nok at hun kunde leve til vaaren uten mig — men jeg skulde tænke paa hende julaften.“
 Merkelig hvorledes kvindene — de gode — kan nedtyngte en mand og saa paa samme tid bringe ham paa benene — synes De ikke, Sir?”
 „Jeg — jeg vet ikke,“ sa Forrester blødt.
 „Hun sa, jeg skulde tænke paa hende julaften. Der var noget De sa som fik mig til at huske paa hvad jeg følte dengang. Tænke paa hende! Aa, jeg hadde en fornemmelse av at jeg kunde hugge fjeldene om som om det var trær for at komme over til hende. Hun fik mig til at føle meg som en hel kjempe bare ved tre linjer daarlig stavning og en spøk. Jeg hadde fem dollars i min pung, og saa gik jeg bort til Siwash, en av disse fjeldindianere som ligner kinesere og som løper op og ned ad fjeldene som gjeter. Jeg spurte ham om han for fem dollars vilde løpe over til Cascapedia til min forlovde med et brev, saa at hun kunde ha det julaften? Jo, det vilde han gjerne, sa han. Jeg gav ham pengene og brevet, og han løp avsted.

Som jeg sa før var vi ikke saa langt fra hverandre i like retning; men fjeldene var imellem os. Men der var en ting vi begge to kunde se — en ting som kunde ses baade fra Cascapedia og fra Oucouagan, og det var fjeldet der.”
 Han saa paa fjeldet og vedblev:
 „De vil vist ikke tro at jeg har været deroppe?“
 „To nætter sat jeg oppe,“ vedblev han, „og laget istand en løgt, saa at den ikke kunde gaa ut ved trækvind og slik at den hadde olje til mange timer. For jeg hadde sagt til Maggie i brevet: „Hvis det ikke er klart veir saa laan en kikkert og se saa julaften op til den høyeste tind, der er paa fjeldet som skiller os ad, saa skal du se om jeg tenker paa dig, Maggie Dalane.“ Ja, slik hadde jeg skrevet.
 Da løgten var istand bandt jeg den fast paa min ryg, og saa laante jeg en isøks og etpar støvler med braadder, hvorefter jeg klavret op paa fjeldet og satte den tændte løgt øverst oppe paa toppen.“
 Forrester stirret paa ham. Visste han hvad han sa — hvad han hadde utført? Nei, han hadde sikkert ingen anelse om det. Det var slet ikke gaat op for hans enfoldige sjæl at han hadde utført en bedrift som ikke en eneste mand i løpet av 30 aar hadde været istand til at gjøre ham efter.
 „Jeg vet ikke hvorfor jeg har sittet og snakket saa meget,“ mumlet han undskyldende — „det pleier jeg ellers ikke; men det er vel fordi jeg saa fjeldet der.“
 „Milde himmel, mand!“ utbrøt Forrester, „forstaar De da ikke at De har fortalt mig den vakreste historie jeg nogensinde har hørt?“ Han stanset brat, da han saa uttrykket i den andens ansigt. „Fortæl mig hvorledes De naatte derop,“ sa han derpaa roligere.
 „Jeg husker det ikke bestemt mer,“ sa den farvelige mand usikkert. „Mit sind og mine tanker

var jo ogsaa hele tiden hos Maggie. Jeg gik over gletscheren, likesom De gjorde, og saa — ja, saa gik jeg videre opover, Sir.”
 „Saa gik De opover,“ gjentok Forrester. „Og løgten var i behold, og Maggie saa dens lys over fra Cascapedia?“
 „Ja, hun saa det, Sir; den vedblev at brænde indtil oljen slapp op.“
 Forrester saa igjen paa billedet. Han forestilte sig den høye tinde som en mørk skygge mot stjernehimlen og kronet med et bitte litet lys. En ubetydelig stjerne der var trængt ind i vindens, skyenes, dagningens og mørkets rike for at fortælle en almindelig landbypike at hendes beiler ikke hadde glemt hende. Av dette syn blev han revet ut ved at Maggies egetand reiste sig og mumlet farvel.
 „Hun vil bli svært glad, naar hun hører at jeg har talt med Dem,“ sa han. „Men jeg vil be Dem om ikke at si dette her til nogen — det er jo nogen barnagtige narrestreker.“
 Forrester sprang op og trykket hans haand, og manden blev endnu mer undselig.
 „Det er kanskje det bedste,“ sa han kort; „skjønt De vist ikke vet hvad jeg mener. Her er mit kort, og kan jeg gjøre noget for Maggie og Dem saa la mig endelig vite det.“
 Den farvelige mand var gaat, og værelset tomt. Han saa igjen paa billedet av tindens.
 „Ikke min,“ sa han hviskende og ydmygt — „ikke min! Du blev erobret av en sterkere magt end jeg kunde anvende imot dig!“ En stor seddel var fæstet til billedets ramme, og paa den stod der: „Mount Forrester, set fra sydydøst.“ Han strøk ut ordet „Forrester“, og over skrev han istætte med pent prentede bokstaver: „Maggie Dalane.“ Derefter gik ogsaa han.
 I alle aviser kom der næste dag en bemerkning om denne lille, uforstaaelige hændelse.

Korrespondanceundervisning i violinspil, harmonilære og messinginstrument. Alle kan nu lære sig disse fag. Prosp. grat. Musikdir. C. EKBERG, avd. 1, Villa Strandtorp, Tjörnarp, Sverige.

25 ØRE

koster en pakke

Ren Russisk Kaffetilsætning av den gamle gode kvalitet.

Den kan benyttes som kaffe alene, og en pakke erstatter da i bruk et halvt pund almindelig kaffe der koster kr. 1.25. En pakke **Ren Russisk Kaffetilsætning** kan ogsaa blandes med 1 halvt pund almindelig kaffe, og man erholder da en vare som er **bedre end kaffe alene.**

Husk. At for hver pakke De bruker, sparer De et halvt pund kaffe.

Ren Russisk Kaffetilsætning faaes hos kjøbmanden. Fører han ikke varen, saa send os **kr. 2.50** i frimerker og vi vil sende Dem 10 prøvepakker uten utgift for Dem.

Sendes varen pr. etterkrav, kommer dertil et tillæg av **45 øre** til opkravsgebyr.

Den Russiske Kaffetilsætnings-Fabrik i Bergen.

Post- og Telegrafadr.: A/S „Valkyrien“.

Telf.: 1762 — 5429 — 3658.

Bemerk. Nogen yderligere anbefaling av **Ren Russisk Kaffetilsætning** skulle være overflødig. — Det er det store publikum bekjendt, at varen før krigen blev brukt i alle **Norske hjem**, og naar vi nu har været borte flere aar skyldes dette, at vi ikke har villet misbruke den tillid publikum hadde til **Ren Russisk Kaffetilsætning**, og fremsende mindre verdifuld vare. Først nu har vi kunnet skaffe **de rette raastoffe til rimelig pris**, og vi kan derfor atter med trygghet anmelde vor ankomst paany til dets tidligere og nye venners glæde og fordel.

Køb

„Allers Familie-Journal“

5678910

Hvorlang tid skal der til for at 5 kroner indsat i banken skal vokse til 10 kroner?

Kjøp en av Handelsbankens sparesedler og prøv selv. Eller skriv til os idag efter vor illustrerte brosjyre „10 kroner for 5“.

En av Handelsbankens sparesedler koster 5 kroner eller pr. post kr. 5.30. (Spiresedler for større beløp kan ogsaa faas). Den dag den kjøpes begynner den at vokse. Om nogen aar er den værd 6 kroner, saa 7, 8, 9 og 10.

Spiresedlen kan indløses i Handelsbanken naarsomhelst De behøver penge. Men lar De den staa vokse den til det dobbelte.

Spar mest mulig.
Kjøp flest mulig sparesedler.

De vokser.

Handelsbanken

DEN NORSKE HANDELSBANK

Trondhjem, Bergen, Kristiansund N.
Kristiania: Kirkegt. Brogt. Schous pl.

uf!
Se det.

PINLIG — for enhver dame —

er det at optræde med generende haar. Bruk „Perfekt“-haarfjerner, der tager saadanne haar øieblikkelig og smertefrit. Utseendet bliver derved uendelig mere tiltrækkende og forskjønt samt mindst ti aar yngre. — „Perfekt“ garanteres uskadelig. Pris kr. 4.00 for stor Portion

Samtidig anbefales vore følgende artikler:

- „Macko“-balsam mot kviser, hudorm o. lign. Pris kr. 3.50 og 5.00 pr. Krk.
- „Viktolin“, fortrinlig mot graat haar. Pris kr. 3.80 pr. fl.
- „Venus“ ansiktsbad, til opnaelse av en smuk og ungdommelig teint og til fjernelse av rynker. Pris kr. 3.50 pr. fl.
- „Excellent“ mot lictorner, haard, øm hud og vorter. Pris kr. 2.00 pr. fl. Erholdes bl. a. hos:

Norsk medicinsk varehus, Akersgt. 53, Kristiania.
 Marth. Jacobsen, Grønsen 17, Kristiania.
 A.S Sanitas, Pilestr. 7, Kristiania.
 Einar Lehn, Nordregt. 12, Trondhjem.
 Trygve Vogt-Svensen, Aalesund.
 Arendals farvehandel, Arendal.
 J. G. Jørgensens parfumeri, Bergen.
 C. Kindts parfumeri, Bergen.
 B. Thorsen, Drammen.
 Hagbart Jacobsen, Fredriksstad.
 Fr.stad Båndage- & Instrum.f., Fr.stad.

Kristian Østring, Gjøvik.
 O. J. Hanssen, Haugesund.
 N. Petersen, Hamar.
 Torps parfumeri- og drogerif., Kr.sand.
 M. Sølvberg, Larvik.
 Mosjøens drogeriforretn., Mosjøen.
 Namsos sæpe- og drogerif., Namsos.
 Skiens drogeri- & farvehandel, Skien.
 C. M. Engelsen, Stavanger.
 Alf H. Nilsen, Tromsø.
 »Sanitas«, Tønsberg.

eller direkte fra: „Janus“, tekn. kem. fabrik, Ruseløkkeveien 12, Kristiania. Utenbys mot postopkrav eller forskudsbetaling + porto.

Barberknive

fabrikeres og sælges fra Berg's Bolag, Eskilstuna. Skriv eft. Katal. og Prislister.

MUSIK-Instrumenter,

bedste Kvalitet.
Katalog mod Indsendelse af 50 Øre.

Jul. Heinr. Zimmermann,
Leipzig. Querstr. 26/28.

750 kr. om maaneden!

tjentes av mine agenter i aaret 1920 paa forhandling av moderne kobberbrocher i forskjellige mønstre, pris pr. dusin kr. 12.00, 2 dusin kr. 20.00 fragtfrit til Norge, naar mindst 5 kr. følger ordren, resten pr. etterkrav. Bestil idag fra
A. H. Thorén, Kyrkogårdsgatan 16, Brebro.

Køb i Tide!

30 forsk. Krigsm. Kr. 1.—
50 „ „ „ 3.—
150 „ „ „ 20.—
100 forsk. f. Skand. 0.90
150 „ „ „ 3.50
Kat. gratis. Alle M. køb.
500 forsk. L. 5.50, 1000 15, 2000 50 Kr.

Frimærkebørsen,

KLOSTERSTRÆDE 9 KØBENHAVN

Tegn abonnement

paa Allers Familie-Journal

Rikt illustreret prisliste over **krigsfrimerker** mot 1 kr.

A/B Harry Wennbergs frimerkehandel.
Stockholm 1.

»Nordisk Mønster-Tid.«s Abonnenter kan gennem Ekspeditionen erholde

Tilskaaerne

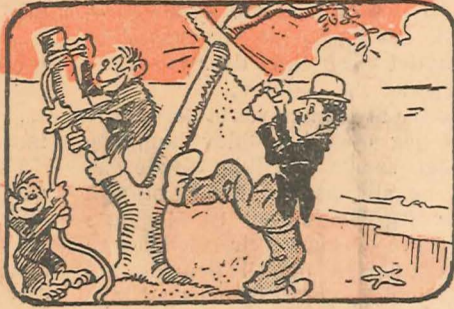
Snitmønstre og Broderimønstre

mod Indsendelse af Bestillingsseddelen samt 35 Øre i Frimerker.

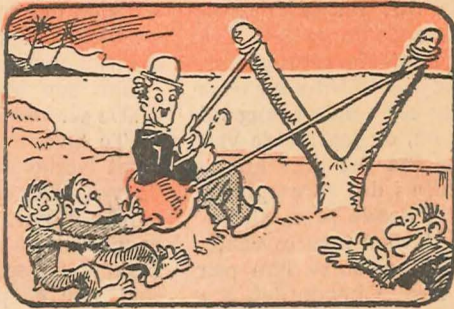
Mine oplevelser paa Apeøen.

1. En dag mens jeg opholdt mig paa Apeøen opdaged jeg fra min utkikspost i et træ en ø langt ute i havet. Den kunde jeg ikke huske at ha set før og et sterkt ønske om at komme dit opstod hos mig.

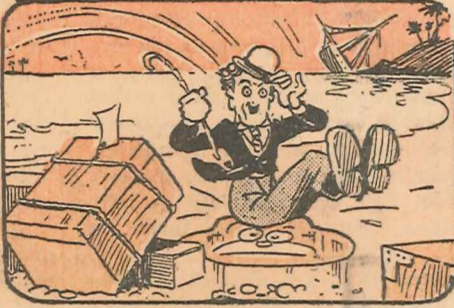
2. Men hvorledes skulde jeg naa mit maal naar jeg ingen baat hadde? Pludselig fik jeg en god idé: Jeg vilde foreta reisen gennem luften. Om jeg hadde nogen flyvemaskin? Nei, men jeg hadde en god sag.

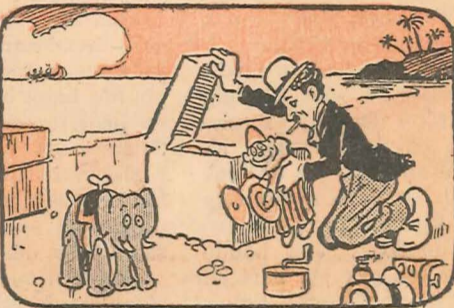
3. Og ved hjælp av den og en gummislange omdannet jeg i en haandvending træet til en sprettert av store dimensioner, anbragte mig selv i den og fik apene til at skyte spretterten av.

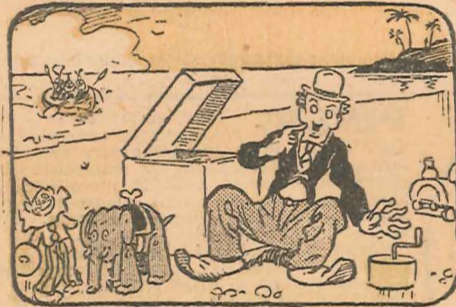
4. De utførte dette hverv med den største glede og til min fuldkomne tilfredshet, og da jeg ropte trel blev jeg ekspederet ut paa en luftreise saa flot som jeg aldrig før hadde oplevet.

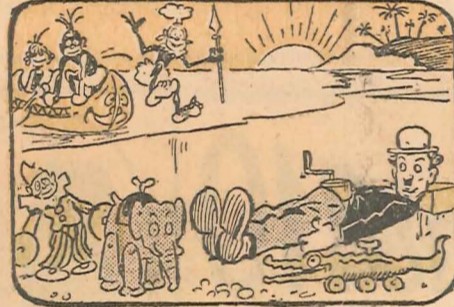
5. Der var tat godt sigte og reisen endte hvor den skulde: paa den nyopdagede ø hvor jeg landet ganske behagelig like ved stranden blandt en masse ilanddrevet vrakgods.

6. Drevet av den forskertrang som bor i mig — nogen kalder den med urette nysgjerrighet! — ga jeg mig straks til at undersøke indholdet av nogen støre kasser som stod paa stranden.

7. En av de første jeg fik fat i viste sig at indeholde mekanisk leketøy: klovner og elefanter som gik av sig selv o.s.v. Bedst som jeg sat der herte jeg rop ute fra vandet og saa en kano med kannibaler nærme sig.

8. Hvad skulde jeg gjøre? Om et øieblik vilde kannibalene være paa øen og jeg var uten vaaben! Men min berømte aandsnærværelse hadde jeg heldigvis med mig. I en fart la jeg mig ned med en spilledaase stukket under vesten.

9. Haandtaget stak utenfor, og da kannibalene som — uvist paa hvilken maate — hadde indgaaende kjendskap til moderne europæisk mekanisk leketøy, hadde sat klovnen og elefanten igang vilde ogsaa sætte mig igang!

10. De trodde nemlig — hvilket jo ogsaa var meningen — at jeg var et mekanisk leketøy. Og de blev ikke skuffet: Saasnt de dreiet paa spilledaasens haandtak reiste jeg mig strunk og stiv og gik.

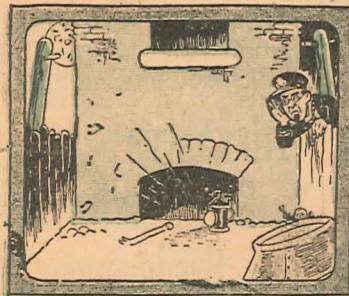

11. Først lo kannibalene hjertelig over den morsomme „Mekaniske mand“. Men da de saa mig spasere ned til deres kano sætte mig i den og ro bort fra øen ante de uraad og satte i nogen vilde krigshyl.

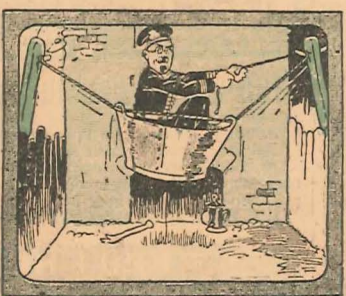

12. Men hvad kunde det hjelpe? Jeg naadde lykkelig og vel hjem til mine kjære apevenner som mottok mig med jubel og hos hvem spesielt spilledaasen som jeg hadde med vakte glede og henrykkelse.

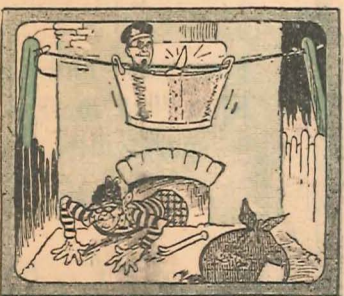
Detektiven paa tyvejagt.

„Der staar en blændlokt og ved siden av ligger en brækjern, og op fra dybet av kjelderen kommer en mistænkelig lyd — altsaa en tyv i farvandet.“ tænkte detektiven. „Han maa fanges!“

„Men han skal fanges paa en lur og original maate, som er værdig en verdensberømt detektiv.“ tilføiet han og anbragte sig selv i en vaskebalje som han huiste op

. . . saa han kom til at hænge rel over kjelderaapningen hvorfra den mistænkelige lyden kom. Pludselig kom tyven forsigtig krypende frem med sit bytte: en fuldstappet sæk.

Detektiven skar snoren over, og bums! dalte han ned paa tyven som nu ikke kunde undslippe, men øietlikkelig blev forhort — trods høilydt protest fra hans side.

Smaapluk.

„Det er da voldsomt saa hoit den tenoren kan gaa.“
„Ja, og dette er end la bare en velgjørenhetskoncert. Naar han faar penger for det gaar han meget hoire!“

Olsen: „Hvem lyver mest av alle mennesker?“

Persen: „En sandsigteskel!“

„Har De lagt merke til at barometret er stegit i det sidste?“

Professoren (distræt): „Ja, det er forfærdelig hvorledes alting blir dyrere!“

„Nei, kjære fru Svendsen, jeg burde aldrig være reist hjemmefra. Ikke før var jeg kommet ind paa hotelværelset før der kom telegram fra min hushjælp Maren: „Riphans øgl et egg — telegrafer hvaa jeg skal gjøre.“

En adspredt læge. „Hvor længe har De lidt av denne daarlige hørse, min gode mand?“

Fra min fødsel, hr. doktor.“

„Men før genne tid er De sikker paa at De horte godt, saaledes at De kunde forstaa hvert ord, der blev talt.“

Faren: „Naa, Per, hvorleaes gik det paa skolen idag?“

Per: „Det staar i min lærebok i hygiene at konversationen ved maaltidene bør ha en behagelig karakter. Skal vi ikke snakke om noget annet?“

Fængselspresten (til den syke fange): „Mit ikke modet, min gode mand. Alt faar en ende. Vi er her idag, men imorgen er vi borte.“

Fangen: „Ja, De kanske. Men ikke jeg. Jeg skal være her i ti aar!“

21. Februar 1921

STEEN & STRØM

21. Februar 1921

CHRISTIANIA

VAAR-UDSALG

Begynder Mandag den 21. Februar

Vi fremlægger iaar et righoldig udvalg, og gjør opmærksom paa at de fremlagte varepartier efter vareoptællingen sælges til meget **reducerede** priser. Udenbys expedition foregaar i den rækkefølge ordren indløber, og udføres omhyggelig. Varerne sendes som opkrav med mindre ønske om anden ordning udtales. Pakker hvis værdi overstiger **kr. 50.00** sendes franko.

Alt nedsat! **HVIDEVARER** **Alt nedsat!**

STOUT, TWILL OG LÆRRED

DÆKKETØI

Extra solid Stout 78 cm. bred kr. 17,50 for 10 meter	Engelsk Twill Bleget 80 cm. bred kr. 11,75 for 5 meter	Lagen-Lærred Bleget, kraftig vare 135 cm. bred kr. 21,50 for 5 meter	Ubleget Lærred Solid vare, 63 cm. bred kr. 13,50 for 10 meter	Frokost Duke 1/1 Lin Jacquard Extra solid 114x114 cm. kr. 12,75 pr. Stk. Nr. 105	Jacquard Dækketøi 1/1 Lin Fin kvalitet. Duke 130x130 cm. kr. 19,30 pr. stk. " 130x150 " " 20,65 " " " 160x250 " " 39,75 " " Serv. 50x50 cm. kr. 2,60 pr. stk.	Damask Duke Bomuld 145x145 cm. kr. 12,75 pr. stk. 160x295 cm. kr. 25,00 pr. stk.	The Duke m/hulfald 1/2 Lin Damask 90x90 cm. kr. 10,75 pr. stk. Bomuldsdamask 100x100 cm. kr. 7,35 pr. stk.
---	--	--	---	---	--	---	--

HAANDKLÆR

Færdige Pudevar

FROTTER HAANDKLÆR

Toilet Haandklær 1/1 Lin, kraftig vare svensk, 50 cm. bred kr. 18,75 for 5 meter Nr. 991.	Kjøkken Haandklær Lin, extra solid m/ vend, 56 cm. br. kr. 12,90 for 5 meter Nr. 1004.	Glas Haandklær Bom. m/røde ruder Extra god, 56 cm. br. kr. 9,25 for 5 meter Nr. 952 A.	Færdige Pudevar med kappe og læg 45x55 cm. Kr. 3,75 pr. Stk. <i>Indsend ordre straks, da efterspørgselen er meget stor.</i>	Hvide Froter Haandklær 48x105 cm. kr. 2,75 Nr. 10.	Coul. Froter Haandklær 55x110 cm. kr. 3,60 Nr. 11.	Coul. Froter Haandklær 45x95 cm. kr. 2,45 Nr. 12.
--	---	---	--	---	---	--

Prima Haandklædreil Gaasøiet vævning m/ rød bord. 50 cm. bred kr. 9,75 for 5 meter.	1/1 Lin Glas Haandklær m/ rød bord væksælges for kr. 13,75 for 5 meter Oprindelig Pris Kr. 4,50 pr. meter.	Et parti broderede længder for undertøi paa ext. solid og tæt madapolam. Særdeles fordelagtig. Prisen er for 4,60 meter: 3 cm. 4 cm. 5 cm. 6 cm. 2,25 2,50 2,75 3,50	Fine Damask Haandklær m/ hulfald, bleget, avpasset 60x100 cm. Før kr. 6,20 Nu kr. 4,60 pr. stk.	1/1 Lin Kjøkken Haandklær m/ vend og rød bord avpasset og fallet 60x78 cm. Før kr. 3,85 Nu kr. 2,80 pr. stk.
---	---	---	--	--

Forlang Prøver! **Fra Kjøletøiafdelingen** Forlang Prøver!

ULD

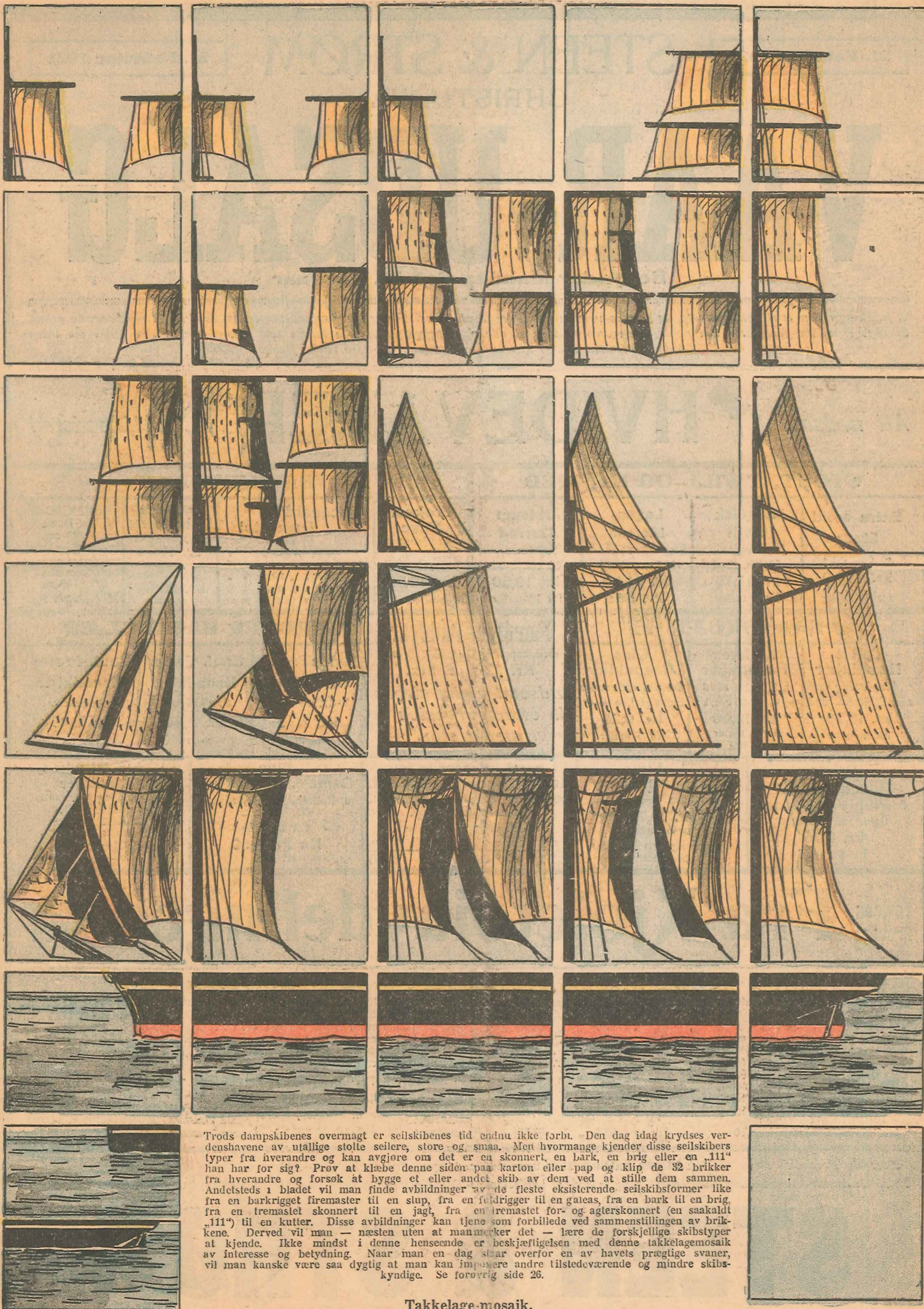
BOMULD

Engelsk Dragtstof 1/1 uld meleret 140 cm. bred. Før Kr. 22,30 nu Kr. 14,50 pr. m.	Gabardine stribet 100 cm. bredt Før Kr. 3,50 nu Kr. 2,90 pr. m.
" graat " 1/1 " 150 " " " " 34,60 " " 29,00 " "	Frotørstof for Kjoler, ensf. coul. 100 cm. br. 7,05 " " 5,90 " "
" Dressstof 1/1 " 150 " " " " 59,80 " " 39,00 " "	Vojle, hvid med store ruder 100 cm. br. 14,00 " " 5,90 " "
Govercoat 1/1 " 140 " " " " 25,10 " " 19,50 " "	" hvid med coul. prikker 100 cm. br. 11,50 " " 6,90 " "
Kjøletøi 1/1 uld Granit coul. 100 " " Sælges for 8,75 " "	" coul. mønstret 90 cm. br. 4,20 " " 2,95 " "
" 1/1 " Epingle 110 " " Før Kr. 15,90 nu Kr. 12,50 " "	" hvid med coul. striber 100 cm. br. 8,60 " " 5,90 " "
" 1/1 " Poplin 90 " " " " 12,90 " " 9,50 " "	Et parti Ima Zephyr & Blaatoei sælges for kun Kr. 1,85 og 1,90 pr. meter.
Fransk Velour 1/1 uld 140 " " " " 39,50 " " 29,00 " "	
" Gabardine 1/1 uld 140 " " " " 37,60 " " 28,00 " "	
Cheviot 1/1 uld, blaa og rød. 110 " " " " 18,00 " " 14,30 " "	
Flonel stribet og rudet 1/3 uld (vaskeagte og krympfri) 110 " " " " 5,85 " " 4,75 " "	Rester av uld og bomuld pas-sende for dragter, kjoler og bluser fremlagte til betydelig nedsatte Priser

Forlang Prøver. Fru **Hiorts snitmønstre** føres altid paa lager. Pris fra Kr. 0,75—2,50 pr. stk. Forlang Prøver.
OBS! Snitmønster-katalog udkommer 1 gang maanedlig indeholdende 50 forskellige tegninger av nyeste faconer, og koster **Kr. 0,30** pr. katalog.

STEEN & STRØM

GRUNDLAGT 1797.

Trods dampskibenes overmagt er seilskibenes tid endnu ikke forbi. Den dag idag krydses verdenshavene av utallige stolte seilere, store og smaa. Men hvormange kjender disse seilskibers typer fra hverandre og kan avgjore om det er en skonnert, en bark, en brig eller en „111“ han har for sig? Prøv at klæbe denne siden paa karton eller pap og klip de 32 brikker fra hverandre og forsøk at bygge et eller andet skib av dem ved at stille dem sammen. Andetsteds i bladet vil man finde avbildninger av de fleste eksisterende seilskibsformer like fra en barkrigget firemaster til en slup, fra en feldrigger til en galeas, fra en bark til en brig, fra en tremastet skonnert til en jagt, fra en tremastet for- og agterskonnert (en saakaldt „111“) til en kutter. Disse avbildninger kan tjene som forbilleder ved sammenstillingen av brikkene. Derved vil man — næsten uten at man merker det — lære de forskjellige skibstyper at kjende. Ikke minst i denne henseende er beskjæftigelsen med denne takkelagemosaik av interesse og betydning. Naar man en dag staar overfor en av havets prægtige svaner, vil man kanske være saa dygtig at man kan imponere andre tilstedeværende og mindre skibskyndige. Se forøvrig side 26.

Takkelage-mosaik.

Ved hjælp av ovenstaaende brikker kan man sammenstille seilføringen paa alle almindelige skibstyper, — en likesaa underholdende som morsom beskjæftigelse.